

ZSOLTÁROK

DÁVID KIRÁLY ÉS ZSOLTÁROS TÁRSAI KÖNYVE

TELEKES BÉLA FORDÍTÁSA

REMÉNY-KIADÁS
BUDAPEST, 1929

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2013
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5406-09-6 (online)
MEK-11824

TARTALOM

I. KÖTET.

ELSŐ KÖNYV.

1. Boldog...
2. Mit háborognak...
3. De megsokasodtak ellenségeim...
4. Hallgass meg...
5. Uram...
6. Uram, tekints rám!
7. Én Uram, Istenem...
8. Az Úr neve.
9. Áldom az Urat.
10. Óh, mért oly távol...
11. Bízom én...
12. Segíts, Úristen!
13. Istenem, még meddig?!...
14. Azt mondja a balga halandó...
15. A Te sátorodban.
16. Erőnek Ura!...
17. Óh, halld meg, Uram...
18. Győzelmi zsoltár.
19. Dícsőít Téged a dicsó Ég...
20. Háboruságok idején.
21. Istenünk, erőd oltalmában...
22. Óh Isten, Isten, miért hagytál el engem?!...
23. Az Úr - Ő az én öröm...
24. Az Úré a föld...
25. Tehozzád, Uram...
26. Oh ítélkezzél...
27. Az Úr az én világosságom...
28. Hozzád kiáltok...
29. Föl, föl, ti hatalmasok!
30. Óh magasztallak...
31. Tebenned bíztam én...
32. De boldog...
33. Örvendjetek, tiszta lelkek...
34. Hadd áldom az Urat!
35. Perelj, Uram, az énvelem perlőkkel.
36. Hitetlenek hitetlenségén
37. Gonoszok hatalmán
38. Óh, Istenem, ha büntetsz...
39. Elvégeztem magamban
40. Óh, Uram, irgalmad csodái!
41. Óh boldog, aki könyörül...

MÁSODIK KÖNYV.

42. Mint hús forráshoz a szarvas
43. Óh adj jogot!
44. Hallottuk, mesélték apáink...
45. Költs, szívem, szép dalt!
46. Csak Isten a mi menedékünk
47. Tapsoljatok...
48. Nagy az Ur...
49. Oh hallgassátok ezt meg...
50. Az istenek Istene szól...
51. Könyörülj rajtam...
52. Mit büszkélkedel!
53. Azt mondja a balga...
54. Uram Isten...
55. Figyelmezz, Uram...
56. Könyörülj rajtam...
57. Könyörülj rajtam...
58. Hatalmasok!
59. Oh, ments meg Isten.
60. Oh Isten, méltó haragodban...
61. Dávid fohászkodik.
62. Csak Isten...
63. Kereslek!
64. Oh, halld meg, Isten...
65. Csak Téged várjunk...
66. Óh zengj riadót...
67. Arató zsoltár.
68. Kelj tette, Uristen!
69. Szabadíts, szabadíts meg!
70. Oh ments meg...
71. Óh Igazságos, ments meg engem!
72. Uristen, a Te birói szellemedből.

II. KÖTET.

HARMADIK KÖNYV.

73. Bizony csak jó az Isten.
74. Oh, mért dobtál el minket?
75. Minden gonosznak letöröm hatalmát!
76. Oh, Félelmes Te!...
77. Megszűnhet-e az Ur kegyelme?
78. Hallgasd törvényemet...
79. Pogányok törtek öröködbe...
80. Megszabadulunk, megszabadulunk!

81. Az Ujhold ünnepe napján.
82. Isten bíraskodása.
83. Óh, ne légy nyugodt s néma Isten!...
84. Óh mily gyönyörűek...
85. Óh, serkents új életre már!
86. Óh te erős!...
87. Óh Isten városa!
88. Síri mélybe vetettél...
89. Uram, hol a te régi, nagy kegyelmed?

NEGYEDIK KÖNYV.

90. Menedékünk voltál...
91. Ne félj!
92. De jó is hálát adni...
93. Uralkodik az Úr!
94. Igazságtevő Isten!...
95. Jertek, énekeljünk!...
96. Királyunk lett maga az Örök Isten...
97. Uralkodik Ő...
98. Énekeljete új, szép éneket...
99. Az örök, szent király.
100. Szolgáljunk boldogan neki!
101. Uram, hallgass meg...
102. Óh, halld meg, Uram...
103. Ő megsegít...
104. A teremtés éneke.
105. Óh keressétek buzgón az Urat.
106. Áldjátok Istent...

ÖTÖDIK KÖNYV.

107. Az Úr irgalma, kegyelme.
108. Mutatkozzál meg, Isten!
109. Óh, szótlan ne maradj!...
110. És szólt az Úr az én uramnak...
111. Magasztos az Isten.
112. Óh, boldog a férfi...
113. Óh, Hozzá ki hasonlatos?

114. Amikor Izrael...
115. Ne minekünk...
116. Óh, nyugodjál meg, lelkem...
117. Minden nép dicsérje az Urat!
118. Hálát az Úrnak!
119. Az arany á-b-c.
120. Im, balsorsomban...
121. Föl, föl a hegyekre...
122. Mily édes öröm...
123. Gyalázatunkban
124. Óh, el nem pusztulunk.
125. Akik az Urban bízva bíznak
126. Olyanok voltunk mint az álmodók...
127. Ha az Úr nem építi a házat.
128. Az istenfélő férfi nagy-jó dolga.
129. Olyanok lesznek, mint a fű...
130. A mélységből kiáltok...
131. Mint gyermek anyja kebelén.
132. Emlékezzél meg...
133. Óh, nézd, mily, szép...
134. Dicsőítsük az Urat
135. Magasztaljátok...
136. Áldjátok az Urat!...
137. Babilóniai folyóvizek partján
138. Dicsérlek Téged...
139. Próbára tettél...
140. Oh, szabadíts meg...
141. Oh jer, siess felém!...
142. Te, mindenségem az élők honában!
143. Oh, engedj győzőm...
144. Kőváram, pajzsom, szabadítóm
145. Áldlak, magasztallak...
146. Boldog csak az, kit az Ur véd...
147. Oh, nagy az Ur...
148. Dicsőítsétek az Urat...
149. Uj dalt az Urnak!
150. Halleluja!

I. KÖTET.

ELSŐ KÖNYV.

Boldog...

- 1. zsoltár. -

Boldog, ki gonoszok
Körében nem forog.
Boldog, ki bűnösöknek
Ösvényén meg nem áll
És le nem ül a jóknak
Megcsúfolóinál.

Óh boldog, mert neki
Az Úr törvényei
Legfőbb gyönyörűsége
És nappal s éjszaka
Nincsen más gondolatja,
Csupán az Úr szava.

Olyan az, amig él,
Mint büszke terebély
A vizek üde partján,
Mely, ha jó ideje,
Pompázó díszben áll ott:
Dús gyümölcssel tele.

Idő előtt soha
Lombjának sátora
Nem hullong el a porba.
Az igaz emberen
Úgy gyűlik meg az áldás,
Akármit is tegyen.

Ezt a hitetlenek
Nem értik soha meg,
Mert olyan a hitetlen,
Jaj, olyan mindahány,
Mint polyva, mit a szélvész
Csak ide s tova hány.

Hitetlen emberek,
Nem, állhattok ti meg
Az Úr ítéletében.
A gonosz meg nem áll
Az igazszívűeknek
Hú millióinál.

Ő, a Mindentudó,
Jól tudja, ki a jó;
Az igazaknak útján
Halad-e valaki.
Csak int és a gonosznak
Elvesznek útjai.

Mit háborognak...

- 2. zsoltár. -

Mit háborognak oly egyre a pogányok!
Mit okoskodnak a népek ezer mihaszna terven?
Ti, föld királyai s fejedelmei, összeálltok
S lázadva lázong tanácskozástok
Az Úr ellen s az ő fölKentje ellen.
Szóltok: hasgassuk el a kötelékeket,
Amiket ez a kettő ránkvetett!
S igájukat immár vessük végre el!
De aki ott fenn lakik a mennyben, csak nevet,
Az Úr most nem törődik becsmérőivel.

Ám egyszer majd haragra lobban
És megrettennek akkor valamennyien.
Úgy szól majd: - Ott a király, akit én választottam,
A Siónon, az én szent hegyemen!

Óh mint szólt hozzám Isten, hadd mondok íme meg
Én fiam vagy te, ma nemzettelek,
Kérd s öröködül adom neked
A pogány népeket -
S a föld minden határát birodalmadul!
Verd vasvesszővel őket irgalmatlanul,
Mint agyagedényt törd őket s szórd el szerteszét!

Térítsen észre, királyok, ez a beszéd!
Okuljatok, ti föld bírái, fejedelmei,
Úgy szolgáljátok az Urat félelemben
S hódolva örvendezzetek neki!
Csókolgassátok ezt a fiát, hogy haragra ne gerjedjen
És el ne vesszetek útjaitokon,
Óh mert nagyhamar gerjed Ő haragra.
Boldog, kinek bizalma
Istenbe vetett bizalom.

De megsokasodtak ellenségeim...

- 3. zsoltár. -

De megsokasodtak ellenségeim, óh Uram!
De nagy az ellenem-törőknek serege!
Már lelkemet
De elbúcsúztatják teliszájuan:
Nincs az Úr segítsége, nincs vele!
Te pedig, Uram, pajzsom vagy nekem
És dicsőségem... Fejemet fölmagasztalod!
Óh, jó az Úr:
Im Hozzá esdett az én életem
És szent hegyéről ő meghallgatott.

S lefekszem, íme s alszom s fölkelek,
Mert Ő, az Úr az én oltalmazóm.
Nem félek én!
Óh törhetnek rám ezren, seregek,
Akik rég lesnek bosszút szomjazón.
Serkenj föl, Uram, segíts e gyalázaton át!
Verd arcul az orv hadat, óh verd végre le!
Óh, üsd ki már
E ragadozó istentelenek fogát!
Óh, szabadítás Ura, néped üdve Te!

Hallgass meg...

- 4. zsoltár. -

Hallgass meg, amikor tehozzád kiáltok,
Én igazságomnak Ura Istene!
Könyörülj meg rajtam, az én keservemben,
Nyomorúságomban vigasztalj meg engem,
Óh hallgass hű szolgád esdéseire.

Emberek, még meddig legyen gyalázatban
Az én tisztességem? Hivság hivei,
Tudjátok meg, álságkedvelő csalárdak,
Szeret az Úr engem, választott magának
S meghallgat, amikor könyörgök neki.

Emberek, ám gyúljon lelketek haragra,
De ne legyen vétek haragvásotok.
Haragos szavatok ott maradjon mélyen
Szívetekben, ágyasházatok csöndjében
S igazságvárón az Úrban bízzatok.

Hej, de sokan mondják: kicsoda tehetné,
Hogy még valami jót lássunk valaha?
Ám te, Uram, orcád fényét vedd szívemre
S nagyobb üdvöt szerzesz, mint nekik szerezne
Boruk és buzájuk sok százszorosa!

Én Uram-Istenem, nyugodtan lefekszem
S békességben alszom az én álmomat,
Mert Te Igazságos, Te Jó, Te Egyetlen,
Megsegítesz engem s érzi, tudja lelkem,
Hogy hajlékom biztos menedék marad.

Uram...

- 5. zsoltár. -

Uram, hallgasd meg szavamat, figyelmezz
Beszédeimre, halld meg jajomat.
Te, én királyom, Te, én Istenem
Hadd küldöm hozzád könyörgő imámat.

Uram, halld ezt a szót meg idejében.
Hisz Hozzád ím oly idejekorán
Készülök és hogy megments, várva-várom,
Mert nem oly Isten vagy Te, Istenem,
Hogy rosszaságban gyönyörködni tudnál.
Oh nem lakik tenálad a gonosz.
Nem áll meg szemed előtt a kevély
És ellensége vagy minden kajánnak.
A hazugot megdöntöd. Óh, az álnok
S vérszomjas embert gyűlöli az Úr.
De én jóvoltod bőségében ím
Hadd lépjem át a házad küszöbét,
Oh itt, a Te szentséges templomodban
Halld istenfélő könyörgésemet.
Vezérelj engem igazságaidban
Az én sok ádáz ellenségem ellen.
Egyengesd nékem a Te utadat,
Mert azok ajkán üdvös semmi sincs,
Elátkozottság az ő bensejök
És nyílt, tátongó sírverem a szájuk
És az ő nyelvük merő csalfaság.
Ítéleteddel, Uram, sujts le rájuk,
Hogy terveikbe belebukjanak:
Vesd őket el sok túlkapásukért
Hisz csak dacolnak mindig Teveled,
Hadd örvendhessen, aki Benned bízott.
Mindörökké hadd dicsőítsenek,
Mind, akiket Te oltalmaztál vettél,
És vigadjanak boldogan Tebenned,
Akik szeretik a Te nevedet,
Mert Te, én Uram-Istenem, megáldod
Az igaz embert, jóvoltoddal óvod,
Jóvoltoddal mint pajzssal véded őt.

Uram, tekints rám!

- 6. zsoltár. -

Uram, tekints rám! Bánattal vívódom,
Ne feddj, szomorú szolgálodat ne fedd!
Bús dal sir a nyolchurú neginóton,
Óh meg ne verjen haragvón szemed.

Erőm elbágyadt, erősíts meg engem!
Nagy a kórságom, gyógyíts meg, Uram!
Kíntól vonaglik a lelkem s a testem,
Térj hozzám, ments meg nagy irgalmasan.

Dicsőségedre él itt minden élet,
Óh tartsd meg, óvd meg az én életemet,
Holt ajkam nem magasztalhatna Téged,
A koporsókban nem zeng dal Neked.

A sok fohásztól ajkam már de bágyadt!
Vergődöm könnyáztatta ágyamon.
Elhervasztotta arcomat a bánat,
Megvénítettek ármány s rágalom.

S Te mégis, tudom, meghallgatsz, nagy Isten!
Ti távozzatok tőlem, álnokok!
Sujtolt az Úr, hogy aztán megsegítsen!
Én bízom Benne s bukni nem fogok!

Lelkem, tudom, boldog lesz, újra boldog
S amíg én hálát zengek Őneki,
Ti szemlesütve, szertetámolyogtok
S orcátokat majd szégyen égeti.

Én Uram, Istenem...

- 7. zsoltár. -

Én Uram, Istenem,
Csak Te légy énvelem
Minden bajban, vészben!
Oltalmazd meg engem
Üldözőim ellen,
Légy mentő vezérem.

Vagy tán elragadja
Mint oroszlán karma
A bűn életemet?
Ne legyen, ki védjen
Ha sok ellenségem
Halállal fenyeget?

Én Uram Istenem,
Vesszek, ha vétkezem,
Ha álnok a lelkem
S jót bántanék, én, én!
De, hisz azt is védném,
Aki megbánt engem.

Ám csak rontson nekem
Ezer veszedelem
S tapodjon a porba,
Oltsa ki életemet
S minden jó híremet
Tönkre hadd tiporja.

De Te védesz engem
Elleneim ellen,
Dicső fönségedben
Szent ítéletedért,
Mit törvényed kimért,
Fölserkensz mellettem.

Hogy népek serege
Trónod körülvegye
S Neked hálát zengjen, -
Ahogy mind e népet,
Uram, megítéled,
Úgy ítélj meg engem.

Uram, úgy fizess meg
Én igaz lelkemnek,
Amilyen büntelen!
Óh szűnjék meg végre
Hitetlenek vétke,
Én Uram-Istenem!

Igazak szívének
Erejét, óh, védd meg!
Mind hadd dicsőítsen!
Áldjon holtig érte,
Szívekbe, vesékbe
Látó igaz Isten!

Csak Tehozzád esdek
Igaz embereknek
Megszabadítója, -
Az Úr, bár haragja
Fölgyúl napról-napra,
A jót védi, óvja!

Óh ajazhat íjat,
Száz fegyverrel irthat
A hitetlen ember,
Kardja bár halálos,
Nyila bár halált hoz,
Jó ügyet le nem ver.

Álnokság, gyűlölség,
Bárhogy is eltöltsék,
Semmit sem ér vele,
Bármilyen mély vermet ás,
Nem esik abba más,
Maga esik bele.

Gonosz cselvetése
Száll maga fejére,
Visszaszáll az átka!
Én igaz Istenem,
Imádlak szüntelen
Magasztalva, áldva.

Az Úr neve.

- 8. zsoltár. -

Mi Urunk, Istenünk, neved
Mily csodás mind e földön,
Széttérjesztetted dicsőségedet,
Hogy csillagok s mennyek felett
Örökké tündököljön.

Erőd kisdetek s csecsemők
Ajkán is nő im egyre.
S úgy megnő, hogy rátörhet nyegle gőg,
Törhetnek bosszút lihegők.
Mind könnyeden vered le.

Csak nézem-nézem mennyedet,
Nagy munkáit kezdednek:
Ott a nap, a hold s csillagsereged,
Mind teremtményed az neked
És mind Te segited meg.

Azokhoz képest micsoda
Az ember, hogy Te róla
Megemlékszel s az embernek fia,
Hogy gondod van mindannyira,
Óh ég s föld gondozója!

Magadnál nem is oly nagyon
Kisebbé teremtetted;
Engedvén, legyen övé gazdagon
Dísz, dicsőség és hatalom...
Ugy szállott rá kegyelmed.

Óh urrá tetted őt s teszed
Nagy munkáin kezdednek,
S jószágod minden teremtetéseket
Az ő lábához úgy vetett:
Mind az ő haszna lettek.

Övé itt, amit vágya lát,
Juh, barom, mezők vadja
És elfoghatja az ég madarát
S tenger halát s hullámon át,
Ami csak él alatta.

Óh hála, mi Urunk neked!
Nyelvünk mindegyre áldjon,
Urunk, aki gondunkat viseled,
Dicső, dicső, a Te neved
Mind az egész világon.

Áldom az Urat.

- 9. zsoltár. -

Áldom teljes szívvel az Urat, a szentet,
Hirdetem, óh Uram, minden Te csodádat.
Ujjongok, nagy az én örömöm Tebenned!
Hála, óh, Magasztos, Neked, hogy leverted,
Futásba kergetted mind, aki rámtámadt.
Íme, mind elbukott, elpusztult örökre
Orcádnak előtte!

Óh, végbeviszed Te igazát ügyemnek,
Mert igaz bíróul ülsz ítélőszéket.
Megfedded a pogányt, szigorun fedded meg.
És elveszted, akik istentelenkednek,
Gonosz életüket semmivé ítéled,
Még nevüket is a földről eltörlöd Te
Mindenha s örökre!

Üldözőim kardja nem dúlhat már! Vége!
S minden városuk is nem omlott e porba?
Nevök is nem dőlt-e velök feledésbe?
Az Úr pedig örök! Ül trónján, ítélve...
S minden ítéletét igazságban mondja.
Törvényt úgy ül Ő e földön minden népen,
Tökéletességben.

Fölemeli, aki porbatiprott, árva.
Nyomorúság napján minden jókat megvéd,
Bízik Benned az mind és nevedet áldja,
Tudván, nem hagyod a rádvárót magára.
Dicsérjük az Urat, Sion urát, szentjét!
Ismerje minden nép! Drága Neki vérük.
Óh tesz csodát értük!

Ellenségeim közt, lásd, mint kell szenvednem!
Könyörülj meg rajtam, óh, én Uram, ments meg
Halál kapujából! Háladalt hadd zengjen
Sion lánya híves kapujában lelkem,
Áldva minden tettét irgalmas kezednek,
Nagy boldog örömmel ott, óh hadd ujjongjak
Te nagy jóságodnak!

Vermökbe ím beléestek a pogányok,
Pedig azt ármányos kezük nekem ásta.
S beléakadt törük hurokjában lábok,
Pedig kezök nekem vetette, az álnok.
Így tesz igazságot az Úr, kiki lássa,
Istentelent úgy veszt enkeze munkája
Saját hálójába.

Tünjenek is el mind e föld oly temérdek
Istentagadói, tünjenek a földbe
S mind, az Istenről megfeledkező népek.

Óh az ártatlanul szenvedő szegénynek
Nem lesz itt a sorsa feledés örökre.
Nem lesz hiú remény, teljesül majd végre
A túrók reménye!

Kelj föl, óh Úristen, hogy hatalom álmán
Halandók magukat el ne kapathassák.
Ítéld pogányokon, hogy Előtted állván
Tudják meg: nem segít rajtok hazug bálvány.
Rettentsd meg őket Te, örök Igazság,
Mindegyikük végre hadd tudja meg egyszer,
Mily semmi az ember!

Óh, mért oly távol...

- 10. zsoltár. -

Urunk, óh mért állsz oly távol mitőlünk?
Mért rejtezel baj, nyomor idején?
Istentelenek garázdálkodását
Hány szegénynek kell megszenvednie!
Gonosz gonosszal jár, kart karba öltve
S alattomoság terveit szövi.
A hitetlen mind fitogtatja dölyfét,
A fösvény pedig fittyet hány az Úrnak
És káromolja száz szitokkal Őt.
Az istentelen hetykén mondogatja,
Hogy effélével ő sohasem törődik,
Hogy bánja is ő Istent! S bármi tervén
Jelszava mindig: Isten senki-semmi!
S nagygöggösen csak megy a maga útján,
Mit neki a Te rendeléseid!
És minden ellenfelét kicsufolja,
Szólván szívében: Sohasem bukhatom!
Én szerencsétlen sohasem lehetek!
És szája telve mindig száz szitokkal
És álnoksággal s minden csalfasággal,
Nyelvével tenger gondot s bajt okoz
És utak mentén ül s leselkedik
És lesből megöl ártatlanokat.
Óh, ő a gyöngét szemmel tartja sandán,
Ugy vet rejtekből tört neki s lecsap rá,
Mint barlangjából oroslán s legyűri
A hurokjába dőlt boldogtalant.
Eltipor minden jámbor védtelent
És szól szívében: semmit sem tud Isten!
Régesrégóta eltakarva arca,
Már soha semmit sem láthat meg az! -
Kelj föl, Uram, kelj föl, hatalmas Isten,
Emeld föl a Te örök kezedet!
Ne feledkezzél meg az örök szenvedőkről!

Istentelen mért káromoljon Istent,
Mondván szívében: Ugysem keres engem!
Holott Te látod, mert figyel szemed
S számon tart minden gazságot s keservet,
Hogy érte, sujtó kézzel megfizess!
Mert gyöngék sorsa a Te gondod egyre
S az árváknak Te vagy a segítője.
Óh zúzd szét karját az istentelennek
És látogasd meg kinnal a gonoszt!
Hogy ily gazfajzat, ily istengyalázó
Sehol se legyen már található.
Itt csak Jehova uralkodhatik
Mindenen mindörökké csak Ő!
Az Ő földéről a hitetleneknek
Már mindörökre ki kell veszniök!
Uram, jó Isten, Te meghallgatod
A gyöngék esdő kívánságait,
Óh Benned bízó szívük tudva tudja,
Hogy mindig figyel őrájuk füled,
Hogy az árvákat s elhagyottakat
Te végül is eljuttatod jogukhoz
S hogy többé itt e földön emberek,
Porból valók és porrá elenyészők
Kegyetlenkedni sohse merjenek!

Bízom én...

- 11. zsoltár. -

Bízom én az Úrban; óh mit rémitgettek?!
Mit mondogatjátok mindegyre hitemnek:
Menekülj tova már,
Mint hegyei közé menekülő madár!
Nézd, a gonoszok már íjat feszítettek.
Idegbe vetett nyíl szegződik szívednek.
Jaj, lesből nyilazva
Támadnak ők minden gyanútlan igazra.
Ahol mindent elveszt ily orv becstelenség,
Igazlelkű vajjon mit cselekedhetnék?
Óh de él az Isten!
Van trónja az égben s van temploma itt lenn.
Néz s lát az Úr... Az ő szeme pillantása
Emberek fiait mind-mind megpróbálja:
Óh, próbára veti
Azokat is, akik igaz cselédei!

A hitetlent pedig gyűlöli a lelke
S azt is, aki gonoszt méltat szeretetre.
Óh az Úr villáma
Leccsap egyszer végül minden gonoszságra.
Kénköves láng kínján a gonosz úgy vész el,
Pohara is telvén vad, perzselő vésszel.
Az Úr igazságos:
Jól látja, ki marad hű az igazsághoz!

Segíts, Úristen!

- 12. zsoltár. -

Segítsd, Uristen, elfogyott
A jámboréletű.
Az emberek közt oly kevés
A Hozzád egyre hű.

Felebarátjának kiki
Hazugságot fecseg.
Hizelgő szájjal szólnak
A kétszínű szivek.

Vágd ki, Uristen, vágd ki már
A csalfa ajkakát
S a kevélykedő nyelveket,
Hisz mind Téged tagad.

„Nyelvünkkel” - mondják - „bármit is
Szabadon tehetünk.
Szájunk elvégre a mienk,
Ki parancsol nekünk?”

És szól az Úr: „Mert a szegényt
Sanyargatás öli,
Sirámán tette kelek ím,
Meg fogom menteni”.

Óh tiszta szó az Úr szava!
Oly tiszta ez a szó,
Mint megpróbált ezüst, melyet
Tisztított hét kohó.

Urunk, óh tartsd meg, óh segítsd
Sok hű szegényedet.
Őrizze őket szüntelen
Az ártóktól kezed.

Mert gonosztevők vakmerőn
Járnak köröskörül,
Hol a népen alávalók
Sötét uralma ül.

Istenem, még meddig?!...

- 13. zsoltár. -

Istenem, még meddig feledkezel úgy meg
Rólam, oly egészen?
Orcádat éntőlem meddig rejtet még el?
Meddig töprenkedjem ily keserűségben?
Lelkem-szivem meddig viaskodjék gondban,
Napról-napra bajban?
Az én ellenségem meddig uralkodjék
Bitor hatalommal, pöffeszkedve rajtam?
Én uram, Istenem, tekints már le énrám,
Óh, hallgass meg engem!
Ragyogtasd föl újra szemem régi fényét,
Ne kelljen halálos éjbe szenderednem.
Ne dicsekedhessék az én ellenségem,
Hogy legyűrt hatalma.
S gaz háborgatóim ne örvendhessenek,
Hogy odaterülök lábuk elé, halva.
Bízom jószágodban, örvendez a szívem
Mentő kegyelmednek.
Éneklek az Úrnak, mert jót tett énvelem,
Buzgó, hálaadó éneket éneklek.

Azt mondja a balga halandó...

- 14. zsoltár. -

Azt mondja szívében a balga halandó:
Nincs Isten! Romlott ez a világ!
Nincs, nincs itt már, aki jót cselekednék!
Az emberek undok haramiák!
Lenézett egykor Isten az égből,
Lenézett földje fiaira,
Hogy látná: bölcseszü van-e közöttük,
Van-e még, aki Néki hűszívü fia.
De elhajlott valamennyi az Úrtól,
Jár eszeveszetten mind valahány.
Óh már nem akad, aki jót cselekednék,
Egyetlenegy sem e földi tanyán.
Vagy nem eszelős-e mind, aki önző?
Segíteni máson nem szeret,
Fogyasztja saját népének erőit, -
Akár valamely falat kenyeret!

Óh mind ez az álnok, cenkszívű fajzat
Még sohse borúlt le Isten előtt.
Csak ott félt mindig nagy remegéssel,
Ahol félsz nem vett máson erőt.

Ott félnek a csalfák, ahol az Úr véd,
Ahol ő segíti az igazakat.
Rossz bármint kacag a jón, a szegényen,
Szegénység üdve az Úr marad!

Óh vajjon mikor száll le Sionról
Megmentőd, Izrael, mikor jön el?
Ha széttöri népe bilincseit Isten,
Óh mint újjong majd Jákob s Izrael!

A Te sátorodban.

- 15. zsoltár. -

Uram, ki lakhatik a Te sátorodban?
Ki maradhat meg a Te szent hegyeden?
Aki hívságos vágyra sohsem lobban
S csak igazságra törekszik szüntelen!
Aki szívből tesz s mond igazságot egyre
Aki felebarátja iránt sohsem gonosz
S akinek sohsem rágalmaz a nyelve,
És felebarátjára szégyent sohse' hoz.
Aki az istentelent megveti, útálja,
De az istenfélőt tiszteli, szereti,
Esküjét a maga kárával is megállja,
Mert amit szentül fogad, szent neki.
Aki pénzét sohsem adja uzsorára -
S pénzt nem fogad el, ha jámbornak a kára,
Sem ajándékot, sem nyereséget...
Aki ekkép él, óh, bízvást Nálad élhet.

Erőnek Ura!...

- 16. zsoltár. -

Erőnek Ura, tarts meg engem,
Benned reménykedem! -
Az Úrhoz ekkép szólt a lelkem, -
Te vagy én Istenem!
Más üdvöm nincs nekem!

Más öröme az én szívemnek
E földön nem lehet,
Csak amit szentjeid szereznek,
Csak amit szellemed
Dicsővé ihletett.

Jaj annak aki, nem talál Rád!
Meggyűl a gyász azon!
Olyanok véres áldozását
Én sohasem áldozom,
Nevők sincs ajkamon.

Az Úr, az Úr itt e világon
Minden javam nekem.
Osztályrészüil csak Őt kívánom!
Én örökségemen
Te állsz őrt, Istenem!

Jól dőlt el az én sorsom, áldlak,
Hogy jóra úgy tanítsz.
Nagy üdv jut részeül szolgálodnak,
Szívem csak jóra visz -
Még álmodóban is.

Jobbom felől így látlak egyre,
Uram, Te védsz híven.
És juttatsz boldog becsületre
S ujjong lelkem-szívem
S testem bizton pihen.

Óh, lelkemet el nem veszejted,
Sírjában nem hagyod.
Nem engeded, hogy hű kegyelted
Akként pusztuljon ott,
Mint porladó halott.

Te az élet útját jelölted
Én útamúl nekem.
S ott jobbod felől és Előtted
Csak öröm s üdv terem,
Örök és végtelen.

Óh, halld meg, Uram...

- 17. zsoltár. -

Óh, halld meg, Uram, igazságomat!
Figyelmezz az én jajduló szavamra.
Hallgasd meg az én könyörgésemet,
Nem csalfa szájnak könyörgése az,
Ítéletet Te mondj az én ügyemről,
Te lássad, Uram, nincs-e igazam!
Megpróbálsz majd az én szívemet,
Meglesed álmát titkos éjnek éjén
S egész valómat majd kikutatod
S terhemre, Uram, semmit sem találsz!
Elmémmel szájam mindig egyezett.
A Te ajkadnak szent ígéiben
Óvtam meg mindig, mindig magamat

Az emberek mesterkedése ellen,
A latrok sötét útvesztőitől.
Tartsd meg, vezesd a Te ösvényeden
Járásomat, hogy lábam ki ne hágjon!
Csak Téged hívlak segítségemül,
Hallgass meg hát, hajtsd hozzám füledet,
Hallgasd meg az én esdő szavamat,
Csodálatos nagy jószágod csodáit
Mutasd meg, óh, én Uram-Istenem!
Hisz Te megmented a Benned bízókat
Azoktól, akik törnek jobbod ellen.
Oltalmazd meg, ahogy mink védjük, óvjuk
A szemünk fényét! Óh őrizd meg engem!
Óh őrizd meg az istentelenektől,
Akik zaklatnak, ellenségeimtől,
Akik halálra vesznek ím körül.
A szívüket becsukják, de a szájuk
Kevélyen szól. Óh minden útjainkban
Körénk tolongnak és csak arra lesnek,
Miként tudnának porba dönteni.
Mint martalékra éhező oroszlán,
Mint barlangjában a prédára váró
Oroszlánkölykek, olyan ez a fajzat.
Kelj tette, Uram, verd le, óh alázd meg
Az istentelent! Mentsd meg lelkemet!
Óh mentsd meg tőle a Te fegyvereddel!
Az emberektől óvjon meg kezed,
A világ olyan embereitől,
Akiknek bőség jutott életükre,
Akiknek dúsan töltöd potrohát!
Óh elégítsd meg magzatokkal őket
S a kincsüket hadd hagyják fiaikra!
Én pedig, óh, hadd lássam arcodat
Az igazságban! Engem megelégit
Orcádat látnom, ha fölserkenek.

Győzelmi zsoltár.

- 18. zsoltár. -

Teljes szívemből óh mint is szeretlek,
Uram én erősségem!
Uram, én sziklám, én váram, Te ments meg
Oltalmas Istene én bizó hitemnek!
Pajzsom, Te, üdvöm győzelme, dicsőségem!
Uram, magasztos! Ime hívlak, áldalak:
S ellenségeimtől megszabadulok...
Körülvett már hurokja a halálnak
S száz árja a Rossznak íjesztőn rám zuhog...
Övezett a pokol minden kötele,

Buktam a pusztulás tőreibe,
De rémültömben az Úrhoz sírtam ott,
Én Istenemet úgy hívtam hangosan
És templomából Ő meghallgatott,
Elébe, fülébe jutott esdő szavam.

S megrendült s reszketett a föld
S a hegyek gyökiglen megingatva rengtek,
Mert fölgerjedt, mint villámlehelletű felleg
S száján, orrán írtó tűz s füst ömölt.
Az eget földig borította gyászba,
S leszállt s homály lőn lába alatt...
Repült, mint akit kherubszárny ragad,
Repült, mint sebes szélnek suhanása...
Sötétség sátra borzongott körülötte,
Éjszín vizű, sűrű felhőkbe rejtezett
S Ő maga vakító fényben tündököelve
Rést vert rajtok, hogy ontsanak a földre
Jégzáport, mennykövet!

Dörögve szólalt meg az Úr a mennyben,
Jég, mennykő volt szava, úgy szólt a Dicső
S úgy szórt tűznyilait mind rémesebben
Haragja, a mindent megremegtető.
És láthatóvá nyílt a vizek ágya,
És a föld mélye tátongón kitárva,
Szájadnak, Uram, egy feddő szavától,
Orrod szelének egy fuvallatától!...

S lenyult a magasból értem az Úr keze,
A nagy vizekből úgy ragadott ki engem,
Vad ellenségeimet úgy verte le
S gyűlölőimet, kiknek dühe ellen
Gyöngébb erőm hiába küzdene!

Letepertek itt balsorsos napokon;
De az Úr fölemelt, az Úr volt támaszom.
S vitt messze szabadság szép tájára engem,
Mert jó az Úr és kedvét lelte bennem!

Óh, megbecsül Ő igazságom szerint
S kezemnek tisztasága szerint becsül meg,
Mert híven járom az Ő ösvényeit.
Istentelenül, óh Isten, nem kerüllek,
Átjárt hatalmad ítélete mind,
Ugy élek a Te parancsaid szerint,
Tökéletesség vágya vezet engem,
Büntől magát úgy tartóztatja lelkem.
Igaz vagyok s azért teszesz Te jót velem
S mert Nálad kezem tisztasága kedves.
Jó vagy Te a jókhoz, Istenem,
S tökéletes a tökéletesekhez!
S tisztához tiszta s visszás a visszáshoz

S megtartod, aki nyomorúságos,
 A kevély szeműt megalázza szemed
 S Te gyujtod meg az én szövétnekemet
 S bevilágítod éjeimet ragyogón
 S ha Te velem vagy, én Mindenhatóm,
 Bátran mehetek száz táboron át
 S átléphetem az ellenség kőfalát!
 Tökéletes csak a Te utad egyedül!...
 Az Úr beszédei mily ragyogóak!
 Mily pajzsa Ő a benne bízóknak!
 Hol van más Isten az Úron kívül?
 S az, Ő segítése nélkül mi sikerül?
 Az Úr övezett fel az Ő erejével,
 Ő tette egyenes úttá utamat
 S hogy könnyű lábam a szarvaséval ér fel...
 Uram, magasba jutottam Általad!
 Te tanítottad harcra ezt a kezet
 S karomat, hogy vasból vert íjjat feszítsen
 S tartottad az üdv pajzsát fejem felett.
 A Te jobbod vitt diadalra, nagy Isten!
 Ki szolgádat megalázva is naggyá teszed,
 Én léptem útját szabaddá nyitottad
 És az én lábam már el nem botolhat
 S rajt üthettem száz ellenségemen
 S meg nem tértem, míg le nem vertem őket!
 Föl nem kelhetnek többé ellenem,
 Őrajtuk lábam útja temető lett...
 Mert Te övezteél engem föl a hadra
 S alám vetetted támadóimat...
 Kezed fejöket kezembe adta
 S nincs gondom már sok gyűlölőm miatt.
 Kiáltottak segítségért, de hiába...
 Hívták az Urat, rájuk nem hallgatott...
 Szétdúltam őket, mint a port a szél veri-hányja
 S mint út sarát, tiportam a gazokat ott!
 Uram, segítettél pártos népek ellen
 S tettél pogányok fejévé is engem
 S népek, kiket nem is ösmertem én,
 Járulnak im hódolva elémm!
 Lesik szavamat, hogy szót fogadjanak...
 Óh az idegenek fiainak
 Én ellenem nagy volt a tévedése; -
 Most elepedvén a nagy remegésbe
 Az idegeneknek fiai
 Hajlékukból úgy jönnek bízva ki.
 Óh, él az Úr, én oltalmam, az áldott!
 Magasztaltassék üdvöm Istene!
 Az Úr, ki értem bosszút állott
 S emelt engem népeknek fölibe!

Száz ellenségtől ki úgy mentsz meg engem,
És felmagasztalsz üldözőimen,
Ármány s erőszak zaklatása ellen
Óh védelmezz meg mindig Istenem!
Dicsérlek, akár pogányoknak sorában,
A Te nevedről zengek éneket!
Ki hű királyodat annyiszor oly csodásan
Úgy oltalmaztad vészek közepett
S fölkenetted úgy vezérled im örömben
S ivadékát is megáldod mindörökre,
Áldassék Uram, a Te szent neved!

Dicsőít Téged a dicső Ég...

- 19. zsoltár. -

Dicsőít Téged a dicső Ég,
Erős Isten, mi Istenünk!
Ama kiterjesztett erősség
Hatalmadról regél nekünk.

És hirdetői szent igédnek
Az egymást üző nappalok
S az egymást üző estek, éjek,
Miken bölcs elméd átragyog.

Bár egy sem szól emberbeszéddel,
Minden szív érti a szavát,
Zengésük úgy hat szerteszéjjel
A végtelen világon át.

S ágyasházából reggelente
A nap, az ifjú vőlegény,
Nevedben ím mint hős levente
Nagy hódító útjára mén.

És végesvéig a nagy égen
Elhintve fényét, melegét -
Pályája óriás körében
Úgy fordít, von mindent Feléd!

Törvényed szent tökéletesség,
Lelkünkbe életet lehel.
S bölcs holnap, aki ma gyerek még...
Igazságod nem veszhet el.

Te adsz - ha parancsod betöltve, -
A szívbe kéjt, a szembe fényt,
Téged fél minden mindörökre
S áld igaz ítélőjeként.

Szereteted jobb színanynál!
Bármit adsz, édes, mint a méz:
Dicsőséged mind, amit adtál:
Ha jutalom, ha büntetés.

Te vagy tudója vétkeinknek,
Amiket nem is sejthetünk,
Óh védj meg tőlük s szabadíts meg,
Hadd legyen tiszta a szívünk.

Minden szív vágya, ajk beszéde
Legyen kedved szerint való.
Csak Te vagy erősségem és Te
Szabadítóm, Mindenható!

Háboruságok idején.

- 20. zsoltár. -

Hallgassa meg az Úr a te imádat,
Midőn rád harcok háborgása támad,
Erősítsen meg Jákob Istene!
Küldjön neked szentséges segítséget,
Sion ormáról oltalmazzon téged,
A te tusádat győztessé tegye!

Emlékezzék rád: mindig mily temérdek
Nagy áldozással hódoltál nevének
És lássa égő áldozatodat!
Oly dúsnak lássa, hogy védő kegyelme
A terveidet váltig úgy kegyelje,
Mint csak kívánni tudod te magad.

Hadd örvendhessünk! Diadal kíséren!
Zászlónkat Urunk-Istenünk nevében
Lobogtassuk meg büszkén, magasan!
Óh adja meg az Úr, amit kérsz tőle
Ő fölkenjének mindig segítője,
Szent egében rá mindig gondja van.

Hatalmas istáp az Uristen jobbja
Küzdhetnek mások másban bizakodva,
Harci szekérben, lóban, - rajta csak!
Mink övelük Urunknak, Istenünknek
Dicső nevében bízva ütközzünk meg
S ők meginognak, bármi nagy hadak!

Meginognak mind s hanyatlanak szerte;
Mink pedig állunk főlegyenesedve,
A szívünk csupa bátor hit s remény...
Urunk-Istenünk, királyok Királya,
Segítsd a királyt, óh hallgass imánkra,
Háboruságok vészes idején!

Istenünk, erőd oltalmában...

- 21. zsoltár. -

Urunk-Istenünk, erőd oltalmában
De örül a király, de boldog, vidám!
Megteljesítetted a szíve vágyát,
Meg nem tagadod, amit ajka kíván.

Elárasztottad java áldásoddal,
Tettél fejére színarany koronát,
Kért Tőled életet, élteted őt hát
Napoknak nagy során, korszakokon át.

Gondoltam óh, de nagy ime a tisztessége!
Amit adsz neki, mind csupa dísz, csupa fény!
Úgy adtad örökre áldásaidat rá,
Úgy vidámítod meg orcád örömén.

Mert bízik a király, óh bízhatik is az Úrban,
A magasztosban szilárd hittel hihet.
Óh, rátalál kezéd ellenségeidre!
Óh, megleli jobbod gyűlölőidet.

Mint tűz a kemencét, úgy égeted őket,
Ha kigyúlnak majd haragod lángjai.
Az Úr haragja elnyeli mind a latrot,
Irtó tűz fogja őket kiirtani.

Gyümölcsüket elpusztítod e földről,
Irmagjukat is az emberek közül.
Mind, mind, akik ellened gonoszat koholnak,
Cselt cselre - bárha sikertelenül!

Mert íjadat te megfeszítéd majd
S nagy gyors csodát tesz így a kezéd,
Mind hátat fordít s rögtön elillan,
Ha egynek arcát célba veszed.

Mi Urunk-Istenünk, Te magasztos,
Erősségedben dicsőség neked!
Hatalmatat óh dicsérjük örökre!
Énekkel áldjuk örök kegyelmedet!

Óh Isten, Isten, miért hagytál el engem?!

- 22. zsoltár. -

Óh Isten, Isten, miért hagytál el engem?
Én Istenem, én erős Istenem!
Hiába hát már minden jajgatásom?
Csak távol marad tőlem segíted!
Kiáltok Hozzád uram, ím egész nap
S nem hallgatod meg könyörgésemet.
És éjnek éjén sem szűnik sírásom!
Ám Te, Óh, szent vagy, Te ott lakozol
Dicséretében egész Izraelnek;

Tebenned bíztak mind a mi atyáink...
S mert bíztak, meg is segítetted őket.
Hozzád esengtek és megszabadultak.
Bíztak Tebenned s meg nem szégyenültek.
De ím féreggé buktam férfisorból,
Az embereknek megcsúfoltja lettem,
A nép utáltja s akik látnak engem,
Megvetnek, félrevonván ajkukat
És csóváltgatják fejüket kajánúl:
Bízott az Úrban, az hát mentse meg!
Segítse meg, ha oly jóakarója!
Anyám méhéből Te vontál ki engem,
Te voltál az én minden bizodalمام,
Anyám emlőjén is már Istenem!
A Te oltalmad kedvének dobottan
Bízom Tebenned magzatkorom óta!
Óh magzatkorom óta csak Te vagy
Én megsegítőm, erős Istenem!
Ne távozzál, óh, soha messze tőlem!
A nyomorúság mindig oly közel
És senkim sincs más, aki megsegítsen.
Óh körülvettek vad rémségek engem,
Mekörnyékeztek Básán szörny bikái
És mint éhében ordító oroszlán
Rám tátogatják roppant szájukat.
Ugy éreztem, kiöntött víz vagyok
És minden csontom szétereszkedik
S mellemben szívem mint olvadt viasz...
Erőm kiszáradt mint cserép agyagja
És nyelvem az én ínyemhez tapadt!
Vetettél engem a halál porába,
Mert körülvettek engem az ebek
S bekerített a gonoszok csapatja.
És a kezemet és a lábamat
Körülkapdosták... Megszámlálhatom
Testemnek minden csontját... Ők pedig
Csak néznek s kedvük telik kínjaimban.
És elosztották ruhámat magok közt
S vetettek sorsot az én köntösömbre.

De Te, óh Uram, ne légy messze tőlem,
Én erősségem, oh, jer, óh, siess
Segítségemre! Mentsd meg lelkemet
A kardtól, mentsd meg én egy-életemet
Ebek dühétől. Szabadíts meg engem
Az oroszlánok torkából! Segíts meg
Az orrszarvú szörny öklelése ellen!
Hallgass meg engem, Uram-Istenem!
Hadd hirdetem majd szent nevedet újra
Atyámfiai gyülekezetében.
Oh hadd dicsérlek, magasztallak újra:

Ti istenfélők, dicsérjétek őt!
Dicsőítsd, Jákob minden ivadéka!
Áldd, Izraelnek minden magzata!
Mert nem utálta Ő meg a nyomorgót,
A szegénysorsút nem vetette meg.
El nem rejtette orcáját előlük
S ha Hozzá sírtak, meghallgatta őket.
Hadd magasztallak a nagy gyülekezetben
S mindazok előtt, akik félik az Urat,
Hadd teljesítsem, amit megfogadtam.
Majd esznek mind, mind az inségesek
S megelégnének... Óh dicsérni fogja
Az Urat minden istenkereső.
Él szívetek majd, mindörökkön él!
Magába száll majd és megtér az Úrhoz
Minden világok mindahány határa!
Óh imádkoznak majd, Urunk, Előtted
A pogányoknak minden fiai.
Mert minden birodalom csak az Úr birodalma,
Uralkodik Ő a pogányokon is,
Ad mindeneknek enniök és mind, mind imádják,
A földnek minden meghizlaltjai
És mind, akik inség porában elaszna,
Egyként omolnak térdre Ő előtte.
S lesz magvok és az mind majd Neki szolgál
S az Úrnak híre, áldott szent neve
Majd unokákról unokákra száll
Eljönnek, el és mind hirdetni fogják
A nyomdokukba lépő nemzedéknek:
Az Úr mily igaz, mit cselekedett!

Az Úr - Ő az én öröm...

- 23. zsoltár. -

Az Úr - Ő az én öröm,
Ő az én pásztorom,
Táplál kies mezőkön,
Bűbajos partokon.

Fut az ármány, fut Nevétől,
Lelkemről tűnik a gyász.
S ha majd a sír éje fölé dől,
Rám ott is Ő vigyáz.

Istápod megvigasztalt
Mindenkor, Istenem,
Gonoszoktól mentes asztalt
Terítesz Te nekem.

Áldóan permetez le
Fejemre olajad,
Telt poharat kezembe
A Te jószágod ad.

Úgy éltet, úgy ápol engem
Irgalmad, szereteted.
Az Úr házában a lelkem
Örökké otthon lehet.

Az Úré a föld...

- 24. zsoltár. -

Az Úré a föld s annak teljessége
S ami csak van a színén, minden az övé.
Mert ő alapozta szárazát a tengerek vizébe
S alkotta a zúgó folyamok közé.

Hajh, ki jut majd ormára az Úr hegyének,
Ki áll meg az Ő szentségének helyén?
Csak az, akinek kezét be nem mocskolta még soha vétek,
Akinek szive tiszta, mint az erény.

Aki lelkét föl nem ajazta hivalkodásra,
Sem csalárdak nem voltak esküvései,
Csak azon fog megsokasodni, az Úrnak gond viselő áldása,
Ura Istene igazságot oszt neki.

Im ilyen az istenimádók nemzetsége,
Orcád keresője, Jákob Istene!
Ti kapuk, társatok homlokíveteket föl, magasodjatok égbe;
Örök ajtók, nyílhatok nagymesszire.

Hadd térjen be a dicsőségnek királya!
Tudjátok-e vajjon, kicsoda ez a király?
Az Úr, az erős, a hatalmas! Hála zengjen elébe, hála!
Az Úr, a hatalmas, Ő, aki hadba száll.

Ti kapuk, táruljon homlokívetek égbe!
Ti örök ajtók, messzire nyíljatok!
Hadd térjen már be a dicsőségnek nagy királya végre,
A király, akinek híre mindörökre ragyog.

Tudjátok-e, kicsoda, aki jön otthonába,
Kicsoda ez a király, akiért epedünk?
Óh tudjátok meg: ime, a dicsőségnek ez a királya
A seregek ős Ura-Istene, Istenünk!

Tehozzád, Uram...

- 25. zsoltár. -

Tehozzád, Uram, eped az én lelkem,
Istenem, Benned bízom csüggedetlen.
Ne engedj szégyen fertőjébe vesznem,
Ellenség rajtam ne örvendezhessen.

Tebenned bizó egy sem szégyenül meg,
De gonosz hetykék mind megszégyenülnek.
Utaid Uram, óh be gyönyörűek,
Vezess el rájuk, óh, hadd üdvözlöljek!

Igazságodban tarts meg, oktass jóra,
Csak Te vagy szolgád megszabadítója!
Várlak mindennap, segíts áldva, óva,
Hisz kegyes, jó vagy világkezdet óta.

Hogy léha voltam ifjan, csupa véték,
Óh arról, Uram, ne emlékezzél meg.
De emlékezzél úgy rám, kérve kérlek:
Csak irgalmából jóságod kegyének.

Jó az Úr s igaz, int, óv oktatása,
Eltévedettet visszavisz útjára,
Tanít jussodra, te szegény, te árva,
Ügyel, hogy jámbor őt mind megtalálja.

Minden Ő útja irgalom s igazság,
Minden hívének Ő ily szent utat vág,
Mindazoknak, kik frigyét híven tartják,
Parancsa ellen tenni sohasem balgák.

Magad nevéért, Uram, kérve kérlek,
Kegyelmezz nekem, szeliden ítéld meg.
Kegyelmezz az én szívem sok bűnének,
Mert az én bűnöm bizony nagy temérdek!

Istenfélőnek kell-e, óh, szerencse?
Isten tanítja, hova térjen, merre.
Jóban hál annak mindenkor a lelke,
Elsarjad magva mind e földön szerte.

Azoké az Úr titka, kik őt félik,
Mert az ő frigyét megjelenti nekik.
Az Urra nézek én, csak Őrá mindvégig,
A tőrből lábamat kivenni nem késik.

Tekints rám, Uram! Könyörülj énrajtam!
Mert szegény vagyok s magamra maradtam,
Szívem sok kínja megszámlálhatatlan,
Légy velem, segíts engem minden bajban.

Lásd meg az én sok bánatom, gyötrelmem,
Bocsásd meg, amit hibáztam, vétettem,
Nézd hány ellenség mint tör szolgád ellen!
Méltatlan dühhel mint gyűlölnék engem!

Védj, Uram, szolgád lelkén könyörülj meg!
Szabadíts meg, hogy meg ne szégyenüljek!
Tebenned bíztam, ha ellenem gyűltek!
Tebenned bizom, tarts meg jónak, hűnek!

Üdvömet Uram, add, hogy ne veszítsem!
Tökéletesség, Igazság őrizzen!
Izrael Ura, szabadító Isten,
El ne hagyj minket szenvedéseinkben!

Oh ítélkezzél...

- 26. zsoltár. -

Oh ítélkezzél rajtam, én Uram,
Tűrő ártatlanságomon!
Csak Benned bíztam én minduntalan,
Azért hát meg sem tántorodhatom!

Próbálj meg engem, óh kísérts meg, im,
Vizsgálgj vesémig, szívemig,
A Te parancsod szent ösvényein
Lásd, szolgád Benned úgy reménykedik.

Hivalkodókhoz sohasem ültem én,
A gonoszakat gyűlölöm.
És sohasem csüggttem álnokok kegyén,
Hitetlenekhez nincs nekem közöm.

Ártatlanságban mosom kezemet:
Oltárod hívón hívogat.
Zsoltosmások ott hálát zeng neked
S csodáidon csügg minden gondolat.

Házadban lenni oh de szeretek,
Szent dicsőséged ős helyén.
Óh, ne engedd, hogy bűnös emberek,
Vérszopók közé rekesztődjem én!

Merő bűn, vétek ím az ő kezök,
A jobbjuk, hajh, csak sarcra nyúl,
Én pedig sohasem tartok ővelők,
Hadd járjak mindig ily ártatlanul.

Segíts meg, Uram! Szent irgalmadat
Óh küldd már ide, énnekem!
Lábam csak a Te úton halad
És áldóid közt áldlak, Istenem!

Az Úr az én világosságom...

- 27. zsoltár. -

Az Úr az én világosságom
S oltalmam; féljek-e?
Az Úr életemnek vára! E világon
Rettegnem kitől kellene?

Ha törnek rám gazok, hogy orvúl
Kikezddjék húsomat,
Mind csak vesztébe ront, csak sírba fordul
A háborító sanda had.

S ha tábort járnak is köröttem,
Nem fél ez én szívem.
Óh bármi harcon, bármily üldözötte
Úgy bízom Benne én híven.

Az Úrtól egyet kértem egyre,
Ma is azt kérem én:
Lakasson az Ő házában kegyelme
Életemnek minden idején.

Az Úr jóságát egyre lássam,
Szolgáljam templomát,
Óh az Úr engem az Ő sátorában
Megóv sok vészes napon át.

Im titkos mélyén sátorának
Az Úr úgy rejteget,
S köszálra visz, hogy emelt fővel álljak
Én ellenségeim felett.

Óh Őt im hadd dicsérjem, áldjam
Zengő dalommal itt!
S áldozzam neki az Ő sátorában
Szent öröm áldozatait.

Uram, hallgass meg, óvj meg engem,
Könyörgök, epedek.
Parancsod, ama szent, itt zeng szívemben:
- Az én orcámat kell keresnetek!

Keresem én a Te orcádat egyre,
Előlem el ne rejtse!
Uram, kegyelmezz és haragra kelve
A Te szolgádat el ne ejtsd.

Úgy óvtál mindig támogatva,
Óvj mindörökre, Te;
Ne távozz tőlem óh, ne hagyj magamra,
Én üdvösségem Istene!

Atyám, anyám ha elhagy engem,
Te magadhoz segítsz.
Segíts utadra, igaz útra lelnem
Rontóim ellenére is!

Oh várd az Urat bízva, lelkem,
Ne törjék meg erőd!
Megerősít ő, csak várd csüggedetlen,
Várd, lelkem, egyre Őt!

Hozzád kiáltok...

- 28. zsoltár. -

Hozzád kiáltok, hozzád, Uram, én erősségem
Kiáltásomra vesztég, óh ne maradj a vészben!
Hisz könyörgésemet ha meg nem hallgatod,
Jaj, olyan leszek én, olyan mint a halott.

Hallgass meg, ha feléd sir esengésem, fohászsom,
Ha karomat szentséges helyed felé kitárom.
Ne lökj gazok közé, kik szembe nyájasak
S szivőkben csak gonoszt, csak gonoszt fajzanak!

Fizess meg ilyeneknek, óh Uram, úgy fizess meg,
Amiként gonoszságot terveznek, cselekesznek!
A tetteik szerint fizess meg önekik,
Jutalmát kapja meg, kapja meg mindegyik!

Nem veszik észbe ők szent tetteit az Úrnak
És munkáján kezének ők sohasem okúlnak.
Az Úr megdönti hát mind s veszni hagyja ott!
Áldott az Úr! Az Úr engem meghallgatott!

Az Úr fölvérté engem, ő erős menedékem!
Szívem csak benne bízott s ő átmentett a vészen.
Örül az én szívem s nagy-áldón hirdetem,
Dalolva hirdetem: - Dicső vagy, Istenem!

Az Úr nagy erőssége ím minden ő hívének.
Fölkentjét az erős Úr, óh hogynes védené meg!
Tartsd, áldd meg, óh Uram, örökre népedet,
Örököd fiait dicsővé úgy tegyed!

Föl, föl, ti hatalmasok!

- 29. zsoltár. -

Föl, föl, ti hatalmasok! Jertek hatalmasok!
Az Úr elé erőt és dicsőséget hozzatok!

Az Úrnak, az Úr nevének hozzatok tiszteletet,
Imádjátok az Urat szentséges pompa közepett!

Zúg, zúg a vizek fölött az Úr szava, az örök,
A nagy vizek ura, Ő, a dicsőség ura, dörög!
Az Úr szava csupa fönség, az Úr szava parancsolat
Az Úr megdönti a cédrust, Libánon, cédrusodat!
Mint hempergő buta borjak bógnek a törzsek, a porba dülők,
A Libánon és a Sirjon mint fia-orrszarvú bög.
Az Úr szava lángokat ontó, villámos fergeteg -
Megrendül tőle a pusztá, Kádes pusztája remeg.
A szarvastehén elveti vemhét, az erdők lombja lehull
S az Úr szent templomában kiki az Úr elé borul.
Az Úr özönvizeknek hánykodó árjain áll,
Megmarad örökkön örökké az Úr, az örök király!
S az Úr az ő hű népét im erőssé teszi,
Megáldja s ad szent, boldog békességet neki.

Óh magasztallak...

- 30. zsoltár. -

Óh magasztallak én Uram,
Mert fölemelted lelkemet!
S hogy ellenségem vigadozzék
Énrajtam: Te nem engeded.

Én Uram, örök Istenem,
Tehozzád kiáltottam én
S meggyógyítottál s íme lelkem
Győzött a sírnak éjjelén.

Életre keltett im szavad
És bennem új élet lobog,
Holott úgy kellett annyiaknak
A koporsóba rogyniok.

Óh dicsérjétek az Urat,
Ti igazlelkű hívei,
Siessetek nagy, szent kegyeinek
Emlékét dicsőíteni.

Mert hogyha megharagszik is,
Haragja csak egy pillanat.
De örök és kifogyhatatlan
Az áldás, amit osztogat.

Estém még csupa siralom
S merő öröm már reggelem.
S én jólétemben felujjongok,
Már bú sohsem győz lelkemen!

A Te jókedvedből, Uram,
A szívem úgy erősödik,
Óh de mihelyt elrejtéd arcod,
Valómat kínok öldösik.

Tehozzád kiáltottam én,
Esdés volt éjem-nappalom.
A sírveremben mi haszon van?
Hogy sirba kelljen szállanom!

Dícsér-e Téged ott a por,
Amely a holtból megmarad?
Óh Uram, hirdeti-e vajjon
A Te nagy igazságodat?

Hallgass meg, Örökkévaló!
Könyörülj rajtam, légy velem!
Nagy kegyelmedből száz siralmam
Örömmé lobban hirtelen.

Levetköztetted rólam im
Sok bánatomnak gyászmezt
És felövezte irgalommal,
Áldón borulok le Eléd.

Nagy üdvöm maga énekel,
Nem ajkam, zsoltárt Teneked
Nem vesztegeltél! Óh örökké
Hadd áldlak, Örök Szeretet!

Tebenned bíztam én...

- 31. zsoltár. -

Tebenned bíztam én, Uram.
Gyalázat engem sohse verjen!
Igazságodban szabadíts meg,
Hajtsd hozzám a Te füledet,
Óh, szabadíts meg nagyhamar,
Erős köszálam légy nekem,
Légy biztos házam, tarts meg engem,
Te mentő szirtem és Te, váram,
Oltalmaz meg szent nevedért!
Igaz hiveddé ösztökélj
S a tőrből, melyet énnekem
Oly orvúl vetnek, szabadíts ki;
Hisz erősségem csak Te vagy.
Kezedbe teszem lelkemet.
Csak Te válthatsz meg, Uram, engem,
Igazság erős Istene!
Hadd gyűlölöm mind, mind a dörét,
Aki bálványok tisztelője!
Oh csak Tebenned bízom én.

Boldog-vidáman örülök
Nagy jószágodnak, Istenem,
Mert megláttad nagy bajomat
S figyelted gondos figyelemmel
Küzdelmeimben lelkemet
S nem rekesztettél el soha
Az ellenségnek bős kezébe.
Engedted, hogy széles helyen
Bizton vessem meg lábamat.
Oh könyörülj énrajtam, Isten,
Mert sok, nagy az én aggodalmam.
Nézd, orcám, lelkem, testem immár
Bánat miatt hogy odahervadt!
Bánat miatt az életem
Hogy elapadt s a sok fohászon
Mint fogytak el az éveim!
Erőm bűnömtől de megomlott,
De elsenyvedtek csontjaim!
Már oly hitvánnyá lettem én,
Hogy szomszédaim megutálnak
És borzad tőlem rokonom.
És aki meglát künn az uccán,
Ijedten tovamenekül,
Felednek engem mint halottat,
Óh szivekben már nem is élek!
Olyan vagyok mint tört edény.
Hallottam, hányszor mint gyaláztak!
Mindenfelől csak vész riasztott,
Mert mindahányan egyetemben
Tanácsot ültek ellenem,
Hogy lelkemtől megfosszanak.
Én pedig, Uram, csüggedetlen
Csak Benned bíztam szüntelen,
Azt mondván: - Isten vagy, Uram!
A Te kezedben vannak egyre
Én életemnek napjai.
Oh ments meg, Uram, ments meg engem
Száz ellenségem orv kezéből;
Oh ments meg engem mindazoktól,
Akik üldöznek szüntelen.
Világosítsd meg Uram Isten,
Rajtam, szolgálodon, arcodat,
Nagy jóvoltodból tarts meg engem,
Ne engedj szégyensorsra jutnom,
Hisz segítségül hívtalak.
Csak a hitetlent sújtsa szégyen.
Koporsó csak azt fojtsa el!
Némúljon csalfák hazug ajka
S mind, aki igaz ellen úgy tör:
Kevélyen, gúnyos-gáncsolón!

Oh mily bőséges, mily temérdek
A Te jóságod, Istenem,
Amit rejtetten tartogatsz
A Téged félők öröméül
S boldogságául mindazoknak,
Akik Tebenned bízva bíznak
Oh ezeket Te odarejted
Orcádnak védő rejtekébe
Minden kevély gúny s gáncs elől.
Elrejled a Te sátorodban
Minden házsártos nyelv elől.
Áldott az Úr, mert nagy csodát tett,
Irgalma rajtam oltalommal
Erős városként vett körül,
Mert szóltam immár csüggedezve:
- Orcád előtt hát nincs helyem?
S Te mégis meghallgattad im
Az én sirásom panaszát!
Oh szeressétek az Urat
Minden ti kedvelt fiai,
Az Úr megőrzi hiveit
És megfizet minden kevélynek.
Ti hát, kik Benne bízva-biztok
Mind-mind nyugodtak legyetek!
Nyugodt lehet hű szívetek.

De boldog...

- 32. zsoltár. -

De boldog, akinek bűne megbocsátva,
Akinek vétkét mentség fedezi!
De boldog, akit az Úr nem talál csalárdnak,
Akinek nincsenek álnok tervei.

Mikor bűnömet még rejtegettem Előtted
Napestig jajok, kínok közepett,
Megkorhadoztak csontjaim, úgy nehezedett rám
Éjjel-nappal a Te súlyos kezed.

Az én tavaszomnak szép üdvösségébe
Tikkasztó nyárnak aszálya úgy szakadt,
Minden bűnömet kitakargattam Előtted
Nem rejtegettem gyarlóságomat.

S megbocsájtottad vétkeim aljasságát,
Minden szent életű hát ezért esdekel
Tehozzád még idején! - A nagy vizek áradása
Az ilyet bizonyára nem éri el.

Te vagy oltalmam, óh, őrizz meg engem,
Zengesd a szabadítás szent énekét felém:
- Im bölccsé teszek, rávezetlek az útra,
Amelyen járj; szememmel intlek én.

Ne legyetek olyanok mint ló avagy öszvér,
Mert értelemmel ezek nem értenek.
Ha zabolával, fékkel nem szorítod,
Az akaratodat úgy sem érti meg.

Óh sok-sok a vesződsége a hitetleneknek,
De az Úrban bízót jó sors környékezi.
Vigadjatok az Úrban, örvendzzetek, ti igazak, az Úrnak
Óh, dalra, tisztaszívűek! Daloljatok Neki!

Örvendjetek, tiszta lelkek...

- 33. zsoltár. -

Örvendjetek tiszta lelkek,
Az Örökkévalónak!
A tisztalelkűeknek illik
Őt magasztalniok!
Hálátok éneke zengjen
- Lant, hárfa, tizhúrú hangszer
Zengésén - tiszteletére
Új ékes éneket!

Óh szép legyen zenétek,
Újjongva bújjon a kürtszó!
Zengjétek: - Színigazság
Az Úr minden szava
S szent hűség mind a tette
Csak helyesség s jogosság
Kedves Neki... Szeretetével
Telistele mind e föld!

Az Örökkévalónak
Szavára lettek a mennyek
És szája lehelletére
Valamennyi seregei.
A tenger vizeit egybe
Ő gyűjti, akárcsak edénybe
Szegi gyűjtőmedencébe
Rohanós hullámaikat.

Hódoljon minden az Úrnak,
E föld valamennyi lakója,
Mert minden az Ő parancsa,
Ami lett s ami lesz valaha.
Ő népek ezernyi tervét
Megsemmisülésre ítéli,
Ezerszer meghiúsítja
Suta nemzetek akaratát.

De az Örökkévalónak
Örök valamennyi terve.
Ivadékról száll ivadékra
Szívének akarata.
Óh boldog az a nemzet,
Amely istenével imádja,
Az a nép, amely Őneki kedves:
Választott népe lehet!

Letekint Ő ide az égből
És látja e föld lakóit
És ügyel trónja helyéről
Az ember fiaira.
Néz, figyel mindvalahányra
Ő, ő, aki mindnek a szívét
Alkotta s aki megérti
Mind, mind a tetteiket!

Fejedelmet győzelemre
Nem hadai tömege juttat,
Nem a maga ereje által
Győz a nagyerejű hős,
Csatamén is szabadulásra
Csak tétova, csalfa segítség,
Készsége bármi hatalmas,
Nem bír megmenteni.

De az Örökkévalónak
Szeme örködik azokon egyre,
Aki istenükül imádják
És esdik szeretetét.
Szívünk neki bizton örülhet,
Ha bízunk szent nevében.
Irgalmazz, óh, Teremtőnk
Mint Benned mink bízunk.

Hadd áldom az Urat!

- 34. zsoltár. -

Hadd áldom az Urat minden időn.
Dícsérete zengjen az ajkamon egyre.
Hadd büszkélkedjem az Úrban, lelkesedve,
Hallgassa mind, aki szenved csüggedőn.
És mindnek gyúljon öröme a lelke.
Óh jertek, mondjatok áldást énvelem!
Magasztaljuk mind, együtt szent nevét:
Ím, esengtem az Úrhoz s ő felelt nekem.
Lelkemről rémek ezreit űzte szét.
Aki Őrá néz, aki Hozzá menekül,
Meg nem pirul annak, nem pirul arca!
Ím ez a szegény fölsírt: Uram, könyörülj!

S az Úr kegye fölvértezte a harcra.
Óh, az Urat-félők körül
Tábort jár az Úr angyalainak ezre
És oltalmazza, védi őket egyre...
Ím, ízeljétek jóságát az Úrnak!
Beh boldogok, aki benne bízni tudnak.
Féljétek az Urat, hívei, szentjei!
Aki Őt féli, nem fog elsínyleni.
Hányszor kell oroszlánok kölykeinek is
Éhezve sanyarogniok, -
De aki az Úrban reménykedve hisz,
Jó nélkül szükölködni sohse fog.
Jertek fiaim, hallgassatok engem!
Istenfélésre hadd tanítsalak!
Lássuk, ki akar élni egyre szebben,
Mindjobban örülni a napjainak.
Gonoszkodásra a nyelvedet sohse adjad,
Csalárd beszédre sohse nyíljon ajkad.
Kerüld a rosszat, tégy jót szüntelen!
Keressed a békességet s azt kövessed.
Az Úr szeme rajta az igaz szívüeken!
Füle hallja a Hozzákiáltó keservet.
De szeme gonosztevőkre úgy tekint,
Hogy e földről vesszenek ki mind, de mind
S még emlékük se maradjon az ég alatt.
Óh, meghallgatja az Úr az igazakat.
Közel van az Úr a törődött szívüekhez
És megsegíti a lesújtott lelküeket!
Az igaznak sorsa gyakorta keserves,
De velök van az Úr minden baj közepett.
Megőrzi őket, minden kis csontjukra is vigyázva,
Hogy egyetlen porcikájuk el ne törjék.
A gonoszt elveszti a maga gonoszsága
S majd bűnhődnek, kik az igazat gyűlölték.
Az Úr minden hozzá hű lelket fölemel,
Akik Őbenne bíznak, nem veszhetnek el!

Perelj, Uram, az énvelem perlőkkel.

- 35. zsoltár. -

Perelj, Uram, az énvelem perlőkkel
S harcolj velök, akik harcolnak énvelem!
Ragadj fegyvert és segítségemre jöjj el!
Ragadj paizsot s óh védj meg, Istenem!
Vedd föl dárdádat s ellenségeimnek
Útját rekeszd el s hozzám szólj: Védőd vagyok!
Kudarcot valljon, szégyenüljön mind meg
Mind, aki lelkem ellen agyarog.

Mind, aki rámles rontócselt koholva,
Kullogjon szégyentvallva, pirulón tova!
Rebbenjenek mint szél elől a polyva,
Kergesse őket az Úr angyala!

Kergesse őket sötét, síkos útra,
Mert ok nélkül esküdtek össze ellenem!
Ok nélkül, orvul, irtó gyűlöletre gyúlva
Vermet ástak s tört vetettek nekem.

Vész rontson rájuk s egyikük se sejtse,
És orv hálójuk magukat ejtse meg!
S amelyet titkon ástak az én elvesztésemre,
Vermökbe majd ők maguk essenek!

Az Úrnak pedig hadd zengek zsoltosmát,
Ujjongjon neki lelkem s minden porcikám,
Egész valóm hadd vallja: - Ki hasonló Tehozzád,
Óh Örökkévaló! Hadd vallom dalon, imán!

A gyöngét véded az erősök ellen,
Szegényt, koldust megmentesz megrontóitól,
Hamis tanúk vádolnak olyannal, oh Uram engem,
Amit csak nem is sejtek. Hisz tudod Te jól!

Óh jóért nekem ők rosszal fizettek,
Hogy meggyötörjék, tönkre rontsák lelkemet,
Pedig bajukban rajtok szívem úgy esett meg,
Hogy gyászt és bűntől ülnöm késztetett.

Sebükre irt mint magaméra kértem.
Aggódva jártam búsan a balsorsuk miatt,
Mintha barátom lettek volna vagy testvérem,
Görnyedtem értök, mint aki anyát sirat.

Ők pedig amint átka rámszúdult a sorsnak,
Örvendve, csúfolkodva csődültek énkörém,
Csődültek mint vad idegenek s csufoltak,
Mintha sohsem törődtem volna ővelők én.

És nekemesnek és gyötörnek egyre,
Szelid kérő szavamra csak röhögnek nagyot
S rám vicsoritják fogukat herregve...
Uram, még meddig nézed ezt, meddig hagyod?

Maró foguktól életemet véd meg,
A fenevad kölykektől mentsd meg lelkemet.
Nagy gyülekezetekben hadd áldlak, hadd dicsérlek,
Hadd magasztallak roppant néptömeg közepett.

Ne tiporhassanak kárörvendezve rajtam,
Akik ok nélkül im oly ádáz ellenségeim nekem!
Ne hunyorgassanak rám, ha vivódom a bajban,
Akik álnok alaptalanul vádolnak szüntelen.

Óh békességet ők sohasem beszélnek,
Csalárdságot koholnak az ország jámboraira,
Feltátják szájukat ellenem ők, az igaz ígések:
Ha-ha! Így kell őt végre szemünknek látnia!

Te, Istenünk mindezt jól láttad! Óh ne hallgass,
Uram, Istenem, óh éntőlem távol ne maradj!
Jogomért szállj sikra, indulj tette, óh hatalmas,
Ítéld pörömben, hisz Te Igazság ős ura vagy!

Igazság Istene, ítélj ime rajtuk,
Kárörömlőket vedd rólam, óh, vedd végre le!
Ne vihoghassanak markukba már: Ha-ha, ezt akartuk!
Ne sziszeghessék: Végre végeztünk vele!

Mindnyáját szégyen és gyalázat érje,
Hogy örülni tudtak balsorsomnak szüntelen.
Szégyen s gyalázat szálljon mindnyájuk fejére,
Akik csak fölfuvalkodtak ellenem!

De az, aki nekem igazamat kívánja,
Örüljön mind ujjongva: Nagy-nagy a mi Istenünk!
Szolgáját Ő boldognak akarja... Hála Neki, hála!
Üdv hirdetnünk tanát s Őt dicsőítenünk!

Hitetlenek hitetlenségén

- 36. zsoltár. -

Hitetlenek hitetlenségén
Töpreng szívem gyötrelmesen,
Nincs ily ember dacos szemében
Istenimádó félelem.

Mert váltig hizeleg magának,
Legjobbna nézi önmagát,
Míg álnokságának hatalma
Csupa gyűlölség, csupa vád.

Csak hamisságok, csalfaságok
A szájának beszédei,
Az intést, hogy jót cselekedjék,
Ő nem akarja érteni.

Csak gonoszságot forral egyre
Agyában minden gondolat,
Óh meg nem érti ő a rosszat
És jó úton sohasem halad.

Óh én Uram, a Te kegyelmed
Fölmagasít a mennyekig
S igazmondásod szabadítón
A felhőkig terjeszkedik.

Mint hegyeid, úgy áll szilárdan
E földön szent ítéleted
És mint mélysége tengereknek
Valód oly mély: a szeretet.

Te tartod meg, Uram, Teremtőm,
Az embert és az állatot,
Óh mily irgalmas, óh mily áldott
A Te nagy jóindulatod.

Az ember minden nemzedéke
Szárnyadnak árnyékába vágy,
Megelégtél gondoskodásod
Bőségén valamennyi vágy.

Árasztod a gyönyörűséget,
Mint bő, hatalmas folyamot
S a gyönyörűségek vizéből
Hívóidet megitatod.

Óh Tenálad van minden élet
Kútfeje, Nálad, óh Urunk!
A Te világosságod által
Világosságot láthatunk.

Kik megismertek, híveidre
Óh terjeszd ki irgalmadat
És igazszívűséged üdvét
Igazaktól meg ne tagadd.

Óh ne tapodjon, ne tiporjon
A kevélyeknek lába rám,
Ártó kezét óh ne emelje
Hű szolgád ellen a pogány.

Kik gonoszságot cselekesznek,
Hadd bukjanak mind sorra csak!
Szédüljenek, roskadjanak le
S többé föl se állhassanak.

Gonoszok hatalmán

- 37. zsoltár. -

Ne bosszankodjál gonoszok hatalmán
Oh mint a fű, elfonnyad az hamar,
Mint pázsit, bármint zölde, elenyésznek.
Te bízzál csak az Örökkévalóban
S megadja Ő, amit szíved kíván.
Bízd Őrá a te sorsodat, csak Őrá!
S ő útjaidon majd eligazít.
Napfényre hozza igazságodat
S mint déli ég világlik majd jogod.
Reményed vesd az Örökkévalóba

És várj. S szerencsés útúak miatt
Ne bosszankodjál, se fondorkodókon!
A haragot hadd s a heveskedést.
Ne lobbanj föl, rossz lennél magad is,
A gonosz mind kipusztúl majd magától,
De az Örökkévalóban bízók
Mind megmaradnak, az övék az ország,
Csak kis idő még s nem lesz gonosz ember,
Nézed helyét majd s ő már nincsen ott
És mind e föld csak jók hazája lesz
S azok mind békén élnek s boldogan.

Cselt szó a gonosz minden igaz ellen,
Rácsikorgatja dühödten fogát,
De az ilyesmin az Úr csak nevet,
Mert látja, mint jön az Ő napja el,
Hisz ránthat kardot akárhány gonosz
S feszíthet íjat, hogy jámbort s szegényt,
Egyenes úton járót leterítsen,
De kardjuk csak saját szívükbe szúr
És megfeszített íjuk eltörik.
Igazt kevese jobban boldogít,
Mint nagy kincs gonoszt... Oh, a gonoszoknak
De gyakran törik belé kapzsi karjuk!
Igaznak gondját viseli az Úr.
Törődik Ő, az Örökkévaló
A gáncstalanul élők életével.
Az ő javuk megmarad mindörökké,
Baj idején nem vallanak kudarcot,
Éhínség napján is jóllaknak ők.
A gonoszok meg elpusztúlnak, el,
Mint rétek dísze maga idején,
Az Örökkévaló megtagadói
Elenyésznek, mint füst enyésznek el.
Kölcsönpénzt szed a gonosz s nem fizethet,
Az igaz meg jótevény s adakozhat,
Az ország Isten áldottaié
És kipusztúlnak átkozottai.
Az örök Úr a neki kedves úton
Igyekvőnek megerősíti léptét;
Az ilyen, ha elbotlik, nem terül el,
Mert kézen fogja Örökkévalónk.
Rég voltam gyermek, vén is rég vagyok,
De igazat még végkép elhagyottan
Sohasem láttam, sem azt, hogy gyermeke
Járt volna már kenyeret kéregetni.
Az igazszívű mind jótevény is,
Segít kölcsönrel a rászorulón,
De van is áldás aztán sarjain.
Kerüld a rosszat, tégy jót s boldogúlsz.
Az Úr minden jószándékot szeret

S nem hagyja el az ő jámborjait,
Megvédi, óvja őket mindörökké,
De kipusztúl a rossznak ivadéka;
Az ország úgy lesz az igazaké,
Hogy mindörökké abban lakjanak.
Igaznak ajkán bölcsesség a szó
S csak jogosságot hirdet nyelve mindig,
Szívében mindig ott az Úr tana,
Nem ingadoznak az ő léptei.
A gonosz mindig ráles az igazra,
Hogy elpusztítsa orvul, de az Úr
Cenk kézre az igazt nem engedi
S el nem ítéli, mikor pörbeszáll.
Reményed vesd az Örökkévalóba!
Az Ő útját járd s tiéd lesz az ország!
Meglátod majd a rossznak pusztulását!
Óh láttam én már hatalmas gonoszt,
Terebélyfaként mint terpeszkedett, -
S alighogy megfordúltam: íme, nem volt.
S kerestem, ámde már meg nem találtam.
A feddhetetlent, a becsületest nézd,
Boldoggá végül mint virúl jövője.
A cenkek pedig mind megsemmisülnek.
Gazok jövője: kigyomláltatás.
Mert csak igazak segítségével Isten,
Ő erejük, bármily vész idején.
Ő segítőjük, Ő szabadítójuk.
Megmenti őket gonoszok kezéből,
Az Örökkévaló megszabadít
Mindenkit, aki mindent Tőle vár.

Óh, Istenem, ha büntetsz...

- 38. zsoltár. -

Oh, Istenem, ha büntetsz,
Ne haragodban ostorozz!
Ne most fenyíts meg, Uram, engem,
Amikor lelked viharos.

Nézd, mint csapnak belém most
Villámként szörnyű nyilaid,
Mint sújt haragod ökle porba,
Testembe mily sebet szakít.

S gazságaim miatt már
A csontom is mind roncsdarab,
Fejemen bűnök ezre gyúlt meg,
Terhük magamnál súlyosabb.

Sebeim üszkösödnek,
Bűzhödnek bűneim miatt,
Kínokba földig görnyedetten
Vánszorgom végig napjaimat.

Jaj, üszögös a belsőm
S künn sehol épség testemen
Bűnbánatomban összetörten
Bénúltan üvöltözhetem.

Vágyam, sóhajtozásom
Nem titok, Uram, Teneked.
Szívem megháborodott s erőim
Elhagytak s éj födi szememet.

Bajomban félreálltak
Barátaim mind s társaim,
Rokonom is mind messze borzong
Életem kinlódásain.

S akik életemre törnek,
Tört vetnek mindenütt nekem
S aki ártani vágy száz förtelemmel,
Rágalmaz engem szüntelen.

De mint a süket ember,
Én meg nem hallom szavukat
És szájam minden ő beszédeikre
Mint némáé, szótlan marad.

Mint süketnéma immár
Sehogyssem védekezhetek,
Rád bizom magamat, örök Isten:
Felelsz majd nekik, Istenem!

Mert minek is szerezzem
Kárörömöt nekik jajom.
Akárhogy meginog a lábam,
Ne ujjongjanak bajomon.

Bukásra készen állok,
Hisz kín marcangol egyre, vad.
Oh vallom: tengersok a vétkem!
Jaj, félek bűneim miatt.

De sok-sok ellenségem
Mind olyan, hogy ok nélkül az,
Maga sem tudja egyikük sem,
Gyűlölséget rám mért ajaz.

Jóért rosszal fizetnek,
Rosszal csupa jóért énnekem...
Vádolnak, mert igaz útra vágyom.
Ne hagyj el, Uram Istenem!

Ne maradj messze tőlem
S igazságoddal útamon
Oh siess védelmemre mindig,
Segítő, örök Irgalom!

Elvégeztem magamban

- 39. zsoltár. -

Elvégeztem magamban, Istenem,
Hogy mindig hiven járok útamon.
Nyelvemmel, számmal sohsem vétkezem,
Bármint csal minden földi uralom.

S így vesztegeltem hosszan, hallgatólag;
A jóról sem beszéltem már soha.
Úgy túrtam, hajh, hogy rámszakadjanak:
Bú, fájdalom, gond, ezer nyavalya.

S szivemben és lelkemben egy napon
A rejtett tűz fölgerjedt lázasan
S szó csendült végre ismét ajkamon
S az Úrhoz, esdőn, így szállt föl szavam:

- Oh tárd föl nekem, nagy Mindenható,
Oh tárd föl az én végemet nekem.
Hisz életem csak ideigvaló,
Oh mondd, mértéke még hány nap legyen.

Már tengernyivé tetted napjaim,
De ez Előtted mind csak semmi még.
Oh bizonyos, hogy e világon im
Az ember mind csak merő semmiség.

Oh bizonyos, hogy minden ember itt
Csak tűnő árnyék bús módján ha jár,
Hiába fárad, gyűjti kincseit...
S jaj, kinek gyűjti? Azt nem tudja már.

Uram, Tetőled hát mit kérhetek?
Lelkem bizalma csak Hozzád repes...
Oh vétkeimtől szabadíts Te meg
S rosszak vádjára engem meg ne vess!

Némán túrtam, mert Te akartad azt,
Hogy mit tégy velem, azt Te jól tudod.
De fenyitéked sorvaszt, elfogyaszt...
Oh múljék el már rólam ostorod!

Megfedded Te az embert bűnéért
S az ő szépségét megemészteted.
Oh annál, kit ily fenyitéked ért,
Haszontalanabb a moly sem lehet.

Hallgasd meg Uram, nagy fohászomat,
Hasson füledbe kinos panaszom!
Amig szememből izzó könny szakad,
Ne vesztegelj, óh örök Irgalom.

Előtted bár csak jövevény vagyok,
Zsellér, miként atyáim sorra mind,
Amitől szívem-lelkem úgy sajog,
Oh vedd le rólam már a bűt, a kint.

Oh hadd vehessek még csak kis erőt:
Kegyelmedet búzgón köszönni meg.
Csak kis erőt még egyszer, mielőtt
Elmennék, aztán hogy már ne legyek!

Óh, Uram, irgalmad csodái!

- 40. zsoltár. -

Uram, de nagyok irgalmad csodái!
De dúsak kezéd gondosságai!
Óh Tehozzád itt hasonló-e bármi,
Ami jót adsz, mint bírnám elszámlálni,
Több az, mintsem el tudnám mondani.

Nem kell Teneked áldozat s ajándék,
De felnyitottad az én fülemet:
Botorság: bűnért váltságot ha kínálnék,
Oltárodon bármily dús adomány ég:
Hiábavaló! Nem kell Teneked.

Óh vártam az Urat, de várva vártam!
S hozzám hajolt s meghallgatott az Úr,
S kivont fertőmből s már a szörnyű sárban
Nem kell fetrengnem, kösziklán a lábam!
Állok megtántorithatatlanúl,

És új éneket adott ajakamra,
A mi Urunkat hadd magasztalom!
Sokan-sokan figyelnek mind e dalra
S gyúl bennök istenfélés áhítatja,
Istenbe vetett remény s bizalom.

Óh boldog, ki az Úrba így vetette
Reménységét, ily nagyhűségesen,
Ki nem tekintget kevélysívűekre
S nem álnokokra, kiknek szíve-lelke
Hazugságokkal teljes szüntelen.

És szóltam akkor: - Itt vagyok magam hát!
A sorsom ott, a törvénylapokon:
Hogy cselekedjem szent ajkad parancsát,
Csak Rád tekintsen lelkem, untalan Rád,
A Te törvényed szívemben vagyon:

Hadd hirdetem nagy gyülekezetekben
A Te hűséges igazságodat.
Nem némúl az el ajkamon s ijedten,
Tudod, szívembe én azt sohse' rejtem,
Úgy vallom: mily dús boldogságot ad.

Mily üdv jóságod: gyülekezetedtől
Oh én azt sohasem titkoltam el.
Irgalmad, Uram, nem múlt el szívemről
S tudom, ha rám bármily veszedelem dől,
Hűséged bizton védelmemre kel.

Mert kínok ezre tört rám s annyi vétkem,
Hogy rajtok végig sem láthat szemem,
Több hajam szálainál is. Jaj, érzem,
Elhagy szívem, de Te ott állsz e vészen
S ha tetszik, megmentesz. Ments meg, Istenem!

Csalódjanak mind, kik lelkekre lesnek,
Hogy belém fojtsák, - csúfot valljanak!
Ellenségei én bízó hitemnek
Gazságuk miatt szégyenüljenek meg,
Mind vesszen, aki kínomon kacag.

De akik várnak és keresnek Téged,
Vigadjanak mind s örvendezzenek!
Hirdessék váltig: zengjünk dicsőséget
Az Úrnak! Ember, a te üdvösséged
Kedves volt neki s megmentette, meg!

Óh énnekem se aranyom, se kincsem -
De az Úr, ím, a gondomat viseli.
Óh gyámolítóm, oltalmam, nagy Isten!
Jóságodat mint, óh mint dicsőítsem?
Óh sohse késsél megsegíteni!

Óh boldog, aki könyörül...

- 41. zsoltár. -

Óh boldog, aki könyörül
A nyomor emberén.
Az Úr őt is megvédi majd
A vészek idején.

Az Úr megőrzi s élteti,
Hogy végül boldogúl.
Száz ellensége hasztalan
Les, ront rá álnokúl.

Sújthatja kórság, óh az Úr
Új erőt ad neki.
Új egészségbe tűnnek el
Minden gyötrelmei.

Könyörülj rajtam, óh Uram,
Gyógyítsd meg lelkemet, -
Úgy sírtam föl, - bár óh Uram,
Vétkeztem ellened.

Sok ellenségem hitemet
Vad gúnnnyal verte le,
Mondván: Most vége már neki!
És elvesz majd neve!

Jaj még látogatóim is
Csak hazudnak nekem.
Ármányt rejt szívük s odakün
Azt szőnek ellenem.

Mind ellenem suttognak ők
Együtt mindannyian
Koholnak gonosz terveket
S így szólnak nagy vígan:

- Átok szállt, Isten átka rá!
Elbukott végre, el!
Óh úgy bukott el végre most
Hogy többé föl se' kel.

Még legbizalmasabbam is,
Ki ette kenyerem,
Még az is im fölemeli
A sarkát ellenem.

De Te, Uram, Te légy velem!
Emelj föl, óh Uram,
Hogy megfizessek önekik
Majd igazságosan.

Majd ebből ismerem meg én,
Hogy javam akarod,
Ha rajtam majd egy sem kacag,
Mint eddig kacagott.

És megtartottad hívedet
Örökre, Istenem!
Itt állok szent orcád előtt
Erős-épségesen.

*

Urunk, szent akaratodat
Üdv dicsőítenünk.
Örök áldást, magasztalást
Zengjen rá ámenünk.

MÁSODIK KÖNYV.

Mint hús forráshoz a szarvas

- 42. zsoltár. -

Mint hús forráshoz a szarvas,
Óh, Istenem, Tehozzád,
Úgy eped egyre a lelkem;
Úgy szomjazik egyre a lelkem
Istenre, az életőre!
Óh mikor indulok innen
Istennek színe elébe?
Mindennapi kenyerem immár
Csak nagy könnyhullatásom,
Sírok éjjel-nappal egyre.
Mert kérdezik egyre tőlem:
- Hát hol az az Istened, ember?
Óh mily keserves egy emlék,
Ha arra gondolok olykor,
Rég mint zarándokoltam
Ünneplők tömegében,
Mint ballagtam velők egykor
Uram, házad küszöbéig,
Ujjongó hálaadások
Hars hangjainak közepette,
Ünneplő sokadalomban!
Mit görnyedsz balga lelkem?
Mit dúlsz-fúlsz bennem egyre?
Bízd magadat Istenünkre,
Óh az én hálaadásom
Őt áldani fogja nagyon még,
Mert egyetlen segítőm Ő!
Uram Istenem, egyetlen Isten!
Én Istenem, íme a lelkem,
Megcsüggedt bennem újra.
Óh Rád hadd gondolok, Áldott!
Rád gondolhasson a Jordán,
Rád gondolhasson a Hermon,
Rád, Rád, az a nagy, az kis hegy!
Beszél örvénnyel örvény...
Te zúgsz zuhogó morajában...
Hullámaid árja, habja
Mind átcsapott már rajtam...
Óh hadd imádkozom hát
Az életem Istenéhez!
Íme nappal: Add Uram-Isten,
Hogy szereteted kísérjen!
És éjjel: Csupa zsoltóma,
A Te éneked legyen üdvöm!
És szólok Istenünkhöz:

Vad árban Te vagy a szirtem!
Miért nem mentsz meg engem?
Miért kell hánytorognom
Ellenség forgatagában
Halálos, mély sebet érzőn,
Amit orv csúfoló gyűlölőim
Ejtettek rajtam, a cenkek.
Mindennap kérdeve tőlem:
- Hol az a te Istened, ember?!

Mit görnyedsz, balga lelkem?
Mit dúlsz-fúlsz bennem egyre?
Bízd magadat Istenünkre!
Óh az én hálaadásom
Őt még nagyon áldani fogja,
Mert egyetlen segítőm Ő,
Uram Istenem, egyetlen Isten!

Óh adj jogot!

- 43. zsoltár. -

Óh adj jogot nekem, Isten!
Fogd pártomat orv gazok ellen!
Szabadíts meg, óh szabadíts meg
Hamisaktól, álnokoktól!
Én egy oltalmazóm Te,
Óh porba miért taszítottál?
Miért kell hánytorognom
Ellenség forgatagában?
Világosságodat, Isten,
S hűségedet, óh, bocsásd rám,
Azok vezessenek engem,
Vigyenek föl szent hegyedre,
Vigyenek szent otthonodba,
Hogy Isten oltárához,
Elérjek Istenemhez!
Hozzá, aki üdveim üdve!
Hadd dicsőítselek egyre,
Hadd magasztaljon a hárfám,
Én Istenem, ős, örök Isten!

Mit görnyedsz, balga lelkem?
Mit dúlsz-fúlsz bennem egyre?
Bízd magadat Istenünkre!
Óh az én hálaadásom
Őt még nagyon áldani fogja,
Mert egyetlen segítőm Ő,
Uram, Istenem, egyetlen Isten!

Hallottuk, mesélték apáink...

- 44. zsoltár. -

Úristen, tudjuk, hallottuk, mesélték
Apáink, mily nagy dolgokat műveltél
Ős hajdankorban, őseink korában,
Más népeket Te szent saját kezeddél
Mint űztél tova innen és helyökre
Mint hoztad ide népünk nemzedékét,
Más népeket mint vertél hontalanná
És mint juttattad honhoz a mienket,
Mert országát az nem karddal szerezte
És harcában nem karja segítette,
Hanem csak a Te karod, a Te jobbod,
A Te kegyelmed, mert kedvelted őt már.

Úristen, Te vagy, Te az én királyom,
Aki Jákobnak diadalt ígértél!
Veled vertük meg ellenségeinket,
Neveddel törtük meg mind, aki ránk tört!
Én bizony nem íjamban bízom immár,
Tudom, hogy nem a kardom segít engem,
Hanem Te mentsz meg ellenségeinktől,
Te szégyeníted meg a gyűlölőinket.
Óh mink mindig csak Istennel dicsekszünk,
És nevedet dicsérjük mindörökké.
Ámde Te minket most eltaszítottál,
Szégyenre hagytál, nem vagy hadainkkal;
Engedsz ellenség elől futamodnunk
S im kifoszthatnak minket gyűlölőink:
Ott hagysz nekik, mint nyájat, martalékul.
Népünket népek közé szerte szórtad,
Eladtál minket, nem is szabva árat;
Becslésüket, jaj, nem öregbítetted.
Szomszédok megvetettjévé vetettél,
Köröttünk mind gúnyt, csúfságot kacag ránk.
Gyászpéldájává löktél más fajoknak.
Minden nép minket fejcsóválva említ!
Gyalázatunkat, jaj, mindegyre érzem,
Szégyen pírjába borul egyre arcom
A gúnyolók s a becsmérlők szavától
S ellenség ártó vágyának türésén.

De bárha mindez ráncszakadt, - imádunk!
Nem feledkeztünk mink meg soha Rólad.
És nem szegtük meg frigyedet, a szentet.
Szívünk utadtól nem idegenült el
És lábunk arról félre nem botorkált,
Bármint löktél is ki vadas vadonba.
Vak sötétségbe bármint borítottál.
Óh, ha feledtük volna Istenünket
Más isten felé tárva ki karunkat,

Tán nem tudná-e az egy igaz Isten,
Szívünk minden titkának ismerője?!
Biz' Érted ölte napról napra minket
És bánnak velünk mint vágójuhokkal.

Óh serkenj föl, mért alszol Uram Isten?!
Óh ébredj már, el ne taszíts örökre!
Mért rejtetd úgy el arcodat előlünk?
S felejtetd, mily nyomor rabszolgaságunk!
Porig mint görnyed lelkünk, a lenyűgözött!
S lesújtott testünk mint tapad a földhöz.
Óh, Istenünk, aki rég úgy szerettél,
Kelj megmentőnké, válts meg végre minket!

Költs, szivem, szép dalt!

- 45. zsoltár. -

Költs, szivem, szép dalt, amely zengve zengjen,
Hadd dalolok egy királyról gyönyörű éneket.
Mint legjobb írődeák pennája, úgy dicsőítsen a nyelvem,
Óh minden emberfiánál szebb vagy te, egyetlen,
Csupa kedvesség az ajkad, mert Isten örökre szeret.

Csatold föl a kardodat én erős, deli hősöm!
Öltözzél díszbe! Kell, hogy dicsón viseld díszedet!
Szállj harcba az igazságért, óh a szelíd igazság szent joga győzzön
S kezéd csodát fog tenni minden csatamezőkön,
Diadalmas nagy csodákat a te hős jobbkezed!

Igen hegyes-éles a te nyilaid hegye-éle,
Lehullanak előtted a népek, erőd mindent legyőz.
Nyilaid fúródna királyi való ellenségeinek szívébe,
Mert trónod, óh Isten fia, örökre szilárd, úgy ítélsz te...
Kormányzó pálcád igazság pálcája, egyenes és erős!

Óh szereted te az igazságot s gyűlölöd, ami csalfa,
Azért kent föl gyönyörűség olajával Isten, a te Istened -
Minden társad fölé... Óh mirrha, áloé, kászia illatok fuvalma
Árad szét köntösödről, ha elindulsz utadra
Elefántcsontpalotádból pompa s öröm közepett.

Királyok lányai járnak a te ékességeidben
S jobbod felől az arád aranyosdiszú öltözetben áll.
Óh lányom, csak őt hallgasd, nézd úgy, hajtsd hozzá füledet meghitten
S feledd el népedet s atyád házáat, hogy örömmel tekintsen
A te népségedre Urad, kit imádnod kell, a király!

S majd Tyrus lánya is eljő s ajándékokkal áldja
S a nép gazdagjai leborúlnak a király előtt
S a király szüze ott benn öltözik ragyogásba,-
Vont aranyból van szöve menyasszonyruhája
S csupa ékes himzés... Úgy viszik a király elébe őt.

S társnőit is, a többi szűzet, aki idekísérte,
Dicső király, im utána beviszik mind eléd.
Viszik nagy örömmel palotád belsejébe,
Úgy tölti vigság üdveinek repesése
A király házának minden teremét.

S atyáid helyett lesznek fiaid s te őket
Mind az egész földön fejedelmekké teszed.
S nemzedék nemzedék után sirba dőlhet.
Megemlékszem nevedről... Szól majd a hír felőled...
A népek örökkön örökké hálát adnak neked!

Csak Isten a mi menedékünk

- 46. zsoltár. -

Csak Isten a mi menedékünk!
Óh, minden erőnk, csakis Ő.
Kelljen bár poklok poklait élnünk,
Ő véd, a szent segítő!

Nem félünk, mégha remegve, rengve
Meg is indul mind ez a föld
S hegyeit beledobja a tengerekbe,
Ránk vésze hiába üvölt.

Csaphatja süvöltő vizeit égis,
Elomolhat orma mind, -
Van öröms árja is, az odafénylik,
Ahol Isten városa int.

Urunk szent vára... Örökre megőrzi,
Úgy él ott, legközepén,
Még éjbe se' buknak büszke tetői,
Örök ott a hajnali fény.

Földszerre nemzetek élete roppan,
Birodalmak csontja recseg, -
De amíg szétzúg az Ő szava onnan,
Már békességeselek.

Ha velünk az Úr, hadak Ura, a Minden,
Mily vész rémítene?
Erős várunk minekünk az Isten,
A Jákób Istene!

Jer, lásd az Úr, örök Urad e földön,
Mi mindent rendbe szed!
Tör íjat, kardot zúz, hogy harc ne dühöngjön
S éget sarlós szekeret.

Türtőzzetek immár s térjetelek észre!
Istenetek, én akarom!
Az enyém ez a föld s valamennyi népe
S a legfőbb uralom.

Ha velünk az Úr, hadak Ura, a Minden,
Mily vész rémítene?
Erős várunk minekünk az Isten,
A Jákób Istene!

Tapsoljatok...

- 47. zsoltár. -

Tapsoljatok, örvendezzetek,
Mind, mind ti nemzetek!
Újjongva dicsőítsétek Urunkat Istenünket!
Mert nincs király mint Ő, olyan dicső!
Az egész világon uralkodik!
Óh felséges, ha jutalmaz, felséges, ha büntet!

Birodalmak sorsát bízta ránk,
Hajt népeket mialánk.
A mi országunk az Ő kiválasztott birodalma!
Amit Jákobnak, a kedveltjének, adott
Szent büszkeségül, a birtokot
Nekünk őrizte meg! Úgy visz az Úr zengő diadalra.

Óh énekeljetez neki
Újjongva, ti népei!
A királyok Királyának, a mi Istenünknek!
Daloljatez neki, énekeljetez!
Ő nektez is Uratok, Istenetek,
Ő mindeneknek örül, akik Őneki bárhol örülnek.

Királyyá kelt a világ fölé,
Legszentebb trón az Övé!
S a népez fejedelmei mind mikörénk gyülekeznek,
Ábrahám Istenének népez köré,
Mert minden pajzs itt csak az Övé,
A mi Istenünké! Ő ura földnek, Ő ura mennynek.

Nagy az Ur...

- 48. zsoltár. -

Nagy az Úr, örök Nagyurunk,
A mi Istenünk, a dicső,
Ott városában, szent hegyén!
Mily magasán áll s gyönyörűn
Az egész föld öröme; ősz Sion!
Mint vigyáz, integet Észak tája felé
A nagy Királynak székhelye,
Mert ott lakik Isten a váraiban,
A mensvár Ő maga ott,
Ő, aki mindig oltalom.

Királyok jöttek oda,
Mind együtt Ellene;
De látván szent erejét
Mind bámult döbbenőn,
Mind megrémült iszonyún,
Mind elriadt sután.

Vad rettenetükben őket ott
Megrázta vad remegés,
Akárcsak vajúdó nőt a kín,
Akárcsak keleti szél viharán
Szétreccsenő Társis-hajók
Evezőseit a halál hidege.

Amit hallottunk, látjuk is:
Ott Örökkévalónk!
A seregek Ura, Istene,
A mi Istenünk, szent városán.
Fentartja azt örökre Ő!
Merengünk drága kegyelmeden -
Itt, templomodnál, Istenünk;
A Te dicsőséged egészen olyan
Mint hire, a zengő: szerteszáll,
Világ végéig szertereng.

A Te jobbod igazsággal teli,
Örül neki ős Sion hegye!
Ujjongnak Júda leányai,
Oly bölcsek a Te ítéleteid!

Föl, emberek, Sion felé!
És járjátok körül Sion!
Számláljátok meg tornyait,
Nézzétek bástyáit soká,
Járjátok be vártermeit,
Hogy regélhessetek sokat
Ivadékaitoknak lelkesen:
Im ilyen Isten Istenünk,
A mi nagy Örökkévalónk,
Aki vezérünk mindhalálig.

Oh hallgassátok ezt meg...

- 49. zsoltár. -

Óh, hallgassátok ezt meg mind, ti népek,
Ti, föld lakói, mind vegyétek észbe,
Mind egyként, a főrangú s az alantas,
A koldus és a dús, egyformaképen,
Mert bölcsesség az, amit mond a szájam
És értelmesség szívemnek beszéde.
Im fületem most példázatra hajtom
És hárfazengés halk kíséretével
Kezdek rejtelemfejtő szózatomba.

Mért nézném vajjon irigy epedéssel
 A gonoszoknak dús boldogulását,
 Amikor álnok megnyomorítóim
 Nagy kincses üdve ragyog körül engem.
 Hisz, akik bízva biznak javaikban
 S nagy jó módjukkal egyre dicsekesznek,
 Testvérüket sem válthatják meg immár,
 Istennek érte váltságdíjat adni
 Nem birnak, - oly nagy-sok a maguké is.
 Hajh, végkép le kell mondaniok arról,
 Hogy életük mindörökké ragyogjon,
 És sirjuk vermét soha meg ne lássák.
 Hisz látniok kell: meghal im a bölcs is,
 Ép úgy, akár az oktan s a balga...
 És vagyonát mind, mind másokra hagyja,
 A sir lesz mindnek házává örökre,
 Mind ott lakik majd minden nemzedékük...
 Még olyan is, aki saját nevéől
 Országokat merészel elnevezni.
 Óh dicsőségben ember nem marad meg,
 A sorsa állat sorsához hasonló,
 Az állathoz, amely elenyészik.
 Im akik csak magukban bizakodnak,
 Igy járnak mind s akik hivságaikra
 Oly gőgös büszkék, mind ily véget érnek,
 Megsemmisülnek mint akármely állat,
 Halál az ő pásztoruk... Tovatűnnek...
 S hajlékuk, hajh, az alvilág örökre.

 De lelkeket megváltja mégis Isten,
 Az alvilágból magához vesz engem.
 Ne bántson, hogy más meg tud gazdagodni
 S házának kincse, disze meggyarapszik,
 Hisz holtan semmit sem vihet magával,
 Nagy gazdagsága nem követi sirba.
 Dicsőítheti magát életében
 S nagy jó dolgában eltelhet magával,
 Mégis megtér majd ősei porához
 S ott napvilágot nem lát egyikük sem.
 Óh dicsőségben ember nem marad meg,
 A sorsa állat sorsához hasonló,
 Az állathoz, amely elenyészik...

Az istenek Istene szól...

- 50. zsoltár. -

Az istenek Istene szól, íme, népem,
 Óh hallod-e? Őseid Istene szól.
 Zeng egyre, örökre a szózata hozzád
 Az ég valamennyi tájairól.

Im, megjelen Isten a szép Sion ormán
S szava szerteröpül, szívetekbe röpül.
Örökhevű lángcsoda lobog előtte
S forgószelek ezre süvölti körül.

S az egekhez, a földhöz szól az Úr onnan
S gyúl üdv tüze ég s föld hű szívein...
Gyűjtsétek előmbe a szentjeimet mind,
Akik áldozat árán frigyeseim.

S átzúg nagy egén a bírói igazság:
- Meghallgass népem! Omolj le elé!m!
Neked magamat, lásd, megbizonyítom,
Hogy én vagyok ím Urad, Istened, én!

Nem szól neked ajkam az áldozatokról,
Éghetnek örök máglyák tetején!
Óh mit nekem aklod ürüje, tulokja,
S hegyek, erdők vadja!... Mindez enyém!

S enyém a mezőn a barom valamennyi
S a lég valamennyi szárnyasa is,
Eledelt te nekem sohse áldozz, minden enyém itt
S elé!m repes, útam akárhova visz.

De én sohsem élek a hússal, a vérrel,
Amit oltáramra ontasz egyre nekem.
Csak hű légy hozzám, az legyen áldozásod -
Fogadalmad, esküd hamis ne legyen.

Hivj, hogyha lenyügöz a zord nyomorúság
S majd kiszabadítalak, Istened, én!
S te égi kegyelmemet áldva, dícsérve,
Örök hívemül borúlsz le elé!m! -

Így szól a hívőkhöz s mosolya elhal,
Mert feddi már a hitetleneket:
- A ti ajkatokon nevem szitok, átok,
Közületek engem egy se' követ.

Ti, ha tolvajt láttok, melléje szegődtök
És mind a paráznák jóbarátaitok,
S gonosz, álnok szájakok fecsegésén
Magatokra is csak szenny hull, csak piszok.

S míg hallgatag elnézlek, hiszitek már,
Hogy mint ti, olyan vagyok magam is,
De jön az idő s megkapja jutalmát
A jó s az igaz, meg a rossz s a hamis.

Elvész, aki engem elfeled, elhagy,
Nem mentheti azt meg senki, semmi sem.
Üdv áldóimnak! Jó út az útjuk:
Mind hozzám jut azon, aki hívem.

Könyörülj rajtam...

- 51. zsoltár. -

Könyörülj rajtam, Istenem!
Irgalmas jószágod kegyével
Töröld el minden vétkeket.

Oh mosson meg szereteted,
Sok vétkeimtől tisztíts meg engem,
Hadd legyek immár szennytelen!

Én vétkeimet mind ismerem...
Óh, minden bűnöm itt előtttem,
Mindegyre előtttem forog,

Teellened, jaj, csúf dolog,
Csak Ellened vétkeztem egyre -
Tetéztem undok tetteket!

Óh igazad van Teneked,
Amikor rámszólsz!... Tiszta út az,
Ahogy rajtunk ítélsz.

De mégse ítéld engem el!
Hisz bűnben születtem s anyám is
Jaj, vétekben melengetett.

Mentsd bölcsességre lelkemet,
Hisz megigazulást kívánsz Te,
Szívbelit, mely mindgyógyítóbb...

Igéd tisztítson mint izzóp
S maradjak is naptiszta! Moss meg
És hónál fehérebb leszek.

Óh lelkem hadd érhesse meg
Ezt az örömet, ezt az üdvöt!
Üzend, hogy jön már szárnyalón,

Hadd ujjonghasson dúlt valóm,
Amelyet, jaj, úgy összezúztál...
Ne nézze bűnömet szemed.

Töröld el minden vétkeket,
Teremts énbennem tiszta szívet,
Újítsd meg lelkem erejét.

S ha odaomlok Teeléd
Orcád elől ne űzz el engem,
Óh, el ne hagyj, szent Irgalom!

Add, legyen újra víg dalom,
Óh gyámolíts szent szellemeddel,
Add vissza boldogságomat!

Hadd hirdetem, hogy hol utad!
Tévedteket rá hadd vezessek,
Hogy hozzád mind megtérjenek.

Óh bűntől ments örökre meg,
Urunk, segítőnk, szent Igazság!
Ujjongva óh, hadd áldjalak!

Nyisd ajkamat meg! Dús szavak:
Hirdessék rajta a világnak
A Te magasztosságodat.

Mit Neked oltáráldozat,
Ha lángba hamvadó, ha vérző, -
Egyik sem kedves Teneked.

Hadd áldozom hű lelkemet!
A töredelmest nem veted meg,
Sem szívemet, a bánatost.

Óh hozd Sionra újra, hozd
Kegyelmed áldó ragyogását,
Építsd föl Jeruzsálemet.

Majd akkor kedves lesz Neked
Az égő s vérző áldozás is,
Mert hála lesz, őszinte lesz.

Oltárodon majd, óh Kegyes,
Hadd áldozhassunk tulkot akkor
S Te óh, fogadd el szívesen!

Mit büszkélkedel!

- 52. zsoltár. -

Mit büszkélkedel gonoszságaidban,
Elbizakodott?!
Azt hiszed, Isten béketűrését
Határtalanná nyújthatod?

Bajt gerjeszt egyre mindenütt a nyelved,
Az éles-hegyes.
Mint megcsuszamló ujonnan kifent kés,
Orv-észrevétlen megsebez.

A rosszat sokkal inkább szereted Te,
Mintsem a jót.
Oh sohasem visz igaz beszédre,
Csak hazugságra visz valód.

Majd meglakoltat Isten érte örökre,
Akárhova bújsz,
Kizavar sátradból, kiszakit majd
Élők honából s porba zúz.

Az igazlelkű pedig, Isten tisztelője,
Ilyent ha lát,
Csak nevel rajta: - Ime, a férfi,
Aki nem Istenre bizta magát.

Erősségül nem Istent imádta,
De saját javait!
És gonoszsága nagy hatalmát....
Lám, így ől a csalfa hit.

Isten kertjében mint viruló olajfa
Növekszem én...

Bizom Isten szeretetében,
Ő önt erőt örökre belém.

Uram Istenem, áldva áldlak mindörökre,
Hogy szived így áld.
Reménykedem Tebenned, csak Tebenned,
Mert jó vagy minden hived iránt.

Azt mondja a balga...

- 53. zsoltár. -

Azt mondja szívében a balga halandó:
Nincs Isten! - Romlott ez a világ.
Nincs, nincs itt már, aki jót cselekednék,
Az emberek undok haramiák.

Lenézett egykor Isten az égből,
Lenézett földje fiaira,
Hogy látná, bölcseszü van-e közöttük,
Van-e még, aki néki húszivű fia.

De elhajlott valamennyi az Urtól,
Járt eszeveszetten mindvalahány.
Oh már nem akadt, aki jót cselekednék,
Egyetlen egy sem a földi tanyán.

Vagy nem eszelős-e mind a halandó,
Aki álnokságra vetemedett,
Hogy elfogyassza népem erőit,
Akár valamely falat kenyeret?!

Oh mind ez az álnok, cenkszivű fajzat
Még sohse borúlt le Isten előtt,
Csak ott félt mindig nagy remegéssel,
Ahol félsz nem vett máson erőt.

Ne remegj, ha igaz vagy, ily gonoszoktól!
Járhatnak tábort ellened itt.
Oh elszéleszti, elszórja Isten
A gonoszoknak tetemeit.

Ne félj, megszégyenitheted őket,
Már életükben megsegít Ő.
Már életükben utálatosokká
Bélyegzi meg őket az Úr, a dicső.

Oh vajjon mikor száll le Sionról
Megmentőd, Izrael, mikor jön el?
Ha megtöri népe bilincseit Isten,
Majd ujjong akkor Jákob s Izrael.

Uram Isten...

- 54. zsoltár. -

Uram Isten, segíts meg neveddel,
Hatalmaddal mentsd meg jogomat!
Uram Isten, hallgasd meg imámat,
Méltasd gondra az én gondomat.

Mert rámtörnek idegenek egyre,
Orv, erőszak kegyetlenjei;
Leigáznak, életemre törnek,
Szent nevedet egy sem ismeri.

Te vagy Uram, egyetlen segítőm,
Lelkemet Te megoltalmazod,
Rontó átkuk rájuk visszaszáll majd,
Szerteszórja őket hű karod.

Örök Jóság, szent nevedet áldva
Óh, mily üdv lesz áldoznom neked,
Megmentőmnem, - s néznem majd nyugodtan
Bizton, minden ellenségemet.

Figyelmezz, Uram...

- 55. zsoltár. -

Figyelmezz, Uram, imádságaimra,
Óh el ne fordúlj könnyörgéseimtől.
Nézz rám! Hallgass meg! Kesergőn bolyongok,
Panaszom sok vad ellenségem átkát,
Mint fenyegetnek gaz nyomorgatóim,
Rágalmat, rontást mint zúdítanak rám,
Megdühödöttek mint gyilkolnak engem!
Remeg szívem s halálos félelem ráz,
Félelmek járnak át és remegések
És borzadás borít el s csak fölesdek:
Óh, bárcsak volna szárnyam mint a galambnak,
Hogy elrepüljek messze, valamerre,
S megpihenhetnék! Óh, de messze szállnék!
De elbujdosnám bármi pusztaságba,
Bárhova, ahol menedéket lelnék!
Csak el ebből a szélvészéből, viharból!
Óh rontsd meg, Uram, nyelvüket s zavard meg,
Mert látom, csupa viszály és erőszak
Les városunkra, ott setteng körötte,

Jaj, éjjel-nappal falai tövében,
Belül pedig nyomorgás, jogtalanság,
Belül, jaj, csupa romlás réme bújkál
És elnyomás és csalfaság hatalma
El nem tűnik zshivajgó piacáról.
Mert engem, óh, nem ellenség gyalázott,
Azt elszenvedném, - óh nem gyűlölőim
Kevélykedése, őket elkerülném;
Hanem, hogy te is, magamfajta, bántasz,
Társam, meghittem, akivel bizalmas
Kettesben minden tervemet közöltem,
Akivel együtt szoktam járni mindig
Isten házába, nagy sokadalomban...
Halál borítsa árnyékába őket
S mind élön hulljon majd az alvilágba,
Mert bűnt rejteget házuk s szívük egyként!
Én Istent kérem s ő megsegít engem.
Fölsirok este, reggel, délben esdőn
S ő meghallgatja panaszom sirámát,
Tusám vészéből épnek szabadít meg,
Pedig, jaj, sokan törnek egyre énrám!
Meghallgat Isten - Ő, az ősidőktől
Mindörökké ítélő - megalázza
Mind, mind, akik nem tudnak, nem akarnak
Megigazulni s nem tisztelik Istent.

Óh, aki kezét rám emelte, énrám,
Meghitt társára, bizony frigszegő az.
Im ajka vajnál simább s szava lágyabb
Olajnál, pedig mind éles, hegyes kés.
De bizd te csak az Örökkévalóra
Ily terhedet mind. Ő gondviselőd lesz:
Nem tűri, hogy az igaz meginogjon.
A gonoszt pedig, Uram, Istenem, Te
A pusztulásnak mély vermébe döntöd.
A vérengzők s a csalfák el nem érik
A rendes korú életnek felét sem...
Én bizva bizom Benned, Örök Isten!

Könyörülj rajtam...

- 56. zsoltár. -

Könyörülj rajtam, Istenem,
Mert mindenek csak megtipornak,
Harc vésze környez szüntelen.

De törhet dühe rám gazoknak,
Óh indulhat bármennyi rám,
Még messze az, hogy meginogjak!

Hisz Benned bízom, áld imám,
Dicsekszem: Isten frigye véd meg!
Óh Isten azt megszegi tán?

Istenben bízom, sohse félek.
Halandó árthat-é nekem?
Fejemre vészt bármint idéznek!

Óh minden tervük ellenem...
Összeesküsznek, lesbe állnak,
Orvúl kísérnek szüntelen.

S odalöknének a halálnak...
Sujtsd bűnüket! Fejükre szálljon,
Hadd vesszenek, hisz oly galádak!

Te megszámláltad bujdosásom
Bús napjait... Gyűjtsd könnyemet
Tömlőkbe s óh tarts egyre számon.

Majd meghátrál a gyűlölet,
Ha Téged hívlak, Uram Isten!
Mert óh, hadd dicsekszem Veled!

Veled s igéddel! Benne hinnem
Vigasz már, örök kegyelem,
Imádlak... S okom félni nincsen.

Ha te védsz, ki árthat nekem?
Óh amit Teneked fogadtam,
Mily üdv lesz teljesítenem!

Mint áld majd minden áldozatban
Hálám, hogy védett szent erőd
S a halál nem birt győzni rajtam.

S úgy óvtál, éjben lépkedőt.
Hogy ne botoljon soha lábam
S járhasak szent orcád előtt
Az élet világosságában!

Könyörülj rajtam...

- 57. zsoltár. -

Könyörülj rajtam, Isten,
Könyörülj végre rajtam.
Hisz én csakis Tenálad
Keresek menedéket,
Csak a Te szárnyaidnak
Árnyékában találhat
Oltalmat árva lelkem,
Amíg el nem vonúlnak
A rémes veszedelmek...
A magasságos Istent

Szólítom, az Egyetlent,
Aki jobb sorsra visz majd.
Leküldi Ő a földre
Szeretetét s hűségét
Leküldi az egekből,
Hogy engem megsegítsen,
Amikor ím gyaláznak
S amikor megtipornak,
Óh az én lelkem itt lenn
Oroszlánok között van,
Lángnyelvűek között kell
Fetrengnem elesetten.
A foguk dárda és nyíl,
A nyelvük meg kifent kard...
Mutatkozzál meg, Isten,
Egek fölé magaslón
S ragyogjon dicsőséged
Az egész földre szerte.

Jaj, hálós tört vetettek
Az én lábamnak orvul,
De bele ők akadtak -
És nekem vermet ástak,
De bele maguk estek.
Nyugodt már szívem, Isten,
Oh szívem oly nyugodt már,
Hadd áldlak énekelve
És lelkes zeneszóval!
Óh ébredj, büszkeségem,
Ébredj, te lant, te hárfa,
Hadd keltsem föl a hajnalt!
Óh Uram, hadd imádlak
Minden nép hallatára!
Hadd zengek dalt Terólad,
Dalt minden nemzeteknek;
Dalt nagy szeretetedről,
Mint árad az, ameddig
Csak terjedez a mennybolt -
S hűségedről, a szentről,
Amely oly messze ér el,
Akár felhőknek útja.
Mutatkozzál meg, Isten,
Egek fölé magaslón
S ragyogjon dicsőséged
Az egész földre szerte.

Hatalmasok!

- 58. zsoltár. -

Hatalmasok, hatalmasok,
Valóban az igazságot, a némát szólaltatja-e meg szavatok?
Pártatlanul, hajh, tudtok-e ítélni tán
Ti, emberfiai, embernek fián?

Hisz már szívetek, jaj, már szívetek
Mélytitkú kohója is egyre nem álnoksággal telik-e meg?
Nem erőszak-e tán: ahogy országot kormányoz öklötök?
Nem bűn-e, amit kezetek mérlegre lök?

Óh aki gonosz, jaj, aki gonosz,
Már mind születése óta az, ölbeli napjai óta csak árt, hazudoz.
Ott setteng mindenütt s jaj, ha beleütközől!
A mérge mint a kígyó mérge öl.

Mint vipera, mint süket vipera,
Mely elrekeszti fülét, hogy bűvölést ne kelljen hallania,
Avatottan ígésző kígyóbüvölők szavát...
Gonoszok hatalma mind épp oly galád.

Uram Istenem, Uram Istenem,
Tedd, add, hogy undok szájuk ezer foga kitöredezzen hirtelen;
Ha kígyó, ha oroslán kölyke, ha más fenevad...
Már zsenge korukban üsd ki fogukat!

Gonosz hatalom, gyilkos hatalom
Valamennyi apadjon el, mint víz, ha szertefolyik homokon
S ha ölne vagy életét kell oltalmaznia,
Kifeszülő íján törjön el nyila.

Vessen mint fű, mint korcs útszéli fű
Elfonnyadón s úgy vesszen, ahogy vész nyálkává csiga, kocsonyaéletű,
S mint koraszülött nem lát, vagy vakondok napot:
Soha fényt ne lásson már az átkozott.

A bogáncs tövisét, a bogáncs tövisét
Ha friss, ha aszú, mielőtt bográcsaitokba hullna, vihar veri szét...
Örül az igaz, ha látja, lakolnak a gonoszok! Üdv neki,
Ha vérüktől a lábát megfürösztheti.

Óh igazlelkűek, igazszívűek,
Majd szóltok: mégis csak gyümölcsös az élete Isten híveinek.
Van, óh bizony van Isten, mindenkinek elhihetik!
Ő mind e földön bölcsen ítélni fog.

Oh, ments meg Isten.

- 59. zsoltár. -

Oh, ments meg Isten, ellenségeimtől!
Oltalmazz álnok támadóim ellen!
A jogtörőktől, Uram, szabadíts meg,
Vérszomjasoknak ne juttass kezére,

Mert im lelkekre lesnek mindenünnen,
Jaj, nagygyűlölet sereglenek össze
Én ellenem, bár nincs is semmi vétkem.
Nincs bűnöm s tudják ők ezt, - örök Isten,
Mégis sűrűnek, nagyban készülődnek,
Hogy rám törjenek, rám a büntetlenre.
Oh serkenj föl már! Állj óh, végre mellém,
Oh vizsgálj végig mindezt, szent Igazság!
Te örök Isten, Ura Izraelnek,
Te, seregeknek Ura, kelj föl immár;
Hogy megbüntesd mind ezt a sok hitetlent!
Oh ne kegyelmezz nekik, Uram Isten,
A hűtleneknek, az árulkodóknak!
Mint éhínségben vonító kutyák majd
Koldulják végig a várost hiába!
Im szájuk csak úgy csattog! Csupa pengét
Sziszegtet ajkuk. - Azt hiszik: Ki hallja?
Te pedig nevetsz rajtuk, örök Isten -
És csúffá teszed mind e nemzedéket,
Hatalmas Uram, én Rád várok egyre,
Mert csak az Isten mentsváram! Kitérül
Elém kapúja szent szeretetének.
Oh tudom én, majd megengedi Isten
Meglátnom még a rámléselkedőket!
Én Istenem, ne tüstént öld meg őket!
Népem mindezt még soká ne feledje!
Hatalmad verje őket bujdosókká.
Alázd meg őket, Istenem, Te pajzsunk!
Majd saját gögjük ejtse törbe őket
Mindazért a sok átkozó beszédért
S hazudozásért, amit szájuk ontott
S úgy büntesd majd meg őket haragodban,
Hogy soha többé ne árthassanak már.
Mint éhínségben vonító kutyák majd
Koldulják végig a várost hiába!
Csatangolnak majd eledelt keresni
S mert nem találhatnak, virraszthatnak éhen!
Én pedig zengek dalt a Te erődről
S ujjongok reggel szent szeretetednek,
Mert Te mentsváram voltál s menedékem
Még minden napján veszedelmeimnek.
Én erősségem, oh hadd énekeljek
Terólad; mert az én váram csak Isten,
Ő, Igazságnak lelke s szeretetnek!

Oh Isten, méltó haragodban...

- 60. zsoltár. -

Oh Isten, aki méltó haragodban
Elszélesztetted népedet,
E nagy világon elhagyottan
E nép nem élhet Nélküled.

Aki e földet úgy megrendítetted
S úgy választottad kétfelé,
Oh hogyha végtelen kegyelmed
A pusztulót megmentené!

Vészekkel terhes idők szele szárnyal
A szerteszórt bús nép felett.
Itattad rettegés borával
Megbotlott nemzetségedet.

De mindig volt még hősöd, aki áldva
Tekintett a porból Terád.
S kezébe nem adtad hiába
Az igazságnak zászlaját.

Bűnbánóan néz Rád ime ősi néped,
Remegve szent valód előtt.
Oh szabadítsd meg végre, védjed
Sok ellensége ellen őt.

És szólott Isten ő szent örömében:
Hadd teljék kedvem végre itt!
Fölosztom Szíkhemet s fölmérem
Szukkót völgyének földjeit.

Enyém Manassze, s vajjon nem enyém-e
Gileád, a dús tartomány!
S Júda törvényem erőssége
És Efraim a koronám!

És tart Moáb elém mosdó medencét
S Edomra vetem sarumat
S Filiszteán győzelmem zeng szét:
Örvendezz! én vagyok Urad!

De mindezekbe a nagy városokba
Ki vigye a te népedet?
Edomig harcból harcba rontva
Hogy menjen ő Tenélküled?!

Oh Isten, aki népedet elvetetted
S magára hagytad seregét,
Ez a nép csak Tehozzád esenghet,
Hogy újra megsegítenéd.

Hívságos minden emberi segítség,
Oh csak Tebenned bízik ő!
Hogy ellenét megsemmisítsék
Villámaid, Te szent, dicső!

Dávid fohászkodik.

- 61. zsoltár. -

Óh Istenem, halld, hallgasd meg imámat!
Könyörgésemre óh, figyelj!
Föld végéről sír Hozzád ez a bánat,
Szívemet izzó vágy emészti el.

Emelj, ments magas sziklafokra engem,
Én magam el nem érhetem.
Te vagy mentsváram minden vészek ellen,
Szent védőtornyom vagy nekem.

Hadd lakjam mindig a Te sátorodban,
Bujtass el szárnyad rejtekén,
Hisz kedves neked az én fogadalmam
S óh soha meg nem szegem én!

Ha már neved leghívebb tisztelői
Örökségét adtad nekem,
Tetézd a király napjait, hogy ősi
Életkort érjen földeden!

Szent színed előtt hadd kormányozhassa
Nagy-nagy sokáig népedet,
Rendeld, hogy mindig bölcs legyen hatalma
S őrizze hűség s szeretet.

Igy zengjen dalom Rólad, örök Isten,
Míg napom le nem áldozik
S amit fogadtam, híven teljesítsem
Nap-nap után mindholtomig.

Csak Isten...

- 62. zsoltár. -

Csak Isten lehet biztató reményed,
Segítést, lelkem, én csak Tőle várok,
Csak Ő lesz mentő szirtem, váram, őrzőm,
Hogy semmiképen már meg ne inogjak.
Még meddig törtök énrám annyian Ti,
Nekem rohanva gyilkos indulattal,
Mintha már úgyis omló, gyöngye fálnak
Esnétek neki, dűlő kerítésnek!

Jaj, ilyenek csak azon tanakodnak,
Hogy fenköltet mint lökjenek le, mélyre!
Mind hazugságot kertel, szájuk áldó, -
De bensőjében valamennyi átkoz,
Megnyugvást, lelkem, csak Ő, Isten adhat
Csak tőle jön majd, amit vár reményem;
Csak ő lesz mentő szirtem, váram, őrzőm,
Hogy semmiképen már meg ne inogjak!
Csak Istennél a segítség s dicsőség!

Erős sziklám és jó oltalmam Isten.
Bízhattok Benne mindenkor Ti, népek.
Csak tárja föl kiki szívét Előtte,
Óh, Isten mindünk legjobb menedéke.
Embernek fia bizony mind: lehellet,
Csalárdság mind a férfi nemzedéke,
Oly semmiség a mérleg serpenyőjén,
Hogy lehelletnél könnyebb... Tovailan!
Ne bizzatok Ti a zsarolt javakban!
Jaj annak, aki rablott kincsre büszke,
Ily szerzeményre, - ha mégúgy gyarapszik -
Ne támaszkodják soha senki terve!
Megmondta egyszer Isten s újra s újra
Hallottam: Nincs más hatalom, csak Isten!
Uram Tied a szeretet hatalma,
Tetteik szerint fizetsz mindeneknek!

Kereslek!

- 63. zsoltár. -

Óh Isten, az én Uram, Istenem vagy....
Kereslek! Téged szomjaz a lelkem.
Kereslek! Hozzád eped a testem.
Mint izzó-száraz pusztaságban
Vízért sivárog a tikkadt élet.
Igy várlak egyre a szentélyedben,
Hadd láthatnálak végre meg immár
Hatalmadban, dicsőségedben.
Szereteted életnél drágább
S hogy Téged dicsőíthet ajkam
S hogy szájam áldhat mindhalálig.
Mily üdv kezemet dicső nevedben
Feléd emelnem az egekre
S ha dalom ujjongón dicsérhet
Mintha dús, kövér lakomával
Telnék el szívem-lelkem akkor.
Rád gondolok én, még ágyamon is Rád!
S Rólad gondolkodom, őrt ha állok,
Mert segítségem csak Te voltál...
Ujjongok szárnyaid árnyékában,

Hozzád ragaszkodik egyre a lelkem,
Óh támogatóm nekem egyre a jobbod;
De akik engem a sírba kívánnak,
Majd magok omolnak a föld mélyébe.
Sakálok martaléka lesz mind!
A király azonban örül Istennek
S aki esküszik Rá, mind Vele dicsekszik.
A hazugok ajka pedig bezárul.

Oh, halld meg, Isten...

- 64. zsoltár. -

Óh halld meg, Isten, panaszom szavát!
Óvj meg ellenségsejtő rettegéstől.
A gonoszok ezer törét hadd ugorjam át;
Segíts, ha igazságtiprók hada felém dől.
Rám nyelvüket, mint kardot, úgy fenik,
Feszítik íját keserű dühöknek...
S az ártatlanra orvúl rálő mindegyik
Nagyhirtelen... Óh, nem sejtí, akit megölnek.
S elbizakodnak egymás gaz szaván
S már nyíltan mondják: Tört kell neki vetni!
S kacagnak: Hisz ki látja?! - S mindahány
Nagy gonddal új meg új fortélyt eszel ki.
Hajhó! A mi eszünkön túl ki jár? -
De mély az igaz férfi szive-lelke.
S im őket sebzi nyíl és azt Isten lövi már...
S belebuknak a maguk nyelve bogozta cselbe.
S aki látja mindezt, mind eszmélni kezd
S megfélemletten nézi mind s csodálja
És hirdetik: Isten, Isten teszi ezt!
Igazság mindig az ő bírászkodása.
Istennek mindig örülhet a tisztaszívű,
Istennél mindig oltalmat találhat,
Dicsekedhetik Ővele mind, aki jó, aki hű,
Dícsérje Őt örökké hála és csodálat!

Csak Téged várjunk...

- 65. zsoltár. -

Csak téged várjunk mindig, csendben, nagy nyugodtan
Tiéd, óh Isten, minden dicséret Cionban.
S amit fogadtunk, óh mily jó megadnunk ott Neked
Oda menjen Hozzád minden igyekezet!
Óh meghallgatsz Te minden, minden imádságot
És vétkeinket, még ha meg sem bírjuk vallani, megbocsátod.

Be boldog, akit Te kiválasztasz, Istenünk,
 Hogy pitvarodban lakják! - Óh, ha ott lehetünk
 Mily üdv eltelnünk házad szépségével,
 Templomod szentségével! - Óh mily boldogítón vezérel
 A Te igazságod, mi szabadító Istenünk.
 S óh, mily csodálatosan felelsz Te minekünk!
 Te, minden földek s tengerek minden határainak birodalma,
 Aki szent hatalmadat szélsugaraztatod égi s földi utakra
 Akinek erőd szilárdná állította a bérceket
 S aki a tengerek vad háborgását megcsendesítgeted
 S a népek háborgásait is mint hullámok zúgását...
 Fél minden a Te jeleidtől! Esdőn néz az egész világ Rád
 S Te népeit óh megörvendezteted legmesszebb végekig,
 Adsz szép, jó reggeleket s adsz szép, jó esteleket nekik,
 Óh, mindig gondját viseled ennek a földnek;
 Megöntözöd, bőséggel öntözöd meg
 Isten patakjainak termékenyítő vizeivel
 S adsz mindenneknek dús gabonát. Óh gondod e föld sorsát úgy rendeli el:
 Megitatsz te szomju barázdát, tikkadt pusztaságot,
 Záporral porhanyítod rögeit s a termését megáldod.
 Jóságod az évet öröm-koronával ékesíti meg...
 Ösvényeid kövér áldástól csurrannak meg s az csepeg
 Még legkisebb pázsitszigetén is izzó sivatagoknak
 S körül a halmok, a dombok duskálón vigadoznak...
 S a mezők betakaródnak nyájak ezreivel
 S gabonába burkolóznak a völgyek... S minden ujjong, minden énekel.

Óh zengj riadót...

- 66. zsoltár. -

Óh zengj riadót te föld, te egész föld!
 Öröm riadója zengjen Isten tiszteletére!
 Dicsőítést daloljunk szent nevének,
 Magasztalásunk őt ujjongva dicsérje!
 Mondjátok az Úrnak: Mily csodás a Te munkád!
 Nagy erődért, óh, még ellenségeid is hízelegnek.
 Leborúl az egész föld fia előtted
 És áldva áld és hálát zeng nevednek.
 Óh jertek, Isten tetteit csodálni!
 Mily legméltóbb Ő minden emberfia tiszteletére!
 Tengerből szárazföldet, folyamon gyalogösvényt
 Mint épített; óh, áldjuk az akkori örömmel érte!
 Uralkodik hatalma mind az egész világon.
 Szeme minden népre figyel s jaj a pártütőknek!
 Soha egy sem ér célt! Őt áldjátok mind ti népek!
 Dicsőítsétek! Általa lesztek boldog erősek.

Ő adott az életnek vissza minket!
Nem engedett elveszni, ha jártunk tántorodóan!
Óh megpróbáltál minket, Isten, egyre tisztítótál,
Mint szoktak ezüstöt megtisztítani hét kohóban.

Juttattál sokszor kelepcebe minket.
Vetettél gyakran hevedert derekunkra,
Tettél nyakunkba halandót zsarnokunkká
És löktél tűzbe, vízbe... De megszabadítsz újra!

Házadba hadd megyek égőáldozatokkal,
Minden fogadalmamat, óh, hadd váltom be, örök Isten!
Amit csak ígért Neked ajkam kárhozatomban
És szájam csak kimondott, mind hadd teljesítsem!

Hozok égőáldozatúl nagy, kövér barmokat majd,
Óh, áldozok ékes tulkot bakokkal egyetemben
S majd jertek s majd halljátok, elbeszélem
Oh, Isten hívei, nektek: mint segített Ő engem!

Őt hívta szájam, a nyelvemen dicsérete zengett...
S az én Uram, óh, meghallgat-e tán, ha szívem vágya sanda?
De ő bizony mind meghallgatta imámat,
Figyelmezett az én bús könnyörgő szavamra.

Óh áldott, áldott, mindörökre áldott
Az Úr, örök Istenünk! Óh ki segít, ha Ő nem?
Hadd áldom Őt, aki hajtott esdekléseimre
S az Ő kegyelmét ím meg nem tagadta tőlem.

Arató zsoltár.

- 67. zsoltár. -

Kegyelmezz Isten, minekünk,
Óh áldj meg, sorsunk Ura, minket!
Szent orcád felénk tündököljön,
Hadd láthassuk meg útadat e földön
S hogy segítséged honnan inthet.

E föld valahány nemzete
Mind Téged áldjon, dicsőítsen!
Ujjongjon Neked szíve-lelke,
Hogy páratlan' bíraskodik Te egyre,
Vezére minden népnek, Isten!

E föld mindannyi nemzete
Óh, mindörökre áldva-áldjon.
Dús termését e föld megadta,
Áld minket Isten, áld örök hatalma,
Tiszteljék minden földi tájon!

Kelj tette, Uristen!

- 68. zsoltár. -

Kelj tette Úristen, örök Urunk,
Futamodjanak meg ellenségeid immár,
Verd, oszlasd szerte orv hadukat,
Mint oszló füstöt!... Minden gonoszok
- Mint tűz elől elolvadó viasz -
Megsemmisüljenek Isten előtt!
Az igazak pedig örvendezzenek,
Ujjongva örüljenek Isten előtt!
Vigadozzanak nagyboldogan!

Óh énekeljete! Énekeljete Istenünkről,
Zengjéte égbeszengőn neve magasztalását,
Dicsőítséte a fellegek útjain átrobogót!
Daloljátok nagy szent nevét: Óh Örökkévalónk!
Úgy örvendezete Őelőtte mind!
Árváknak atyja Ő és gyámola özvegyeknek
Szent mennyei hajlékában, a mi Istenünk.

Ő vezeti, Isten, a hontalant haza,
A rabság fiait Ő szabadítja meg,
Csak az elpártoltak sorsa örök sivatag.

Óh Isten, amikor ott lépkedtél valaha
Ős néped élén s törtettél előre
A sivatagba, óh mint rengett akkor a föld,
Az egek is, óh, mily záporozva zuhogtak.
S egyszerre im ott a Sináj hegye Isten előtt...
És hintesz, Isten, áldó permeteget,
Kiszáradt földed üdülve üdül meg attól
És vándoraid hada megtelepedhetik ott.
Oh, jóságodban, Urunk mindig segítettél Te a szegényen.

És üzen az Úr s temérdek az üzenetvivője,
Im nagy hadak királyai szertebolyongva bolyongnak
S a háznak asszonya osztja, osztja a zsákmányt.
Ti, még ha cserények táján kellene is feküdnötök,
Lennéte mint galambnak ezüstös csillogású szárnya,
Mint galambszárnynak zöldesarany fényt játszó tollai...

Mikor Mindenhatónk szétszórta ott a királyokat,
Úgy porzottak szét, mint a hó a fehérítő Szalmonon...
Istennek hegye a Básán hegye, kúposormú nagy hegy az.
Hejh, kúpos ormú hegyek, ti többiek,
Épp arra a hegyre miért sandítotok,
Amelyet Isten úgy kívánt meg trónja helyéül?
Bizony ott lakozik majd, ott Ő mindörökké!
Óh Isten szekere sok húszezernyi sok-sok ezernyi!
S velök van akár a Sinájon, a szentélyében az Úr!
Fölszálltál nagy magasba s ejtettél foglyokat,
Fogadtál embereket kincs-ajándék gyanánt.
Még elpártoltak is ottlakhatnak az Örökkévalónál,

A mi Istenünknel, a mi Urunknál! Áldott legyen az Úr.
 Óh áldott Ő, aki napról-napra ím gondunkat viseli,
 A mi Urunk, a mi Istenünk, a mi Szabadítónk!
 Csak Isten a mi segítőnk, csak Ő bír megsegíteni,
 Csak Nála, az Örökkévalónál,
 Csak Nála, a mi Urunknál, Istenünknel
 Van szabadítás a halálból!
 És ellenségei cenk fejét csak Ő zúzhatja szét,
 Csak Ő a bűnben osonók kusza üstökű koponyáját!
 És szólt az Úr: - Básánból visszahozom...
 És hoznám vissza a tenger mélyeiből is,
 Hogy lábad vérben festődjék veressé,
 S kutyáidnak nyelve az ellenség szíven lakomázzék.
 Óh láttuk itt a Te szent járásodat, Isten,
 Én Istenem, én királyom, mint vonultál,
 Főnséges, végig ős szentélyeden!
 Elől lépkedtek énekesek s mögöttük
 Hárfások s közbül dobverő leányok.
 Áldottak a dalosok áldó karai Téged,
 Az Urat, az Istent - Izraelnek fiai mind.
 Ott lépked Benjamin, a legifjabb, ő a vezetőjük;
 Ott Júda nagyjainak sokadalma vonúl
 S nyomukban Zebulon és Naftáli dicsőíé.
 Óh, rendeld, Isten, mellénk egyre hatalmat,
 A szent hatalmat, amellyel mindenhez segítettél,
 Óh, áraszad ki a Te templomodból,
 Jeruzsálemed üdvéül áraszad szerte, szerte!
 S ha királyok ajándékot hoznak majd Neked,
 Utasítsd el őket, a nádas vadjait,
 A bikák csordáját népek borjai közt,
 Az ezüstrudaikkal mindenben bitorkodókat,
 Szórd széjjel az olyan dőre nemzeteket,
 Akik a háborukért lelkesedni tudnak,
 Akárha Egyiptom nagyjai jönnek,
 Akárha majd Etiópia nyújtja
 Nagygyorsan Istenhez kezét.
 Óh királyságai mind e földnek,
 Ti mind Istenről énekeljete,
 Az Urról, a mi Urunkról, Istenünkről!
 Halljátok-e, Ő az ős, az örök menny végtelenén robogó,
 Hallatja hangját, szent hangját, a hatalmast!
 Mind hirdessétek az Ő hatalmát, Ő az az Isten,
 Aki fenségében híven örködik Izraelen.
 S akinek hatalma a fellegekből elhat mindenüvé,
 Óh imádásra legeslegméltóbb! - hangzik szent helye mélyén,
 Ő Izrael Istene, Ő ad erőt, hatalmat a népnek.
 Áldott legyen Isten, ős örök Istenünk!

Szabadíts, szabadíts meg!

- 69. zsoltár. -

Szabadíts, szabadíts meg, Istenem, engem!
A vizek már lelkem szájáig érnek,
Belesüppedtem feneketlen iszapba,
Elsodor az örvény, elborít árja.
Már elfáradtam a kiáltásban,
Torkom kiszáradt, szemem megbágyadt,
Már oly rég várlak, óh Uram-Isten!

Akik ok nélkül gyűlölnék engem,
Számosbak hajam szálainál is,
Óh porcikám sincs annyi, ahányan
Alaptalanul rámtörni akarnak:
Amit el nem vettem, azt adjam vissza!

Oh Istenem, ismered Te valómat,
Tudod, mily balga, mily csupa bűn az!
De akik Benned bízva-bíznak,
Mégse valljanak bennem szégyent.
Uram, Istenem, óh, örök Isten,
Seregek Istene, Izráel Istene,
Akik Téged híven kísérnek,
Pirúlniok énbennem ne kelljen.
Óh, hisz gyalázatot én magamra
Éretted, csak éretted idéztem
S arcomra szégyen pirulását!
Testvéreimnek én idegen vagyok ma,
Anyámnak fiai nem ismernek.
Gyalázóidnak gyalázkodása
Szent házad javát őrző hűségem
Nagy buzgóságáért zúdult rám!
Óh bőjtben lelkemből ha sírtam,
Az is úgy vált gyalázatommá,
Öltöttem bűnbánón darócot
S példálódzgatva kicsúfoltak.
Gáncsolnak a kapukban henyélők,
Szól borozók nótája rólam...
Én pedig Teneked könnyörgök,
Óh Uram, Örökkévaló, Te!
Óvj meg, kegyelmed idejében,
Úristen, nagy szeretettedben
Hallgass meg engem, óh, segíts meg
Szent igazságod szent üdvével.
Óh ments ki engem már a sárból,
Ne engedj benne elsülyednem,
Gyűlölőimtől hadd menekszem
S a feneketlen mély vizekből.
Vad áradás el ne borítson
S a szilaj örvény el ne nyeljen,
A mélység tátott nagy rés szája

Fölöttem, óh, be ne csukódjék!
Hallgass meg Örökkévaló, Te!
Nagyjó a Te kegyelmességed,
Óh irgalmadnak nagy-dús módján
Tekints le rám, tekints le énrám!
Orcádat szolgád elől ne rejtse el!
Már veszedelmem nagyon szorongat,
Uram, ne késsél, hallgass meg engem!
Te ismered gyalázatomat jól,
És szégyenemet s orcám pirulását,
Tudod Te minden szorongatómat!
Szívemet megtörte ez a gyalázat.
Jaj, betege lettem nagy szégyenemnek.
Részvétre vártam, de mindhiába, -
Vígasztalókra, de nem akadtak!
Sőt étkemül is csak mérget kaptam
S szomjúságomban itattak ecettel.
Nosza, asztaluk hát váljék csapdájukká,
Váljék vesztükké a vakmerőknek.
Sötétüljön el szemük világa,
Ne lássanak! S rontsd derekukat, rontsd
Gyógyíthatatlan roskadozóját!
Ontsd haragodat már úgy ki rájuk,
Hadd érje utól, bármerre futnak,
Háborgó vészes haragod őket!
És pusztá legyen házuk, palotájuk
És sátraiknak ne legyen lakója...
Lakolásukúl, mert olyan a lelkük,
Hogy üldözték azt, akit Te vertél
S csúfolni tudják kínját azoknak,
Akiket Te sújtasz megpróbáltatásúl.
Szedd egymás mellé gazságaik ezrét,
Ne kapaszkodhassanak Igazságodba!
Élők könyvéből töröltessenek ki,
Be ne jegyződhessenek Igazak sorába!
De engem, engem, oly nyomorúttat,
Oly szenvedőt, a Te segítesed, Isten,
Hadd oltalmazzon s én hadd magasztaljam
Istennek nevét, hálám azt hadd áldja!
Mert kedvesebb az Örökkévalónak
Ez minden égő s véres áldozatnál,
Ökörnél s bármi patás, szarvas tuloknál.

Lássátok, alázatosak, s örülve örüljete mind.
Éledjen föl szívetek, mindnyájatok szive-lelke,
Akik csak az Örökkévalóért epedeztek.
Mert meghallgatja ő, meg, a szenvedőket
S a rabúl sínylőkre nem néz megvetéssel.
Óh, dicsőítse ég s föld Őt s valamennyi tenger!
És minden, ami csak nyüzsg, mozog akárhonnan!

Mert megsegíti, óh meg, Siont Isten.
Fölepíti Júda városait újra,
Hogy népe ott majd békén, bizton lakják
És mindaz ennek a népnek birtoka lehessen!
Óh azt a földet más sarj nem öröklí,
Csak az Ő szolgáinak áldott ivadéka...
Ott majd mindenkor csak azok lakoznak,
Akik mindenkor az Ő nevét imádják!

Oh ments meg...

- 70. zsoltár. -

Óh ments meg, Uram!... Im lelkemre lesnek
Hogy belém fojtsák... Mind csalódjanak!
Ellenségei én bízó hitemnek
Gazságuk szerint szégyenüljenek meg!
Mind vesszen, aki kínomon kacag.

De akik várnak és keresnek Téged,
Vígadjanak mind s örvendezzenek,
Hirdessék váltig: Zengjünk dicsőséget
Az Úrnak! Ember, a te üdvösséged
Kedves volt Néki s megmentette, meg!

Óh énnekem sem aranyom, sem kincsem,
De az Úr im gondomat viseli!
Óh gyámolítóm, oltalmam, nagy Isten,
Jóságodat én mint is dicsőítsem,
Ki sohasem késtél megsegíteni!

Óh Igazságos, ments meg engem!

- 71. zsoltár. -

Örökkévaló, csak Tenálad,
Tenálad lehet menedékem.
Ne engedd, hogy megszégyenüljek!
Óh, Igazságos ments meg engem
És szabadíts meg Uram Isten!
Hajtsd felém füled, segíts rajtam,
Hisz mentő szikláim, fellegváram
Ha Te nem lennél, ki lehetne?
Óh Isten, gazok orv kezéből,
Már szabadíts ki s a bitorság
S erőszak markát törd le rólam!
Mert csak Te vagy az én reményem,
Csak Te, Uram, a bizodalmam,
Örökkévaló, erős Isten,
Csak Te, már ifjúkorom óta,
Te istápoltál anyám keblén,

Te vontál ki az anyaölből!
Hadd dicsőítlek áldva, mindig.
Mert lettem sokak nagy csodája,
Hogy oltalmam a Te erőd volt.
Dícséreteddel teljék szájam,
Mindennap óh, hadd magasztallak!
Vénségemkor ne dobj el engem,
Ne hagyj el engem erőm fogytán.
Ellenségem mind összesűg most
S mind, akik törnek életemre,
Együvé bújva tanakodnak.
És mondják: No, elhagyta Isten!
Hajrá! Üldözzük, fogjuk el most!
Szabadítója nem akad már. -
Isten, ne maradj távol tőlem,
Óh siess, Isten, védelmemre,
Lelkem vádlóit szégyenítsd meg;
Epedjen el mindvalamennyi!
Szégyenbe bukják, gyalázatba
Mind, aki rátör életemre
S én szüntelen hadd reménykedjem
S dicsőítésed zsoltoszmáit
Mind rajongóbban zengje ajkam!
Igazságodról hadd beszéljek!
Hírdesse szájam, mint segítesz
Mindenkor Te a szenvedőkön.
Nincs jóságodnak, nincs határa!
Uram, Isten, nagy tetteidről
Hírt hadd mondok, bármerre járok,
Mindenfelé csak Igazságod
Ítéleteit emlegessem;
Hisz gyermekségem kora óta
Tanítottál Te, Uram, engem.
Mint ne regéltem volna egyre
A Te nagy csodatetteidről!
Vénségemig se hagyj el, Isten,
Megöszülésem koráig se!
Hadd szólok mind e nemzetséghez
A Te karod szent erejéről
És minden jövő ivadékhoz
A Te hatalmas Tetteidről,
Hisz a Te örök Igazságod
Erői mind oly messze hatnak,
Ameddig csak tárul a mennyég.
Tehozzád, Isten, ki hasonló?
Velünk ugyan nyomoruságot
S bajt sokat éreztettél egyre;
Megelevenítsz mégis újra
S a föld mélyéből feltámasztasz!
Óh növeld naggyá már erőmet,

Úgy fordulj hozzám, úgy vigasztalj
S én dicsőitlek lanttal dallal,
Hűségédért, óh Uram Isten!
Éneklek hárfakísérettel
Óh, Izraelnek szentje, Rólad.
Ha Rólad zengek, ajkam ujjong
És lelkem is, mert megváltottál
És nyelvem egyre, mindhalálig
Csak igazságod hirdetője:
Hogy szegyen verte és gyalázat
Mindazokat, akik gyűlölnék
S elvesztésemre törekedtek!

Urísten, a Te bírói szellemedből.

- 72. zsoltár. -

Úristen, a Te bírói szellemedből
Óh, adj a királynak bőségesen!
És adj a királyfinak igazmondásodból,
Hadd uralkodjanak igazsággal népeden.
Szegényeidnek joga veszendő ne legyen!

A nép békéjét még a hegyek is éljék
S az igazság üdve lengjen a halmokon!
Király, hadd jusson joghoz az árva szegénység,
Segíts a nyomorgás fiain, óh te bölcs hatalom
S az erőszakot zúzd mindenütt agyon!

Hadd áldjon a nép, amíg csak lesz nap és hold,
Tiszteljen Téged minden nemzedék,
Üdítsen ítéleted úgy, mint mikor az égbolt
Esőt hint aszú földre s megenyhül a vidék,
A tikkadt rét, ha a zápor öntözi, óh ki nem ég!

Király, viruljon igazság korszakodban
És béke, míg csak a hold vakon éjbe nem esik.
A király hadd uralkodhassék nyugodtan!
Úgy érjen uralma majd tengertől tengerig
S a folyamtól addig, ameddig a földet ismerik.

Boruljon eléje a puszták ősi lakója
És ellenségei hadd nyalják a port.
S köszöntse Tarsis s minden-minden sziget adózva,
Sebá királya, hordd a kincset eléje, hordd
S te, Sebá királya is áldjad, hogy meg nem tiport.

Hódoljatok neki mind-mind, ti királyok,
És minden nemzet szolgáljon neki.
Megment ő engem, ha hozzá kiáltok!
Segítetlen nem maradnak az ő szegényei.
Ha senkid nincs is, nem fogsz hasztalan esdeni.

Mert szánakozva néz minden szegényre,
Szűkölködőkön ő mindig segít,
Megváltja őket mindig az Ő részvéte,
Erőszaktól megvédi szerencsétlenjeit,
Óh drága Neki a vérük s lelkük, a tiszta, szelíd.

Üdv, üdv a királynak. Adjatok neki bőven
Sebá aranyából, adjatok neki.
És imádkozzunk Érte minden időben.
Aki mindnyájunknak úgy gondunkat viseli,
Óh áldjuk, áldva áldjuk, minden hívei!

Legyen gabonának bőségében az ország,
Hegyek tetején is rengjen búzakalász,
Akárcsak a Libanon ormán az évszázados fák...
És legyen a városi élet is oly csupa dús virulás,
Amilyen a rét növényeié, szabad, üde, csudás.

És éljen örökké neve a királynak,
Ragyogjon, amig nap lesz s csillagsereg.
Ismerjék s áldják minden földi tájak
És magukat is vele áldják népek s nemzetek,
Óróla magasztaló dalt zengjenek.

*

Óh áldott az Örökkévaló, áldott
Az Isten, Izraelnek ura, mi Istenünk,
Aki annyi csodát cselekszik... Mind e világot
Hadd töltse be dicsősége, szent a neve nekünk,
Szent üdvösség: rá áment, áment zengenünk.

II. KÖTET.

HARMADIK KÖNYV.

Bizony csak jó az Isten.

- 73. zsoltár. -

Bizony csak jó az Isten Izraelhez,
Azokhoz, akik tisztaszívűek.
De én, kishíja már, hogy el nem estem,
Ugy botlott lábam, csúsztak lépteim:
Mert irigykedtem a kevélykedőkre,
Ha láttam, cenkek mily jósorsuak,
S hogy lelkük holtig is mily kínozatlan
S mily ép, erős a testük szüntelen.
Nyomorgók sorsa őket sohasem éri,
Nem sújtják őket emberi csapások,
Ezért rikít gőg disze a nyakukban
És öltik föl a zsarnokság talárját.
Kövérségüktől szemök is kidülled
S vad képzelődés fűti szívüket;
Hencegnek erőszakosságaikkal,
Az egész földet végig nyelvelik
S nagy szájuk nekitágul az egeknek.
S az Urnak népe hányszor téved arra,
S magát ily loccsal teleszürcsöli!
És mondják: „Nem is tudja Isten ezt!
Hisz van-e az egekben értelem?”
Lám, itt a sok cenk s mind mégis de boldog!
S tünődtem: én hát az én szívemet
Hiába óvtam meg tisztának egyre?
S ártatlanságban az én kezemet
Hiába mostam? Mindig csak nyomorgok!
Uj kínnal vesszöz minden reggelem!
De ha így szólnék töprengéseimre:
„Im minden sarjad sarja erre jut”...
Hitetlenül nem vétenék-e szörnyen?
Gondolkodom hát, meg kell értenem!
S óh, mily gyötrelmes volt eszmélkedésem
Meglátnom Isten végső céljait...
De végül aztán mégis beleláttam
Szent terveidbe, Örökkévalóm!
A gonoszembert, bármint boldogul is,
Bizony sikamlós talajon hagyod,
Vesztükbe dőlnek ők ott nyakrafőre!
Óh, mint pusztúlnak el mindannyian,
Előbb-utóbb egyetlen pillanatban,
Mily rémségek, mily borzalmak között
Roskadnak, tűnnek semmivé, a cenkek,
Mint ébredéskor álmjelenés!
Óh, Uram, ha Te fölserkensz, nagy Isten,
Alakjukat már sutba is veted!

Amikor szívem így viaskodott még
És lelkem váltig töprengett ezen,
Mily balga voltam akkor és tudatlan
Előtted mint az állat, óh, Uram!
De most mindegyre csak Veled vagyok már
És Te vezetsz, a jobbomat fogod
S jótanácsoddal vezetsz mindig engem
És dicsőséghez juttatsz, Istenem!
Más ki lehetne pártfogóm a mennyben,
Kit mást kívánnék itt, e földön is?
Óh szívem-testem bizvást elenyészhet,
Hitem sziklája, Isten, csak Te vagy!
Mind elvesz, aki Tőled félrepártol,
Megsemmisül, ki Téged megtagad.
De én ott leszek Isten közelében,
Ott mindörökre, bizton-boldogan!
Örökkévaló, Ura mindeneknek,
Bizalmamat csak Tebeléd vetem,
Hogy hirdethessem, - Istenem, Teremtőm -
S magasztalhassam minden tetteted!

Oh, mért dobtál el minket?

- 74. zsoltár. -

Oh mért dobtál el minket úgy magadtól,
Oly mindenestül mi Urunk, nagy Isten?
Meződ nyájára, ránk im a magasból
Bosszud füstje mért csap, hogy elveszítsen?
Gyülekezeted mért nem jut eszedbe?
Teremtője vagy és őrzője Te!
Gondolj Sionra, ős lakó-hegyedre,
Hisz az is öröklétednek helye!

Emeld lábadat tipró pusztításra,
Pusztulására ellenségeidnek,
Kik ime mindent pusztulásra szánva
Szent hajlékodon vadul rajtaütnek.
Üvöltve jegyzi föl szent templomodban
Dühének jelét irtó indulat
S főemberként csap le száz lator onnan,
Hogy sorra irtsa dús, szent fáidat.

Oh templomod szent, faragott kövének
Már neki estek fejszével, pörölylyel
S már szentélyedbe tűzcsóvát vetének,
Neved hajléka megfertőzve dől el.
S ők szólnak vala nagy eszeveszetten:
- Vessünk hát osztályt immár mindenben!
És céljuk, hogy e földön lángba vesszen
Minden hajlékod, erős Istenem!

S hajh, mi az égtől jelt hiába várunk,
Nincs már prófétánk, hasztalan könnyörgünk
S hogy meddig tart még nagy nyomorúságunk,
Nincs, aki tudná, nincs olyan közöttünk.
Az ellenség óh még meddig szidalmaz?
Örökké gyaláz Téged, Istenünk?
Óh mért nem sújt rá balod, a hatalmas?
És jobbodat mért nem nyújtod nekünk?

Hiszen, nagy Isten, csak te vagy királyom,
Mert szabadulást műveltél Te, egyre.
A Te erőd vert rést a tengeráron,
Száz bálna fejét szertezúzva benne.
S te vetted fejét a Leviathánnak
S adtad puszták népének étkeül
S te nyitsz forrást s szavadra folydogálnak
Vagy száradnak a vizek egyedül.

Tied a nap és a te birodalmad
Az éj s a nappal. Te adsz fényt meg árnyat
Minden határát e földnek Te szabta.
És nyár és tél a te szavadra támad.
Emlékezzél meg erről, óh nagy Isten,
Midőn ezer szitok kél ellened.
S eszelős népek romlott sziveikben
Im meggyalázzák Te szent nevedet.

Gerlicéd lelkét, óh Uram ne adjad
Fenevadaknak gyilkos gyönyöréül,
Ne feledkezzék meg Te szent hatalmad
Szegényeidnek gyülekezetérül.
Tekints e földre! Száz sötét zugába
A kegyetlenség mint fészkelte ime!
Ne térjen el szégyenvallásra szánva
Előled a megrontottak szíve.

S dicsérjen Téged a szegény s az árva,
Kelj védelmére a Te szent ügyednek.
S gondolj a gazok gyalázó sarára,
Mit eszelősen, szent Nevedre vetnek.
S gonosz szaváról ellenségeidnek
S háborgásukról, mely nő szüntelen,
S mellyel mindvakmerőbben keserítnek:
Ne feledkezzél meg, óh Istenem!

Minden gonosznak letöröm hatalmát!

- 75. zsoltár. -

Dicsőség Neked, Urunk, Istenünk!
Neved mindenkor közel a szívünkhöz.
Hirdetjük minden csodatettedet.

- „Ha én ítéletnapot rendelek majd,
Pártatlan lesz az én ítéletem!
A föld és minden népe meginoghat,
De sarkait megszilárdítom én.”
Rászólok minden elbizakodottra:
Ne bizakodjál el! Minden gonoszt
Megintek: Mit ér hatalmaskodástok
Az ellen, aki leghatalmasabb?
Az örök Szirtnek mentek neki fejjel.

Mert nem kelet s nem nyugat dönti el,
Sem síkföld, sem hegy, kinek mi a sorsa,
Hanem csak Isten, az örök bíró;
Az egyik embert ime megalázza,
A másikat pedig fölemeli.
Mert kehely van az Uristen kezében,
Új borral habzó, színültig tele,
Abból ad inni s bizony a gonosznak
Abból csak épp ha seprűs alja jut.
Minden gonosznak letöröm hatalmát
S az igazakét fölmagasztalom!...

Mink meg, ujjongó zsoltárt énekeljünk,
Örökké áldva Jákob Istenét.

Oh, Félelmes Te!...

- 76. zsoltár. -

Óh megismerték mindenek immár Júda Istenét!
Óh Izrael Istenének naggyá híresedett a neve.
Jeruzsálem az ő székvárosa, ott az ő hajléka fenn,
Sion ormán ott tört, zúzott szerte ő ijakat, nyilakat,
Tört, zúzott szerte pajzsot, kardot, minden hadiszert!
Óh, félelmes Te! A dúvadas hegyeknél rémítőbb!
Úgy dőlt zsákmánnyá minden bátrak serege ott,
Mintha álomba roskadt volna: erős daliák ereje
Tehetetlenül omlott el s a harci szekér s a harci mén
Mind megbénúlt haragod szavától, Jákob Istene!
Oh, félelmes Te! Ki állhat meg haragodnak lángja előtt?
Ha ítéleted lezúg az égből, félve csitúl el a föld...
Mert Isten e föld letiportjainak javára ítélkezik!
S a legdühödtebb ember is meghódol előtte bizony!
S a dühödtek dőre, makacs maradéka bizony mind gyászba borúl.
Tegyünk fogadalmat Istenünknek s teljesítsük is!
Óh, Örökkévalónk, híveid hadd áldozzunk neked,
A Félelmesnek im, aki megzabolázod a zsarnokot is,
Mert félelmes vagy e föld valamennyi királya előtt.

Megszűnhet-é az Ur kegyelme?

- 77. zsoltár. -

Fölszállt az Urhoz szózatom,
Hozzá sirtam száz zord napon
S karom feléje nyúlt kitárva
Végasztalan, bús éjszakákba
Fáradhatatlanul soká
S imámat Ő meghallgatá.

Ha bús a lelkem s háborog,
Óh mindig csak rá gondolok.
Haragtól dúlt szemöldökömre,
Óh, én Uram, békét bűvölsz Te
S én némán úgy gondolkodom
Tűnt napokon, régmultakon.

S fölzeng száz régi énekem
S úgy töprengék bús éjeken
És tépelődve kértem egyre:
Megszűnhet-é az Úr kegyelme?
S irgalma? S az ígélet is,
Melyben hű népe egyre hisz?

Óh, hiszen Ő a végtelen
Irgalmasság és kegyelem
S enyém a bú, mely kínozt engem,
De jobbkezeitől tovalebben
És lelkem távol multba lát
S lát száz megváltást, száz csodát.

S mindannyin elgondolkodom
S dal csendül róluk ajkamon.
Ki vádolhatná a nagy Istent?
Uram, szent vagy Te s útad is szent
Csodákat művelő kezéd
Dicsővé tette népedet.

Óh láttak Téged a vizek,
Ki Ura vagy mindenkinek!
Óh láttak a vizek s remegtek,
És zápora a fellegeknek
Szétáradt dörgő éj alatt
S vetetted száz villámodat.

Szavadtól dörgött fönn a menny,
Fényt szórt villámod tüze lenn.
Megindult minden, földön, égen
S hódolt a magasban s a mélyben
S a tenger volt a Te utad
S ösvényed zúgó áradat.

S lábad nyomát a gyors vizek
Elmosták... Jaj, ki leli meg?
De szent törvényeid szavából
Száz vészbe, harcba biztatás szól...
Óh, úgy vezérled népedet,
Hogy mindörökké él neved!

Hallgasd törvényemet...

- 78. zsoltár. -

Im, hallgasd, népem, az én törvényemet,
Hajtsátok fületeket szájam beszédeire!
Im, oly beszédre nyitom szájamat,
Elmondok most oly ó történeteket,
Amelyeket hallottunk már s tudunk ugyan,
De amelyeket apáink azért mondtak el nekünk,
Hogy eljövendő ivadékaik során
A fiú majd ne titkolja el a fiától.
Hirdessük az Úr dicsőségét, hatalmát
S minden csodáját, amit cselekedett.
Mert bizonysgot tett ő Jákobban magáért
És Izraelben szent törvényt adott.
Megparancsolta, hogy mindezt apáink
Elmondogassák az ő fiaiknak,
Mint vessék csak az Úrba bizalmukat,
Ne feledkezzenek meg ígéről az Erősnek,
Hanem mindig tartsák meg parancsolatait,
Hogy ne legyenek majd olyanok, mint eleik:
Izgága és pártütő nemzedék,
Amelynek szíve sohsem volt állhatatos,
Nem volt az Úrhoz hű a lelke...
Óh Efraimnak fegyveres ifjai,
Az ijasok, óh, meginogtak a tusa napján,
Nem őrizték meg az Úr frigyét, a szentet.
Nem akartak járni az Ő törvényeiben.
Elfeledkeztek az Ő beszédeiről
S csodáiról, amelyeket értök cselekedett...
Óh pedig mily csodákat cselekedett
Apáik előtt Egyiptomban Soán mezején
S mint választotta a tengert kétfelé
S mint vitte népét át vizek két fala közt
S nappal felhőnek képében vezette
És éjjel tűznek fénylésében őket.
Sziklát repesztett nekik a sivatagban
És mint mélységes kútnak vizeiből,
Úgy adott inniok bőségesen.
A sziklából olyan dús patakokat fakasztott,
Hogy folyók árjaként ömlött alá vizök.
S ők mégis csak vétkeztek Ellene egyre

S bősztették magukra a Magasztost
S megkísértették Istenöket szívökben,
Kérték, adjon nekik kedvökre való eledelt
S csak prézsmitáltak ellene egyre, mondván:
Teríthet-e nekünk asztalt a sivatagban?
Hisz láttuk ugyan, hogy megsujtotta a sziklát
És abból ím patakok fakadtak,
De mint adhatna kenyeret nekünk
És népének mint tudna húst szerezni?
S hallotta az Úr ezt és haragra lobbant
És tűz csapott Jákóbra és kárhozat Izraelre,
Amiérthogy nem volt Istenben hitük
És nem vetették az Ő jóságába reményüket.
Ráparancsolt a fellegekre hát
És megnyitotta az ég kapuit,
Mannát záporoztatott le eledelükül,
Igy adott nekik mennyei kenyeret,
Hogy egyenek angyalok kenyeréből.
És küldött bőven nekik eleséget:
Kilendítette az ég aljára a keleti szelet
És ennek ereje fölszilajította a délit
És húst a népe közé mint port úgy szóratott,
Hullt annyi madár, hogy a tenger fövénye sem több,
Hullt táborunkra mindenütt alá,
Amerre csak tanyáztak sátraikban.
S ők ettek és jóllaktak igen nagyon,
Igy teljesítette a kívánságukat.
De midőn a kívánságuk teljesült
És ők még egyre faltak telhetetlen,
Fölgerjedett az Úr haragja ellenük
S megölt sokakat puffadtjaik közül,
Óh Izrael főférfiai közül agyonsujtott sokat.
És mégis egyre vétkeztek tovább
S nem hittek az ő csodatetteiben;
Hiábavalóvá s holtig zaklatottá
Vesztette azért hát egész életöket.
S mihelyt így ölte őket, már keresték,
Istenhez úgy fordultak nagyhamar,
Úgy hajtogatták: Isten az ő menedékük
És megmentőjük csak Ő, a magasztos.
És hízelt neki szájuk s hazudott a nyelvük,
A szívük nem volt hű, nem tartották frigyét,
De Ő írgalmasan megbocsátotta e bűnt
És nem vesztette el őket.
Haragját óh, elfordította sokszor
S nem küldte rájuk minden szigorúságát.
Óh gondolt arra, hogy halandó test az ember,
Elmúló mint a fuvalom,
Mely elszáll s meg nem tér soha.
Hányszor haragitották meg a sivatagban,

Hányszor keserítették ott a pusztaság kietlenében,
Próbára téve türelmét az Erősnek.
Óh mennyit mesterkedtek Izrael szentje ellen.
Nem emlékeztek meg az Ő kezéről,
Sem a napról, melyen rabságukból szabadúltak,
Mikor jeleit megadta Egyiptomon
S csodatetteit megtette Soán mezején
És változtatta vérré a folyók s patakok vizét,
Hogy ne olthassák vele szomjukat,
S zúdítt rájuk mindenféle vészt,
Férgek s békák megrontó sokaságát,
Hernyók özönét gyümölcsöskertjeikre,
S vetéseikre sáskák záporát,
S verette jéggel a szőlőhegyeiket
S fügefáikat villámmal permetezte
És jégverésnek s tüzes mennyköveknek adta
A barmaikat, valamennyi nyájukat,
És küldött rájuk keserű haragja
Szorongató, gonosz angyalokat...
Ó szabadjára engedte haragját
S haláltól nem kímélte az életüket,
Dögvésznek adta őket s állataikat,
Megölte Egyiptomon az elsőszülötteket,
Erejük zsengéit, Khámnak sátraiban,
S kivezette népét, mint a juhokat,
Mint nyáját a pusztán, őket úgy vezette,
Kihozta bátran, hogy ne féljenek
És ellenségüket ím elborította a tenger.
S bevitte őket szent határain
A hegyre, amelyet az ő jobbja szerzett,
S kiűzte népe elől a pogányokat
És népének kiadta örökét,
Hadd lakjanak Izraelnek nemzetségei
Az elűzöttek hajlékaiban.
De népe megint csak megharagította Őt,
Feledvén szent parancsait a dicsőnek,
Óh Izrael fiai újra elfordultak az Úrtól
Hitetlenül, akár apáik egykor,
Elhajlottak mint hitvány íj a kézben
S megbosszantották Őt pogány oltáraikkal
S bőszülnie kellett, jaj, bálványaik miatt.
Nagyon megútolta akkor Izraelt az Úr,
Odahagyta Sílót, hajlékát, a földit,
Amely emberek közt volt lakóhelye
S hatalma szent jeleit zsákmánnyá dobta el,
S dicsőségét juttatta az ellenség kezére,
Népét szorította fegyver alá
És vészt zúdítt egész örökére.
Tűz falta meg akkor a népe ifjait
S odalett arasága szüzeinek.

Kardélen hulltak a papjai el
S még sírató, még özvegy sem maradt.
Majd mint álomból fölserkent az Úr,
Mint férfi ha kurjant, aki bort ivott
És széjjel verte ellenségeit
S fajukra örök szégyent zúdított.
És megvetette József sátorát
És Efraimnak törzséhez sem állott,
Hanem Judáét választotta és
A Sión hegyét, melyet szeretett
S megépítette a templomát magasan
S oly erősen akárcsak egykor a földet,
Melyet örökkévalónak teremtett.
És választotta Dávidot, a pásztort,
Hű szolgáját, juhait aklából kivette,
Hogy az Ő népét legeltesse, a Jákob-ivadékot
És az Ő örökösét, Izraelt.
S az legeltette is hűségesen őket
És mindig búzgó, bölcs, jó pásztoruk volt.

Pogányok törtek öröködbe...

- 79. zsoltár. -

Isten, pogányok törtek öröködbe,
Mégfertőztették templomodat!
Jeruzsálemet omladékká pusztították,
Hűségeseid tetemét ott hagyta a sanda had -
Otthagya egek madarának eledelül
S rá erdők fenevadának serege gyűl.
Óh vérünk, vérünk patakokban omlott,
Éretted, Jeruzsálemünk!
És nem volt, aki eltemesse őket!
Mily gyalázatban kell fetrengenünk!
Közöttünk csupa gúny, csúfolkodás,
Szomszédaink káröröme ránk hahotáz!
Óh meddig, Uristen, még meddig haragszol -
S lobog indulatod, mint vészben a láng?
Öntsd haragodat ki azokra az idegenekre,
Kik nem ismernek Téged, Örökhatalmú Atyánk!
Óh sujtsad azokat az országokat,
Ahol nem Hozzád esd ima, hódolat!
Azok ölték meg a Te Jákobodnak üdvét,
Honát ők dúlták szerteszét.
Ne rójad elődeink bűneit minekünk föl,
Könyörülj meg rajtunk! Óh, a mi sorsunk oly setét!
Szabadíts meg minket, Urunk Istenünk,
Dicsőséged kedvéért irgalmazz nekünk!

Óh ments meg minket, bocsáss meg nekünk már!
Neved kedvéért szent Jóakarat!
Ne mondhassák vad-gúnyolón a népek:
- Hol ezeknek nagy, hú Istene? Vajjon hol marad?
Tudják meg előttünk, hogy van ostorod
S néped kiontott vérét megtorlod!
Óh, halld a rab jaját s a halálraítéltét!
Szállj mentőül neved híveihez!
S szomszédainknak, a Te gyalázóidnak
Fizess a gyalázatért, óh hétszeresen fizess!
Mink, néped, Urunk, nyájad, jó pásztorunk,
Örökön örökké áldva magasztalunk!

Megszabadulunk, megszabadulunk!

- 80. zsoltár. -

Óh Izraelnek pásztora,
Figyelj imánkra ma.
Óh, Te, aki Józsefedet
Mint hú bárányodat vezeted
S fönn ülsz Kerub-angyalok felett,
Jer, villanjon meg bátorító erőd
Efraím előtt, Benjámin előtt, Manasse előtt!
Serkentse hatalmad őket, szent szavad!
Rab néped hadd legyen újra szabad!
Óh Istenünk, Mindenható Urunk,
Ragyogtasd ránk szent arcodat
S megszabadulunk! Megszabadulunk!

Óh seregek Ura, Istene,
Esdő népedre Te
Még meddig vetsz haragot?
Kenyerünk csupa könnyel áztatott
S italunkul is csak a könnyet adod!
Szomszédainknak koncul dobsz oda.
Szidalmaz, csúfol népük csürhe tábora.
Óh seregek Istene, meddig e kárhozat?
Rab néped hadd legyen újra szabad!
Óh Istenünk, Mindenható Urunk,
Ragyogtasd ránk szent arcodat
S megszabadulunk! Megszabadulunk!

Egyiptomból kijövet
Voltunk szőlőtöved
S utunk vezére, Te,
A pogányt elűzted messzire
És úgy plántáltál minket ide.
Óh jól plántáltad el szőlőtövedet,
Temérdek gyökere jól megerősödhetett
S hajtott cédrusnagy vesszőket, te tudod!

Árnyékuk hegyeket elborított
 S termése, láttad, mint terjeszkedik
 El odáig, ahol zúg nagy folyamod
 S indázata el, el a tengerig!
 Miért törtél rést kerteden?
 Hogy akárkié legyen?
 Ime, dulja erdei kan,
 Pusztítja mezők vada nagy vígan!
 Óh, mennyek magasságaiban
 Seregeknek Istene, gondolj ránk kegyesen!
 Segíts meg, kerted újra a régi szép legyen.
 Óh gondozd, amit jobbod ültetett,
 Erőssé csemetéidet!
 Magadénak akartad e kertet valaha,
 Tűz, vas ne irtsa! Tekinteted
 Minden vést tiltson róla tova!
 Oltalmazd jobbod férfiát!
 Karoljad védve át!
 Segítsd néped fiait,
 Hisz ők a Te választottaid
 S őket magadnak akartad itt!
 Nem pártolunk el Tőled már soha,
 Óh, légy a mi életünknek újra gyámola!
 Áldjuk nevedet, szent az, mint Te magad...
 Segíts örök, szent Jóakarát!
 Óh seregek Istene, legdicsőbb Urunk,
 Ragyogtasd ránk szent arcodat
 S megszabadulunk! Megszabadulunk!

Az Ujhold ünnepe napján.

- 81. zsoltár. -

Ujjongjon új dal az Urnak,
 Az ő szent tiszteletére,
 Aki minden erőnk, hatalmunk.
 S jelentse ünnepi kürtszó
 Riadója hódolatunkat
 Ős Jákób Istenének!
 Vigadozva énekeljünk,
 Lant zengjen, hárfa, dobszó,
 S harsogjon harsonazengés
 Az Ujhold ünnepe napján,
 Amiképen Izraelben
 Ős Jákób Istenének
 Szent rendelése szabja
 Ős József nemzedékén.

*

Amikor Egyiptom földjét ő odahagyta,
Hallottam ismeretlen csodaigéket:
„Terhétől vállát im megszabadítottam,
Keze megszabadult a teherkosaraktól!
Segítődül hívtál engem kárhozatodban
S én megmentettelek, hallgattam imádra
A menydörgések rejteke mélyén
S próbára teszek a nagy viták vize táján.
Hallgasd meg, népem, az én intésem igéit!
Óh Izrael, bár hallgatnál szavaimra:
Ne legyen idegen Istened én helyettem...
Soha idegen Isten előtt ne hajolj meg!
Én vagyok a Te Urad-istened, én az egyetlen!
Én hoztalak ki Egyiptom sivatagából.
Nyisd tágra szájadat és én telitöltöm!...
De ígéimet meg nem hallgatta népem!
Izrael nem fogadott szót Istenének,
Ott hagytam hát makacsságuknak őket;
A maguk suta terveit csak hadd kövessék:
Óh bár hallgatna az én népem én rám!
Bár térne Izrael újra az én utamra!
Megtipróit de hamar megaláznám
S lesujtana öklöm az ellenségeimre!
Mint omlanának hódolón eléje
Örök Istenének gyűlölői is akkor!
És bűnhődésük ideje mint növekednék
Örökkévalósággá, mind iszonyúbbá!
De őneki adnék bőven tiszta buzából,
Őt sziklai méhek arany mézével etetném.”

Isten bíraskodása.

- 82. zsoltár. -

Áll Isten, ott áll a hatalmasok közt,
Itél a földi istenségeken:
- Még meddig tesztek ti törvényt csalárdul?
Mért kedves nektek az istentelen?

Juttatjátok-e jogához az árvát?
És kap-e igazságot a szegény?
Megmentitek a gyöngét s nyomorultat,
Hogy ne pusztuljon gonoszok kezén? -

De ők semmit sem tudnak ím ezekből
És nem akarják e szót érteni.
Sötétben járnak s nem látják, e földnek
Mint inognak meg erősségei.

Megmondtam: Bár a legmagasztosabbnak
Fiai vagytok, földi istenek,
Bizony meghaltok úgy, mint bármely ember,
Mint minden zsarnok, úgy dőltök ti meg.

Kelj tette, Isten s e pogány világon
Tégy igazságot, te erős, te nagy!
Hisz örök Ura vagy minden hivednek
S minden pogányok ura is te vagy!

Óh, ne légy nyugodt s néma Isten!...

- 83. zsoltár. -

Uristen, csöndben ne maradj!
Óh ne légy nyugodt s néma Isten.
Hajráznak ellenségeid
És dölőfösködnék gyűlölőid.
Népednek száz tört vetnek ők,
Híveid ellen tanakodnak
És mondják: - Jertek! Rajta most!
Irtsuk ki a népek sorából!
Ne említsék sehol, soha
Nevét se többé Izraelnek!
Óh mind ugyanegy akarat;
Frigyet Te ellened kötöttek:
Edom sátrai s Izmael,
Moab és a hágári fajzat,
Gebál, Ammon és Amalék
És Tyrusz s Filisztea népe
S melléjük állt Asszíria,
Lót ivadékát támogatni!
Bánj el velök, mint valaha
Midjánnal bántál s Sziszerával
S Kison patakja partjain
Jábinna s bántál mindazokkal,
Kik Endor táján vesztekeltek,
És ott a föld trágyája lettek.
Óh vesd főembereiket
Mind olyanná, mint valaha
Orebet s Zeébet vetetted!
Sujtsd fejedelmeiket úgy,
Mint egykor sujtotad Zebáhot
S Calmunnát, mert így szóltak ők:
„No, te akármiféle Isten,
Most elfoglaljuk házádat!”
Tedd Urunk, őket olyanokká,
Akár a por, a fölkvart
S a polyva, szélben! Űzzed őket,
Mint futótűz, erdőt ha gyújt
S borít hegyeket lángolásba,

Úgy űzze őket viharod
S riassza vészéd messze őket...
Borítsd szégyenbe arcukat,
Hogy a te Nevedet keressék!
Piruljanak, remegjenek
És vesszenek gyalázatukba!
Értsék meg, hogy Te, csak Te vagy
Egyetlen fönség, földön, égben
S a neved: Örökkévaló!

Óh mily gyönyörűek...

- 84. zsoltár. -

Óh mily gyönyörűek a te hajlékaid,
Mi Örökkévalónk, Seregeknek Ura!
Szívem csupa vágy, lelkem csupa hit...
Hajlékaidnak pitvarait
Hadd látnám mindig! Úgy esengek oda!
Imám az Élő Isten előtt, óh de ujjongana!

Madár a fészket megtalálja mind
S ha messze száll is a fecske szüntelen,
Tér fiókáihoz megint.
Szemem csak oltárodra tekint...
Óh Örökkévaló, könyörülj szívemen,
Seregeknek szent ura Istene, királyom, Istenem!

De boldog, akit házádba fogadsz te be:
Mindegyre imádó szolgálatttevőd!
S de boldog, akinek Te vagy ereje!
Zarándok útján Te vagy vele!
Sivatagban is forrást lel és esőt...
És megy, megy, amíg csak ott nem áll Cionban, Isten előtt.

Óh Örökkévalónk! Seregeknek Ura!
Jáknak Istene! Óh tekints le rám!
Halld, mint epedez fölmented imája ma!
Házadban egyetlen nap áldóbb csoda
Ezernél máshol! Jobbnak áldanám
Házad küszöbét, mintsem legyen gonoszok közt palotám!

Mert napragyogás az Örökkévaló
És pajzs, dicsőség, kegyelem!
El nem hagy Ő, ha szíved tiszta, jó!
Védettje mind a becsület útján haladó...
Mind boldog az, aki híved, Istenem
S aki benned, Seregeknek Urában bízik szüntelen.

Óh, serkents új életre már!

- 85. zsoltár. -

Mindig kedves volt, Uram, Teneked
A te országod; óvta szent hatalmad
S Jákob törzséből sarjadt népedet,
Ha rabbá roskadt, megszabadítottad.

Feledted hányszor, hogy el-elhagyott
S amit csak vétett szent törvényed ellen!
Óh, hányszor tűnt el róla haragod
S hunytál szemet, hogy büntetned ne kelljen.

Óh Te, Szabadság s Rabság egy Ura,
Muljék el rólunk haragodnak átka!
Avagy most már örökre sújtana?
És nemzedékről nemzedékre szállna?

Óh serkents minket új életre már,
Hadd örvendezzen Neked a te néped!
Jer, Irgalmas, jer, szívünk esdve vár,
Adj szabadságot nekünk s dicsőséget!

Óh hallom, halljuk már az Úr szavát,
Im békességet ígér ez a szózat.
Szívünket szent okulás járja át:
Batorsággal ne illesd Alkotódat!

Csak egyet higgy: már közeledik Ő,
A Szabadító, hogy jobb sorsra váltson
S jön, eljön majd a nagy, a szent idő,
Hogy csak dicsőség lesz itt e világon!

S az Igazsággal majd az Irgalom
S a Jog s a Béke testvércsókba forrnak.
S igazmondás zeng minden ajakon
S boldog lesz minden fia ama kornak.

A meny majd csupa áldást hint ide,
Dúsan pompázik majd a föld gyümölcse
És végét már nem ér az Úr kegye,
Mert szent törvényét megtartják örökre!

Óh te erős!...

- 86. zsoltár. -

Hajolj le hozzám, én Uram, Teremtőm!
Nagy bú gyötör, nézd szenvedésemet.
Óh ne sorvadjon lelkem ime meddőn,
Tartsd meg szolgálodat, ki oly hűn szeret.

Oh könyörülj meg rajtam, óh vidíts fel!
Hozzád kiáltok, a tied vagyok.
Te jó vagy és megváltod kegyeiddel,
Aki Hozzád segítségért zokog.

Vigy igazságod szent útjára engem,
Hadd járok rajta rendületlenül!
Csak téged imád, téged fél a lelkem,
Szívem csak szent törvényedért hevül.

A Te jóságod óriási hozzám,
Koporsóm mélye nem tart fogva majd.
Rosszak hatalma mind hiába ront rám,
Elhárítsz rólam minden földi bajt.

Óh Te erős, irgalmas és kegyelmes,
Akinek szeme a szívekbe lát,
Tekints le rám és irgalmaz, kegyelmezz,
Szabadítsd meg hű szolgád fiát!

Óh küldj nekem jelt, ragyogó egedből
Legyen kegyelmed tanúsága az!
És ellenségeim hatalma megdől,
Látván, hogy engem te oltalmazasz.

Óh Isten városa!

- 87. zsoltár. -

Az Úr várának alapjai fenn
De szilárdak a szent hegyen!
Sionnak kapui, erősségei
Legkedvesebbek Őneki,
Óh, kedvesebbek Jákób minden várainál!
Óh Isten városa -
Mily szent tanítás az mind, ami belőled szerteszáll.

Mondhatja Egyiptom s Babilon,
Hogy ismert hírű bizony
S Filisztea, Tyrusz, Etiopia
Mondhatja: ez is, az is fia...
De Sionnak a híre, óh csodásabb szárnyra kap:
Dicsők szülőhelye!
Örökre úgy erősíti meg őt a Legmagasztosabb.
Óh számon tartod, jól figyeled,
Mi Urunk a népeket.
S odaírod örök könyvednek lapjaira,
Ki hol született, kinek mi a fia.
De Örökkévalónk dalolói, kürtösei
Csupa zengő forrás, rólad örökké fognak zengeni!

Síri mélybe vetettél...

- 88. zsoltár. -

Örök Isten, szabadításom Istene,
Hozzád könyörgök nappal, esdek éjjel.
Imám, óh jusson végre már Eléd,
Hajolj kegyesen jajom felé füleddel!
Hisz a lelkem immár csupa gyötrelem
S már életem ott, a holtak hona határán,
Már szinte sírbavalónak látszom én;
Mint megszakadt erejű, mindentől elszakadtam
S vagyok mint sírnak mélyén a tetem,
Akit feledsz, hisz elszakadt a kezedtől.
Síri mélybe vetettél, éj örvényeibe,
S haragod rám súlyosodott s felettem
Minden hullámod vad dühe összecsapott,
Éntőlem, jaj, elidegenítetted
Mind valamennyi ismerősömet,
Oly förtelemmé csúfoltál meg előttük!
Fogoly vagyok én s nem szabadúlhatok.
Szemem elsorvad, nyomoruságba meredten...
Örök Isten, mindennap szólítalak,
Feléd emelem kezemet könyörögve...
Halottakon cselekszel-e tán csodát?
Sírból kelt árnyak fognak-e áldani téged?
Mesélik-e lenn, a sírban szeretetedet?
S hűségedet ott, az enyészet ölében?
S látják-e csodádat majd a sötét helyen
S örök feledés helyén jut-e tanod eszükbe?...
Esengve esengek Hozzád Istenem,
És minden reggel Hozzád száll fohászom!
Óh, miért vetsz el engem, Örökéletű?
Orcádat előlem miért rejted el?
Nyomorúlt vagyok én s megrettenéseidet
Úgy szenvedem immár ifjúkorom óta,
Bár merre megyek, felháborodásaid
Végiglángolnak rajtam, iszonyba ölnek,
S körülözönlenek egyre, akár az árvíz,
Jaj, körülzártak engem teljesen.
Elvontál tőlem társat, jóbarátot
S mind elkerülnek ismerőseim.

Uram, hol a te régi, nagy kegyelmed?

- 89. zsoltár. -

Hadd énekeljek örökre az Úr kegyéről,
Imádságát hadd zengje szüntelen ajkam!
Hadd mondom, áldásod legyen örök áldás,
Óh erősítsd meg a mennyben ígéretedet:

„Választottammal én frigyet kötöttem,
Dávid szolgáltnak megesküdttem én:
Megtartom a te magodat mindörökké
És nemzetségről nemzetségre valónak
Építem meg királyi székedet!”
Úristen! A magas nagy egek hirdetik,
Mily nagycsodások mind a te dolgaid,
És zengik, a szentek gyülekezetében
Hogy igazságod mily dicső!
Mert ki lehetne hasonlatos az Úrhoz
Odafönn a fellegek fölött?
S az Erősnek fiai közül is itt lenni
Ki lehetne Őhöz hasonló?
Megdöbbentőn hatalmas az Úr
A szentek gyülekezete szemében
S csodálatosan magasztos
Minden körötte valók felett.
Erős Isten, van-e isten tenálnál erősebb?
Óh igazságod mint sugárzik egyre körötted!
Te uralkodol, te, a döllyfős tengeren
S ha felgerjedtek vad hullámai,
Te csöndesíted le azokat s velők
Te rontottad meg Egyiptom hadait,
Mintha fegyverrel ölted volna meg, -
Erős karod úgy szórta szerte
Minden te ellenségedet.
Tied az ég s a föld, te adtad a televényt
És mindazt, ami benne van.
És adtad az éjfélt, adtad a delet!
S a Tabor csúcsa és a Hermon orma
Zeng nevednek dicsőítést.
Hatalmas a te karod s erős a te öklöd
S óh fölöttébb magasztos a te jobbod!
A te igazságos ítéleteid
Meggzilárdítják trónusodat
S orcádról igazság s kegyelem sugárzik.
Óh boldog a nép, amely örvedezni tud,
A te orcád fénye fogja vezetni,
Mindennap a te neved lesz öröme,
Tökéletességedtől megfőnségesedik,
Mert erejének dicsősége te vagy.
Hatalmunk szarvát kegyelmed növeszti,
Mert csak az Úr a mi paizsunk,
És Izraelnek szentje a mi királyunk.
Óh látomásban a te kedveltedet
Ily szóval adtad nekünk valaha:
- Hőst küldtem neked, aki megsegítsen!
Főlmagasztaltam fiaid közül
Az én megkedvelt választottamat.
Megleltem hű szolgálmat, Dávidot,

Szent olajammal fel is kentem őt.
Az én kezem megtartja mindig őt
S megerősíti őt az én karom.
Nem győzhetik le ellenségei,
Ármánykodás nem gáncsolhatja el.
Háborgatóit leverem ölötte
S meggyötröm mind, kik gyűlölik őt.
Az igazságom pedig és a kegyelemem
Ővele marad s az ő hatalma szarvát
Dicsőségessé fölmagasztalom
És vettetem kezét a tengerekre,
Jobbját a folyóvizekre vettetem,
Ő pedig hozzám így szól: Én atyám,
Én erősségem, minden bizodalmam,
A te kezed engem mindig megsegít!
S én őt első szülöttemmé teszem
S e föld valamennyi királyánál dícsőbbé;
Kegyemet megőrzöm iránta mindörökké
És mindig erős lesz vele kötött frigyem
S magvát megáldom örökkévalóvá
S királyi széke szilárdan fog állni,
Mig a mennyek napjai el nem omolnak.
De ha sarjai megszegik törvényemet
S nem járnak az én igazságomnak útján,
Ha megszenstelenítik az én rendelkezéseimet
És meg nem tartják parancsolataimat,
Meglátogatom vesszővel bűnüket
És gyötrelemmel álnokságukat.
Ám tőle én elvenni nem akarom
Irgalmasságom balzsamát,
Sem ígéretemtől meg nem fosztom őt,
Frigyemet meg nem szenstelenítem én,
Amit neki szájam mondott, én meg nem változtatom.
Én szenstégemre megesküdtem egyszer
S amit Dávidnak ígértem, vissza nem vonom.
Maradandó legyen magva mindörökké
S királyi széke mint az égi nap -
És mint a hold, a felhők ős tanúja,
Örökké járjon biztonságban ő.
És Te most mégis megvetetted őt
És megutáltad, sujtottad haraggal
A te fölket királyodat!
Im fölbontottad hű szolgáloddal kötött frigyedet
És porba tiportad az ő koronáját
S erősségét mind földig rombolod,
Prédát szed rajta minden arrajáró
S csak szégyent vallhat ő minden szomszédja előtt.
Fölmagasztaltad rosszakarói jobbját
És minden ellenségét megörvendezteted,
Kardjának is elvetted erejét,

Harcában győzni őt nem engeded,
Dicsőségét eltörlöd, a fényeset
S királyi székét porba taszítod;
Megrövidíted szép ifjúsága korát
És elborítod gyalázattal őt.
Óh meddig rejtezel így előle, Uram?
Vad tűzként meddig perzsel haragod?
Óh gondold meg, mily kurta az életem!
Embert e földre oly egész hiába
Mért teremtetél volna, Istenem?
Élők közül ki az, aki meg ne halna,
Aki koporsótól megmenthetné életét?
Uram, hol a te régi nagy kegyelmed,
Amelyet igazságtevőn valaha
Szent esküvéssel Dávidnak fogadtál?
Emlékezzél meg, uram, Istenem
A te híveidnek nagy gyalázatáról,
Amelyet annyi nép zúdit miránk!
Im nyögve hordozom én azt mind szívemben,
Mint káromolnak téged ellenségeid
S mint káromolják úton-útfelen
A te fölkent királyod jövetelét...
És áldlak, én uram, áldlak örökké. Ámen! Ámen!

NEGYEDIK KÖNYV.

Menedékünk voltál...

- 90. zsoltár. -

Uram, menedékünk voltál Te mindenha...
Te, aki - mikor még a hegyek sem voltak,
Mikor még a földet sem teremtetted meg,
Még a világot sem, - éltél már, egyetlen,
Öröktől örökké Mindenható Isten!
Te, aki emberek halandó fiait
Elporladásukig gondozod, vezérled
S szólsz: „Térjete vissza, emberek fiai!”
Mert ezer esztendő Teneked csak olyan,
Mint egyetlen nap, ha tegnappá suhant el,
Avagy éj negyede, őrváltás szakában...
Nemzedékek sorát mint vihar elsodrod...
Álommá enyésznek... Olyanok mint a fű,
Reggel üdén sarjad, reggel sarjad, virúl,
Estére megfonnyad, estére elszárad!
Bizony meggyérültünk haragod sodrában,
Bizony rémülözünk felbőszülésedtől,
Ha magad elébe teszed bűneinket,
Titkainkat orcád világosságába...
S minden mi napjaink haragodba vesznek,
Éveink úgy fogynak belé mint lehellet!
A mi esztendőink - ha hetven esztendő,
Vagy ha annál is több, ha nyolcvan esztendő,
Legjava is annak csupa baj, vesződség,
Ami ha elmúlik, mink is tovatününk.
Ki tudhatja ebből haragod értelmét?
S fölindulásodat mint értse imádód?
Óh taníts meg minket, miképp becsüljük meg
A mi napjainkat, mint éljünk bölcs módra?
Óh Örökkévalónk, meddig szenvedjünk még?
Óh fordulj felénk már! Könyörülj mirajtunk!
Szent szeretetteddel áldj meg minden reggel,
Hadd énekelhessünk neked vigan, mindig!
Adj örömet annyit, amennyi bút adtál,
Ahány esztendeig bánat volt a sorsunk,
Hűségeseiden lássék meg jószágod
S az ő fiaikon a Te dicsőséged,
Legyen rajtunk a mi Istenünk kegyelme!
Kezünknek munkáját, Urunk, erősítsd meg!
Kezünknek munkáját erősítsd meg, Isten!

Ne félj!

- 91. zsoltár. -

Ki a felséges Isten
Rejtekében lakik,
A Mindenható árnyékában
De bizton nyughatik!

Azt mondom én az Úrnak:
- Oltalmam vagy nekem
S vagy erősségem!... Benne bízom -
Ő az én mindenem.

Megszabadít a tőrből,
Les bár száz törvető,
És minden irtó veszedelmet
Úgy űz el tőled ő.

Oltalmad az ő szárnya,
Úgy fedez be vele,
És Igazság dárdája, pajzsa
Az ő ígérete.

Nappal repülő nyíltól,
Est rémétől ne félj!
Ne félj, ha délben dúl a dögvész,
Ha öl kegyetlen éj!

Mellőled ha elesnek
Bár ezren egyfelől,
És jobb kezed felől tizezren,
Ügyel rád: el ne dőlj!

Csak nézz a pusztulásba
S nyugodt legyen szemed
És látod majd a gonoszaknak
Ő büntetésüket.

Mert neked mindörökre
Oltalmad Ő, az Ur.
Őt választottad, a magasztost,
A te hajlékodúl.

Téged nem ér, nem illet
Az irtó borzalom,
A sujtoló ostor nem üt rajt'
A te hajlékodon.

Mert parancsolt felőled
Ő angyalainak,
Hogy téged minden utaidban
Örökké óvjanak.

S ők hordoznak kezökben,
Úgy hord angyal csapat,
Hogy valamikép meg ne üssed
A kőbe lábadat.

S oroszlánon ha jársz is,
Kölykét megtapodod,
S ha áspis kigyón jársz, letiprod
A sárkány fajzatot.

S azt mondja im az Isten:
- Mert ez engem szeret.
Megtartom s úgy magasztalom föl,
Mert vallja nevemet!

Segítségül hívott ő
És én meghallgatom.
Tusáiban melléje állok,
Megmenti őt karom.

S dicső lesz s megtetézem
Nagy sorral napjait.
Megmutatom, hadd lássa, tudja:
Az Úr mint szabadít!

De jó is hálát adni...

- 92. zsoltár. -

De jó is hálát adni az Úrnak!
Dicsérni, Magasztos, a te nevedet,
Hirdetni reggel: áldásaid mi dúsak
S köszönni éjjel: mint óv szereteted.

Óh zengjen a tízhúrú hangfa zenéje
És lantszó s hárfapengetés!
Dalom újra meg újra a tetteidet dicsérje:
Áldással áldást kezded mint tetéz!

Uram, de nagy a te minden cselekvésed!
S mi mélyek gondolataid!
A balga ilyesmit ésszel föl nem érhet...
A dőre nem érti lelked álmait.

Óh, burjánozhat a gaz, a mihaszna,
Óh, virulhatnak a gonoszok,
Majd eljön a napjuk s mindjét elhervasztja;
De a Te magasztos erőd örökre lobog.

A te ellenségeid, ős-örök Isten,
A te ellenségeid, óh, elvesznek, el!
Nincs, aki csalfaszívűeken segítsen...
De engem karod mindig fölemel.

Erőmnek szarvát nagymagasba növeszted
S merővé miként az orrszarvuét
És friss olaj üdíti meg ezt a testet,
Hús balzsamul ömölve rajta szét.

S majd megláthatja örömét szemem még
Rámzúdult ellenségeimen
S a kajánokon, akik gyötrelmeimet nevelték,
Örömét, óh, majd meghallja még fülem.

Úgy áll az igaz mint zöldelő, üde pálma,
Nő mint Libanonnak cédrusai...
Az Úr házának minden palántája
Az Úr udvarában fog virágzani.

S majd vén fa korukban is ép oly üdén virulnak
S lesz águk mind csupa dús, gyümölcsös ág -
Hirdetve temérdek jóságát az Úrnak,
Én oltalmamnak, akiben nincs csalfaság.

Uralkodik az Úr!

- 93. zsoltár. -

Uralkodik az Úr
Dicsőség pompájában öltözötte.
Dicsőség szent pompája övezi nagy hatalmas erejét,
Mert megalkotta az ő birodalmát,
A világok végtelenébe terjedőt
S úgy kormányozza ím, hogy megmaradjon
Mindenha elomolhatatlanul.
Királyi széked öröktől fogva úgy áll örökké,
Öröktől fogva vagy te mindenható király!
A vizek árja, Uram, zúg, bög nagy-háborogva,
A vizek árja magasba dobálja habjait,
De minden nagy vizek minden nagy zúgásainál,
A tengerek legerősebb hullámainál
Erősebb Ő, a magasban lakozó!
Igédnek, Uram, hatalma örök hatalom
S szentség a te házad díszé s ez a ház
Örök erősség és ez a dísz örökre biztató.

Igazságtevő Isten!...

- 94. zsoltár. -

Igazságtevő Isten, örök Mindenható, -
Igazságtevő Isten, könyörgünk, most jelenj meg!
Ég, Föld bírāja, mutasd meg teljes fönségedet!
Fizess a gőgösöknek, ahogy megérdemelték!
Hisz meddig fognak a cenkek óh, Örökkévalónk,
Még meddig fognak a cenkek kárörvendezve kacagni?

Hisz szájuk ím, csak úgy ontja a vakmerés szavait...
 A gonosztevők sokasága, nézd, mily kérkedve henceg!
 Hű népedet megalázzák, jaj, meggyötrik a tiedet!
 Gyilkolnak özvegyet, árvát és idegent is ölnek, -
 Hisz meg nem látja, mondják az Örökkévaló...
 Nem, Jákob Istene, mondják, óh dehogy veszi észre!
 ...Ti bolondok, lássátok be oktalanságotokat:
 Aki teremtője a szemnek, talán épp az ne látna?
 S aki teremtője a fülnek, épp az ne hallana?
 Aki nemzeteket lakoltat, ne fenyítene egyes embert?
 Hiszen Ő, csak Ő tanítja tudásra az embereket.
 Ő ismeri minden ember legrejlőbb gondolatát is.
 Ő tudja, hogy az valamennyi bizony hiábavaló.
 De boldog mind, akit intesz, Mindenható Örök Isten,
 Akinek tanaidból okulást osztogatsz,
 Hogy gazok sikerét is nyugodtan nézze-lássa,
 Hisz megássák a vermet a gonoszaknak is!
 Hogy Isten pusztulásba a népét nem taszítja
 S az ő országa földjét nem hagyja parlagon!
 Hogy végül a jogosság hozzájut igazához
 S majd akkor boldogulnak az igazlelkűek!
 Ki más védhetne engem gazoknak töre ellen?
 Gonosztevőkkel szemközt mellém ki állana?
 Ha Ő, az Örök Isten, nem oltalmazna váltig,
 Óh, hisz hajlékom akkor rég a sír volna már!
 De hányszor hittem én már: jaj, lábam elcsuszamlík
 S a te jóvoltod, Isten, megtartott útam.
 S ha töprengéseimben szomorúság borít is,
 A Te igéd vigasztal s a lelkem megvidul.
 Hisz tűrhetnéd-e vajjon Te jogtiprók uralmát,
 Törvényesség színében törvénytelenkedőt?
 Az igaz lélek ellen egybeszövetkezőkét,
 Akik ártatlan embert bűnösnek mondanak!
 De nékem az Örök Isten volt váram... Óh, erős vár!
 Megmentő szirtem az árban Te voltál, Istenem.
 Mert megfizetsz nekik Te gazságukért a gazoknak,
 Saját bűnükbe vesztet őket, mindannyit el!
 Megsemmisíted őket végképen, mindörökre,
 Mi Urunk, Istenünk, Örök Mindenható!

Jertek, énekeljünk!...

- 95. zsoltár. -

Jertek, énekeljünk,
 Dalunk Istent dicsőítse!
 Ujjongva szállj Hozzá, lelkünk!
 Üdv szirtje Ő -
 Hű népének mentő szirtje!
 Hatalmas vagy, Mindenhatónk!

Mi Istenünk, áldva áldunk,
Minden-minden Isteneknél
Hatalmasabb szent királyunk!

Hódol völgyek mélye -
Hódol neked hegyek orma.
Mind a tied... S hallgat félve,
Hű szolgádúl -
Bősz tenger is parancsodra.
Hisz tied a tenger is mind....
Őket is Te teremtetted...
S mind tied a szárazföld is,
Te alkottad, bízik Benned!

Jertek, Isten népe!
Imádjuk Őt alázkodva...
Óh, boruljunk le Elébe
Térdet hajtva -
Óh, boruljunk arccal porba!
Teremtőnk Ő, Istenünk Ő
S mezején mink, ősi nyája,
Legyünk kezes nyája mi is,
Óh, hallgassunk szent szavára!

Népem, dakra szálltan
Én ellenem ne vitázzál,
Mint rég ama pusztaságban
Ősapáid
Próbálták meg Meribánál...
Amikor ott Massza napján
Kísérteni mertek engem,
Pedig látták, tudva tudták,
Mit cselekszem, mi a tervem!

Negyven szörnyű éven
Bántottak ők engem egyre!
Ez volna hát az én népem?
Mondtam végül -
Esztelenek korcs tömegje?!
Utjaimat nem ismered!
S haragomban megesküdtem:
Sohsem is jutsz hajlékomba
Megpihenni örök üdvben!

Királyunk lett maga az Örök Isten...

- 96. zsoltár. -

Uj éneket énekeljete
Az örök Isten tiszteletére!
És énekeljen mind az egész föld tiveletek!
Nevére áldást zengjen éneketek,

Világgá zengjen híre, egész világ dicsérje.
Ismerjék szent Segítőnket mindenek!

Mondjátok minden népnek el,
A mi Istenünk sokezer csodatettét!
Érezze minden nép, hogy őt tisztelnie kell;
Dicsőségéről népem úgy énekelj!
Mert nagy az Ő hatalma, úgy árad minden szét...
S igazságos, ha lesújt, ha fölemel.

A mi Istenünk hire szerteragyog.
Legméltóbb Ő a magasztalásra!
Méltóbb más isteneknél, hisz bálványok azok.
De ég, föld s minden, egész világatok
Csak az Ő műve, csak a mi Istenünknek alkotása!
Hódoljatok Neki, óh, hódoljatok!

Fény, fenség, hatalom övezi
Szent hajlékában Őt, csodaékes.
Dicső a mi Istenünk, hódoljatok neki,
Ti, minden népek nemzetségei,
Méltón hódoljatok neki, méltón szent nevéhez,
Áldozni ha jöttök s Őt köszönteni.

Boruljatok le udvarán,
Boruljatok le ünnepi díszben!
S remegjen a föld előtte, minden tartomány,
S hirdessétek, hadd hallják népei, mindvalahány:
Királyotok lett ime maga az örök Isten!
Az egész világ ura, óh, nem Ő-e talán?

Megerősítette a földet, az eget -
Szilárd is az, soha meg nem inoghat.
És épp úgy örködik Ő a nemzetek felett!
Pártatlan ítél! Jobb király ki lehet?
Óh tud-e a föld, óh tud-e az ég, óh tudhat-e jobbat?
Csupa Igazság Ő, csupa szeretet.

Örüljön az ég, ujjongjon a föld
És zengjen a tenger s benne minden!
S viduljon a rét, a mező s ami élet rájuk ömölt,
S vigadjon az erdők minden fája, a zöld,
Mert jön, jön a minden népek egy királya, az Isten,
Világ, hű, igaz birádúl üdvözőld!

Uralkodik Ő...

- 97. zsoltár. -

Uralkodik Ő, mi Urunk, a nagy Isten.
Örvendjen a föld, örvendjen az ég,
Vészt rejthet a fellegek árnya körötte,
Ő fényes igazság, biztos menedék.

Tűz lángol előtte, megégeti sorra
Mind, mind, aki esztelen ellene tört.
Villáma lobogva fut át a világon
És látja, csodálja, megretten a föld.

Hegy, szikla viaszként olvad meg előtte,
Világok urának a színe előtt.
Óriási hatalmát úgy hirdeti ég s föld
S imádja, csodálja, dicsőíti Őt.

Szégyen tirátok, kishitű szolgák,
Faragott bálványok rabjai, ti!
Egy Ő, a nagy Úr s nincs kívüle Isten
Őt félje, csodálja, imádja kiki!

Örvendj te, örök Sión, e parancsnak
S örvendjetek Izrael ifjai mind!
Mert Ő a ti Istenetek s ime, rátok
Örökre segítve, kegyelve tekint.

Meg fogja gyűlölni a vétket, a vétkest
Mind-mind, aki ezt az Urat szereti -
A kárhozat üszkeiből hive lelkét
Örökre csupán Ő mentheti ki.

Utján az igaznak örök ragyogás Ő
S csak általa boldog a tisztaszívű!
Örvendjen az Úrnak egész e világon
Mind, mind, aki bús, aki jó, aki hű.

Énekeljetek új, szép éneket...

- 98. zsoltár. -

Énekeljetek új, szép éneket
Örök Istenünknek tiszteletére!
Mert bizony Ő csodadolgokat művelt,
Jobb keze, szent jobbkarja dús diadalt nyert.
S diadalát az Örökkévaló
Messze ismeretessé tette örökre.
S tárta győzelmét a pogányok elé,
Nem felejtkezett el szeretetéről
S hűségéről ősi népe iránt.
Látta e földnek minden tája, határa
Istenünk szabadító diadalát.
Ünnepi harsona zengjen a tiszteletére,
Mind az egész föld dicsőitse Őt!
Lelkesen, ujjongón daloljon a hála!
Zengessétek a hárfát, bújjon a kürt!
Harsona zúgjon, úgy énekeljetek
Tiszteletére a szent, az örök Királynak!
Zúgva daloljon a tenger s ami betölti
S mind az egész világ s ami rajta él!

Ti, folyamok tapsoljatok és Ti, hegyormok
Énekeljetek karéneket
Színe előtt az Örökkévalónak!
Mert jön, eljön ítélkezni Ő
S szent lesz ítélete! Ő az örök Igazság,
Népek örök pártatlan ura Ő!

Az örök, szent király.

- 99. zsoltár. -

Király lett ime az Örökkévaló
S a föld valamennyi népe megremeg.
Trónjára hág, a kérubok fölé
S a földnek sarkai mind megrengegenek.

Óh, Sion, nagy a te Örökkévalód!
Magasztosabb e föld minden királyainál
Örök Istenünk! Meghódol minden nép neked
Dicsőnevű, nagy, hatalmas, szent király!

Óh, Te a jogosságot szereted.
Pártatlanságod örökre szilárd!
Igazság s jog volt mindig ítéleted,
Már Jákob háza is annak alapjain állt.

Magasztaljátok az Örökkévalót,
A mi Istenünket, az igazságosat.
Boruljatok le a lába zsámolya előtt,
Mert szent Ő s mindörökre az marad.

Ime, Mózes, Áront s minden papjait
És Sámuelet és akik valaha
Csak szólitották segítségükül,
Ő meghallgatta, mint a jó atya.

Beszélt velök, - felhőnek oszlopa...
Abból hallották a szent szózatot
És megfogadták az Ő tanait
S parancsát, amit önekik szabott.

Óh mi örökkévaló Istenünk,
Meghallgattad Te őket mind, aki kért
Bocsánatos Istenük voltál Te nekik,
Ha megbüntetted is őket vétkeikért.

Magasztaljátok az Örökkévalót,
Óh szent hegye alján leboruljatok!
Mert szent, szent, szent az Örökkévaló,
A mi Istenünk, örök királyotok!

Szolgáljunk boldogan neki!

- 100. zsoltár. -

Ujjongva örüljön az Úrnak minden,
Szolgáljunk boldogan neki!
Menjünk elébe nagy örömmel...
Tudjátok meg, hogy Ő az Isten,
Ég s föld az Ő hatalmát hirdeti!

Az ő népévé minket Ő teremtett,
Nem tettük magunkat magunk.
Dús pázsitjára mezejének
Minket csak az ő kegye enged,
Mindnyájan az ő juhain vagyunk.

Menjünk kapuin be hálaadással,
Nagy dicsérettel pítvaraiba.
Óh, hála a mi jó Urunknak!
Óh, zengve zengjen neki száz dal,
Dicsérje zsoltosain, hálaikkal!

Mert jó az Úr! Óh mindenkinek hirdessék,
Jósága mily irgalmazó!
Mint száll kegye nemzedékről nemzedékre!
Mert Ő a szent Tökéletesség,
Öröktől fogva Örökkévaló!

Uram, hallgass meg...

- 101. zsoltár. -

Uram, hallgass meg, hálám zeng e dalban!
Szent fogadalmat teszek ím Neked:
Igazságos lesz az én hatalmam
S ítéletemben irgalom vezet.

A gondjaimba tartozókkal egyre
Gyöngéden bánok s becsületesen.
Rád váró hűség lesz házamnak rendje
És gonosz terven sohasem jár eszem.

Utálom, meg nem tűröm a garázdát
S elűzöm, ki cénk szívvvel jó elém.
S ki titkos váddal a felebarátját
Megrágalmazza, azt elvesztem én.

A dölyfös lelkek és a gögös orcák
Pöffeszkedését nem szenvedhetem.
Körültekintek messze, hogy az ország
Igazszívűit lelje meg szemem.

Óh énvelem majd csak ezek lakoznak,
Nem szolgálhat más engem, csak a jó.
Nem lesz házamban helye álnokoknak,
Nem boldogulhat nálam a csaló.

Óh Uram, minden reggel tette kelve
Hadd irtom e föld minden latrait!
Végig gyomlálom országodat egyre,
Hogy bűn, gonoszság meg nem marad itt!

Óh, halld meg, Uram...

- 102. zsoltár. -

Óh, halld meg, Uram, jajomat!
Óh, jusson Hozzád bús fohászsom!
Orcádat tőlem el ne rejtse,
Amikor szorongatnak engem.
Óh hajtsd hozzám füledet,
Amikor Tehozzád kiáltok!
Hallgass meg engem nagyhamar,
Hisz napjaim mint füst enyésznek
És csontjaim, mint tűzhelyen
Elüszkösült fadarabok.
A szívem mint megtaposott fű,
Oly megtört és úgy szárad el.
Kenyeremet megenni is már
Jaj, elfeledtem bűm miatt!
Sóhajtozásaim keservén
Testem csont-bőr vázzá aszott...
Állok mint puszták pelikánja
S búsongok mint romon bagoly...
Virrasztok, sírok mint magányos
Csüggedt madár a háztetőn...
Mindegyre becsmérelnék engem
Naphosszat ellenségeim
És átkot esküsznek fejemre
Az ellenem dühösködők.
Óh kenyérül én hamut ettem,
Könnyemmel vegyült italom,
Mikor rámsújtó haragodban
Az öklöd mélyre taszított!
Az életem, jaj, csak olyan már,
Mint megnyúlt árnyék s én magam
Mint száradó fű, sorvadok!
De óh, te Uram, Örök Isten,
Te mindörökké megmaradsz
S emlékezeted nemzedékről
Száll nemzedékre örökül.
Te fölkelsz s könyörülsz Sionon;
Itt az idő, hogy könyörülj!
Óh kedves a Te híveidnek
Sion megmaradt köve mind
S örülnek minden porszemének!
Óh, egykor majd az Úr nevét

Pogányok is hódolva félik
S e föld minden királyai
Dicsőségedet hirdetik majd:
Hogy Te, az Örökkévaló,
Im Siont ujjaépítetted
S megmutatkoztál önekik
Dicsőségedben, lehajoltál
Hazátlanul imádkozó
Népedhez és meg nem vetetted
Sirámos énekléseit.
Írás őrizze és beszélje
A jövő nemzedéknek ezt;
Hogy a megújult nép is áldja
És dicsőítse Istenét! -
Óh magasságos szent helyéről
Alátekintett Ő, Urunk,
A mennyekből alátekintett
A földre Örökkévalónk,
Hogy meghallgassa irgalommal
A foglyok jaját, panaszát
S felszabadítsa ősi népét,
Amely már halál fia volt.
Hadd hirdessék majd Sion ormán
Az Úr nevét s zengjen neki
Hálát dalunk Jeruzsálemben,
Amikor minden nemzetek
És birodalmak egybeforrnak
Az egy-Istent imádni mind.
Óh Hozzád, aki megtöretted
Erőmet harcom útjain
S büntetve megrövidítetted
Iramló napjaim sorát,
Hozzád könyörgök Uram, Isten,
Ne dönts meg életem delén!
A Te nagy éveidnek útja
Óh messze nemzedékig ér...
Megteremtetted ősidőkben
A földet s alkotó kezéd
Az ég boltját megépítette;
S a föld pusztulhat és az ég -
Te változatlan megmaradsz!
Óh, azokat, ha megavulnak
Mint viselésben öltözet,
Kijavítod, mint kijavítja
A nyűtt ruhát a mestere
S a föld s az ég is újak ujra;
Csak Te vagy mindig ugyanaz
S nincs vége éveid sorának.
Óh, Uram, hadd maradjanak meg:
Szolgáid sarjaink során.

Utódaikban éljenek majd,
Amíg csak élsz, óh, Te magad!

Ő megsegít...

- 103. zsoltár. -

Óh, áldjad, népem, az Urat.
Jóságát ne feledd!
Ő megbocsátja mind a bűnt
S beköt minden sebet.

Koporsódból kiszabadít
És új életbe von,
Irgalmasan, kegyelmesen
Mevált mindenkoron.

Üdíti tikkadt ajkadat,
Hogy ifjúlj mint a sas
És megsegít, ha küzködöl,
Hogy diadalt arass.

Mózesrel Ő nem hasztalan
Intett meg, Izrael,
Haragja késedelmező
S irgalma nem hagy el.

Nem üldöz örök bosszúval,
Ha vétesz ellene.
Nem büntet bűneid szerint,
Nem sujt mint kellene.

Jósága nagy, tág, mint az ég,
Ha féled, tiszteled,
S a bűn úgy válik tőled el,
Mint nyugattól kelet.

Könyörül rajtad ő, miként
Szülő, megtért fián,
Mert tudja, romlandó edény
S por vagy, dibdáb, silány.

S hogy halandó vagy, mint a fű
S a hervadó virág,
Pusztulsz, ha ér az őszi szél
S elfeled a világ.

Örök csupán az Úr kegye,
Átöröklődik az,
Fiakról majd fiakra száll,
Ha hű voltál s igaz.

Mert ő a mindenség Ura,
Hatalma végtelen.
Óh áldjad Őt, mert ő az üdv
És Ő a kegyelem.

A teremtés éneke.

- 104. zsoltár. -

Magasztos vagy Uram, magasztos örökre!
Végtelen dicsőség övez tündököelve.
Öltözködtél fénybe s széjjel terjesztetted
Óriási ékes sátratul a Mennyet.
És lakol alatt is, mélyén a vizeknek
S jársz a szelek szárnyán, szekered a felleg,
Követed a szellő, szolgád a tűz lángja...

Fundáltad a földet örök szilárdságra -
Mint sűrű palástba, előbb belerejtve
Hegyeket elöntő mélységes vizekbe,
Míg nem égrendítő parancsod szavára
Sietve lohadt le a hullámok árja
S keltek büszke ormok, vizek hunyászkodtak
Engedelmeskedve a Te parancsodnak.
S Te határt vetettél zúgó dagály ellen,
Földelöntő útra többé sose keljen!
S a csobogó forrást folyóvá növeltéd,
Teremtve útjának bércepartu medret,
Hogy amikor mentén ott jár eltikkadva,
Szomját enyhíthesse erdők, mezők vadja.
Zöld lombos ágán ott fának és bokornak
Fenségedről égi madarak dalolnak.

A hegyek ormára, ha esőd aláhull,
Megelégül a föld jótetted hasznábul,
S növelsz, hogy földeden dúsan élhessen meg,
Füvet a baromnak, kalászt az embernek.
Szívet vidítsz, arcot ragyogtatsz meg borral,
Eleség, amit adsz, vért és erőt forral,
S Libanonra plántált szép cédrusligeted
Beh kedves Előtted, beh gondját viseled!
S lombos fáid ága: madarak tanyája...
Fészket rak a gólya a jegenyefára...
Vadkecskének vágya kopár hegyek búbja,
A hörcsög a sziklák hasadékát bújja...

S teremtetted - idők röptét mérni - holdat
S napot, mely leszáll ma, hogy felkeljen holnap.
Szerezted éjszakát rejtő sötétségül,
Előbúvhat akkor a vad rejtekébül,
A kölykes oroszlán ordíthat az éjbe,
Prédáját az erős Istentől remélve...

S ha pirkad a hajnal, rengetegek vadja
Tanyáin a fejét új álmra hajtja,
És az ő munkáján künn izzad az ember,
Míg kezéd az égre piros alkonyt nem ver.
Beh nagy Uram, beh bölcs a Te minden tetteted,
Jobboddal a földet beh gazdaggá tettetted!

Im, a mély tenger is a Te dicsőséged,
Benn mennyi óriás meg parányi élet!
Hullámain ezer lenge, röpke gálya
S nehéz, de kedvedért mégis játszi bálna.
Téged áld ott minden s úgy vár mindent Tőled
S mind megelégteti nagy jóvoltod őket.
De fordítsd el orcád s már megháborodnak,
Vedd csak el a lelkük s rabjai a pornak!
Lesujtasz a szirtre, füst, láng dől szivéből
És remegünk szemed bösz tekintetétől,
Aztán, ha akarod, szellemednek lángja
Új szabadság fényét gyújtja éjszakánkba.

Dicsőség hát Néked, egekben és itt lenn,
Örvendezz örökre teremtéseidben,
Énekelek Néked teljes életemben,
Dicsőítlek, Uram, míg hant nem főd engem.
Legyen kedves Néked elhaló beszédem...
Örvendezzek kegyed örök, szent fényében.
De kárhozat minden gonoszra, vétkesre!
Ne legyen a földön egy hitetlen elme!
Áldjad, lelkem áldjad, ki téged megáldott:
Az Urat, az Istent! Soha meg nem bánod!

Óh keressétek buzgón az Urat.

- 105. zsoltár. -

Dicsőítsétek a Mindenhatót,
Óh hirdessétek az Ő szent nevét,
Ismertessétek minden nép között
Az ő temérdek nagy jótetteit!
Nevével mind, mind büszkélkedjenek
És minden istenkeresők szíve
Teljék örömmel, boldogsággal el!
Óh keressétek buzgón az Urat
És keressétek az Ő erejét
És keressétek kegyét szüntelen
S ne feledjétek csodatetteit!
És jóságának száz csodás jelét
S hogy mire milyen büntetést szab Ő
Emlékezetben tartsátok bizony
Ti, Ábrahámnak, az Ő szeretett
Hű szolgájának ivadékai
S választottjának, Jákóbnak faja!

Óh Ő az Úr, az Örökkévaló,
A mi urunk Ő, a mi Istenünk,
De tanítása s rendelése mind
Az egész földre érvényes parancs.
Emlékszik mindig szent frigyére Ő,
Szent szózatára, ezer, meg ezer
Nemzetségre szánt nagy ígéire,
Frigyére, mit Ábrahámmal kötött
És esküjére, melyet esküdött
Izsáknak... Óh, azt Ő törvény gyanánt
Tartotta fönn Jákobnak s Izrael
Számára örök friggyé tette meg;
Kimondta: - Neked adom Kanaánt,
Az a föld a ti osztályrészetek,
A nemzetségek örök birtoka.
S amikor népünk még kisszámú volt
S honában békén nem maradhatott,
S bolyongó útra kellett kelniök
És néptől néphez és országokon
Dobálta őket sorsuk tétova,
Az Úr nem tűrte, hogy akárki is
Ártson nekik s őérettük bizony
Rászólt még nagy-nagy királyokra is:
- Fölkentjeimhez tilos nyúlnotok!
Meg ne bántsátok prófétáimat!
S midőn inséget rendelt el az Ur
Az országra s mind tarrá verte ott
A mindennapi kenyér földjeit,
Küldött népének jóelőre már
Bölcs intő férfit, küldte Józsefet,
A rabszolgául eladott fiút.
Bilincsbe verték ezt s lakat mögött
Tartották, míg csak be nem teljesült
Álomfejtése. - Isten tettei
Óh, igazolták mindezt csakhamar.
És érte küldött akkor a király
És megoldotta rabbilincseit,
A sok népek fölött uralkodó
A börtönből, óh kihozatta őt,
És úrrá tette házán s mindenén:
Korlátlanul hadd gondozhassa azt,
És népe minden fő-főemberét
Kioktathassa jó példát adón
S világosítsa úgy föl véneit.
És Izrael, hajh, Egyiptomba ment,
Jákob megtelepült Khám ugarán
S az Ur ott népét megnövelte úgy,
Oly hatalmassá tette, hogy bizony
A pogányoknak ez nem tetszhetett.
Óh megváltoztak jóézelmeik

S az Ur hű népét gyűlölték bizony
És cselet és ármányt szöttek ellene.
Az Ur hát aztán Mózeszt küldte el,
Szolgáját s küldte választott hívét,
Áront; e kettő hadd mutassa meg
Közöttük az Úr csodajeleit
S az Úr nevében végbe úgy vigyen
Khám földjén nagy-nagy csodatetteket
És sötétséget küldött im az Úr
És Khám földjére sötétség borult.
De Izraelnek ellenségei
Nem bánták ezt a megintő csodát,
Vérre keverte hát most vizüket,
Kipusztította vizeik halát,
Földjüket békaözön lepte el,
Még fejedelmek palotáit is. -
Az Úr parancsolt s jöttek dúvadak
És féreg nyüzsgött mindenütt... Az Úr
Esőül ontott dúló jégesőt
És földjeikre lángoló tüzet
S elverte ősi, dús szőlőiket
És megtördelte fügefáikat
S minden termőfát letört mindenütt.
S megparancsolta s támadt sáskahad
S számlálhatatlan sok cserebogár
S országuk minden füvét s földjeik
Minden termését az fölfalta, föl
És országukban legvégül az Úr
Hajh, minden első szülöttet megölt,
Az erejük zsengéit ölte meg.
És kivezette onnan Izraelt,
Ki, - ezüst, arany kinccsel gazdagon,
Egyetlen fiú sem ment koldusúl.
Egyiptom népe költözésüket
Örömmel látta, hisz már nyomta őt
Az Úr népétől való félelem.
S az Ur oltalmul felhőt borított
Népére nappal s útját éjszaka
Tűzoszlopával ragyogtatta be
S amikor kértek ételt és italt,
Hozott temérdek fürjet és adott
Mennyekből hulló kenyeret nekik.
S rést vert a sziklán s ömlött már a víz
S a sivatagban folyóvá futott.
S az Ur, mert az ő szent ígéretét
El nem feledte, amit valaha
Szolgája kapott tőle, Ábrahám,
Népét vígságban úgy vezette ki,
Nagy ujjongásban választottait,
Hogy elfoglalják örökségüket

S minden parancsát megtartsák hiven
S kövessék mindig tanításait.

Áldjátok Istent...

- 106. zsoltár. -

Áldjátok az Urat, az Istent,
A nagy-jóságosat.
Az Ő irgalmassága
Nem szűnik, el nem apad.
Ki mondhatná meg az Úr
Mindenható erejét?
Kinek ajkáról zenghetne az Ő
Teljes dicsérete szét?
Óh boldogok, akik az Úr
Parancsát figyelik,
Akiknek igazak
Mindenkor tetteik!

Emlékezzél meg rólam,
Óh, örök szeretet,
Nagy jószágodban, amelyre
Méltattad népedet!
Viseld gondom', segíts,
Óh, hadd láthassam itt,
Mint élnek örömben, boldogan
Kiválasztottjaid!
Népednek örömén
Igy rám is öröm ragyog
S eldicsekedhetem:
Én is tied vagyok.

Vétkeztünk mink s atyáink,
Sok balga, rossz fiad!
Nem értették Egyiptom
Földjén csodáidat.
Jóságodat elfeledőn
Mind csak berzenkedett -
Óh még a tengernél is, ott,
A Veresnél, Ellened!
Jóságod, a megsegítő
Mégis velök maradt,
Hogy megbizonyítsd nekik
Nevedet s hatalmadat!

Rászóltál a tengerre,
A Veresre s utat nyitott.
S átvitted mélyein őket,
Mint mezőn jártak ott.
Óh, néped elmenekült
Az üldözői elől!

Megszabadítottad népedet
A gyűlölőitől!
Elborította az ár
Az üldöző hadat.
Katonái közül bizony
Hírmondó sem maradt.

Magasztalt néped akkor
És újra hitt Neked.
De csakhamar elfeledte
Nagy, szent intelmedet.
Százféle vágyra kapott
A sivatag úttalanon...
Türelmedet akkor, ott bizony
Próbára tette nagyon!
S te megadtad, amit kívánt,
De úgy adtad meg neki,
Hogy lelkét csömörök
Lázhidege lelje ki.

S hogy agyarkodni kezdtek
Mózesre a táboron,
S Áronra, az Úr szentjére
Irigyei dőre-vakon,
Megnyílt rendülve a föld
S Datánt elnyelte, el...
És nyomtalan eltűnt ott Abirám,
El összes híveivel!
S lobogó láng falta föl
Mind-mind a vétkeket!
Elhamvadt mind az egész
Ármányos gyülekezet!

És Hórebnél a borjút
Az aranyból valót
Imádta porba borúlva
Óh mennyi árulód!
Eldobta dicső hitét,
El, a fűevő baromért
S feledte Urát-Istenét,
A szabadító vezért!
S mindazt, amit ővele ez
Megvalósítottatott:
Egyiptomban dicsót,
Khám földjén csodanagyot...

S a tengernél, a Veresnél
Oly nagy-félelmeteset! -
Óh, Urunk, néped akkor
Jaj, mindent elfeledett.
S bizony úztad volna már
Örök vesztébe őt,

Ha Mózes, a választottad ott
Nem áll a színed előtt!
Hogy elfordítsa, el
A Te szörnyű haragodat
S ne sújtsa népedet
Örökre kárhozat.

A kishitűek kigúnyolták
Az Úr ígétét.
A megígért gyönyörű földről
Mind becsmérőn beszélt.
S nem hallották dohogó
Dühükben az Úr szavát
S az Úr esküre emelte kezét:
- Korcs népség az, a galád!
Itt vesszen a sivatagon
S ivadéka majd legyen
Világgá szerteszórt,
Mindenütt idegen!

S pártoltak Bál Peorhoz
S ettek dögáldozatot.
Óh, tetteikért az Úristen
Rájok vad vést zúdított.
De előállott Fineász
És tett nagy ítéletet
S a vész megszűnt... Örök hírvé
Ez a hősi cselekedet!
Nagyot művelt Fineász,
Nagy érdeme ez neki;
Ivadék, ivadék után
Örökké emlegeti.

De magukra bűszítették
Az Urat hamar megint.
A versengés vizénél
Vétkeztek újra mind.
Óh nagy könnyelműen
Vétkeztek annyira,
Hogy miattok Mózesnek is
Meg kellett járnia.
Miattok lelke bizony
Jaj, úgy megháborodott,
Hogy azt sem tudta már,
Mit mond, mily kárhozatot.

A népeket, óh, akikről
Az Úr szólott nekik,
Nem győzhették le, sem ők már,
Sem nemzetségeik.
Elegyedtek idegen
Népekkel a kishitűek.

S azoknak balszokásait
Tanulták rendre meg.
S azok bálványainak
- Óh átok s iszonyat -
Áldozták fiaikat
S áldozták lányaikat.

Ártatlan vért ontottak
Fiaikét, leányaikét,
Kanaán bálványsokasága,
Úgy dobták őket, eléd.
A földet vérrel úgy
Fertőzték szüntelen.
Óh úgy fertőzte lelküket
Száz bűnös förtelem!
És csupa paráznaság
Volt lelkük, a vad, konok,
Jaj, szántszándékosan
Voltak tisztátalanok.

Az Úr hát népe ellen
Iszonyú haragra gyúlt.
Megútálta ősi örökjét,
Hogy olyan nyomorúlt.
És adta idegenek
Zsarnok kezére őt,
Rabúl hadd görnyedjen porig
A gyűlölői előtt
S letiporták Izraelt
Az ellenségei, le...
Azok hatalma alatt
Kellett senyvednie.

De bármint vétkezett is
Az Úr ellen dacosan,
És bármi mélyre süllyedt
Bűnében untalan,
Mégis megszánta az Úr
Látván mint vezekel,
Lehajolt hozzá s fölemelte őt
Óh, hányszor emelte fel!
Fiait nem hagyta el Ő,
Az örök Jóindulat;
Óh meghallgatta, meg,
Panaszos fohászukat.

Velök kötött frigyéről
Óh megemlékezett,
Haragját elfeledte,
Mert Ő az örök Szeretet.
S irgalmat, enyhülést
Úgy szerzett önekik,

Hogy rajtok megkönyörüljenek
Zord ellenségeik,
Akik őket rabszíjon
Hurcolták el valaha;
Mert úgy rendelte az Úr
Büntető akarata.

Óh minket is segíts meg,
Urunk, óh, könyörülj!
Gyűjts újra egybe minket
Idegenek közül,
Hogy áldjuk szent nevedet
Büszkén és boldogan:
Nagy az Izrael ura-istene,
Örök hatalma van!
Mind áment mondjatok,
Föld minden népei!
Hálát, magasztalást
Daloljunk mind Neki!

ÖTÖDIK KÖNYV.

Az Úr irgalma, kegyelme.

- 107. zsoltár. -

Magasztaljátok fennen az Urat,
Mert jó Ő, mert irgalma megmarad,
Mind, kit megváltott, ezt hirdesse róla,
Mind, ki görnyed sanyargatás alatt,
Hirdesse, mint lett Ő szabadítója.

Mind, kiket egybegyülekeztetett
Távol napnyugat, távol napkelet
És Észak és a tenger tája mellől,
Mind zengjenek dicsérő éneket
Örök jóságról, örök kegyelemről.

A pusztaság holt földjén valaha
Vad uttalanban bújdostak vala,
Sehol sem lelve várost lakozásra
S bolyongtak éhen-szomjan tétova,
Szörnyű volt lelkük elfogyatkozása.

S nem bírva immár nyomort, bánatot,
Fölsírt a nép az Úrhoz akkor ott -
S az vesztéből őt megszabadította.
Egyenes útra vitte - eljutott
A hajlékául rendelt városokba.

Az Úr kegyelmét hát az Úr előtt
Úgy áldjátok... S utódnak az előd
Az Úr csodáit úgy hirdesse egyre...
Mert minden lelket, szomjút, éhezőt
Jóval betölt, megelégit kegyelme.

Hány van, kit éjek éje vesz körül,
Ki a halálnak árnyékában ül,
Vas vagy keservek békójában verten,
Mert - a Szentnek szavához hűtlenül -
Lázadtak a Legfelsőnek rendje ellen.

De ahogy immár inség, rémület
Megtörte, megalázta szívüket,
S bukván, úgy rémlett sohasem szabadúlnak,
Az Urat hívták vesztük közepett
S megmenekültek irgalmán az Úrnak.

Óróluk im az éjek éjjelét
Az Ő kegyelme úgy oszlatta szét
És a halál árnyékát messzeverte...
S békójuk is elmúlt, mint a setét,
Az Úr irgalma úgy szaggatta szerte.

Magasztaljátok hát az Úr előtt
Az Ő kegyét s utódnak az előd
Az Úr csodáit áldja mindörökre;
A rabságból megváltó szent erőt,
Mely érckapuk vas-zárait letörte.

És hányan vannak a nagy ég alatt
Balgák, kik járnak álnok utakat
S kiket az Úr gazságukért megátkoz
S már korty sem ízlik nekik, sem falat,
Úgy dőlnek a halálnak kapujához.

S balsorsukból az Úrhoz esdenek
S az Úr őket mily szánva menti meg,
Mint balzsam foly lelkükbe tanítása.
És meggyógyúlnak ők, a betegek,
A sírveremtől őket visszarántja.

Magasztaljátok hát az Úr előtt
Bocsánatát s utódnak az előd
Az Úr csodáit úgy hirdesse egyre!
Áldást áldozva dicsérvétek Őt,
És tetteit gyönyörrel emlegetve.

Kalmár hajósnép mint mer szállani
Törékeny gályán a nagy árra ki,
Tengereken mily bizakodva száll át!
Ők látják, mik az Úrnak dolgai
S a mélységekben az Ő száz csodáját!

Szól - s támad szélvész, hullámrengető
S az ár velök lecsap, majd égbe nő...
Elsorvad lelkők a nagy borzadásba...
Mint részegség tör rájuk vad erő,
Úgy tántorognak s ész, tudás hiába!

S hogy im az Úrhoz fohászkodnak ott,
Már veszedelmük el is távozott,
Vészt elcsitít Ő, az árt elsimítja
S ők boldogok, mert szívük már nyugodt
S Ő elvezérli őket partjaikra.

Magasztaljátok hát az Úr előtt
Jótetteit s utódnak az előd
Az Úr csodáit úgy hirdesse egyre!
Nép, áldjad gyülekezetedben Őt
És áldjad őt vének gyülekezetje.

Pusztákká szárít folyamvölgyeket,
Vizek forrása szikkadtá reked,
Termőföld meddő lesz, ha cenk a népe!
S máshol tó csillan im puszták felett
S folyókat visz tar föld kietlenébe.

És éhezőket visz az Úr oda,
Hogy keljen ott jólétnek városa,
Dús kertek, szőlős dombok sűrű haszna
S áldásán dús lesz a nép s szapora,
Az Úr az Ő jószágát nem apasztja.

Ám jön idő s a nép fogyatkozik,
Nyomor, keserv alázza meg porig
S teng fejedelme gyalázatba sújtva...
És int az Úr: tévelygő útjaik
Hadd vesszenek vad úttalanba újra.

De a nyomort is bölcsen mérve ki
Vesztökből őket föl is emeli,
Csüggedtségükből új életre szítva
És hogy lennének hű cselédei,
Miként juhnyáját, őket sokasítja.

Hadd lássák ezt a jók s örvendjenek
S száját a gonosz hadd fékezze meg!
Mely bölcs érné föl ésszel ezt, mely elme?
Miként is értsék gyarló emberek,
Hogy mily igen nagy az Úrnak kegyelme?

Mutatkozzál meg, Isten!

- 108. zsoltár. -

Nyugodt már szívem, Isten!
A szívem oly nyugodt már!
Hadd áldlak énekelve
S szépséges zeneszóval!
Óh, serkenj, büszkeségem,
Serkenj te lant s te hárfa,
Hadd keltsem föl a hajnalt.
Óh, Uram, hadd imádlak
Minden nép hallatára!
Hadd zengek dalt Terólad,
Dalt nagy szeretetetről,
Mint árad az, ameddig
Csak terjedez a mennybolt
S hűségedről a szentről,
Amely de messze ér el,
Akár felhőknek útja...
Mutatkozzál meg, Isten,
Egek fölé magaslón
S dicsőséged ragyogjon,
Az egész földre szerte!

*

Óh kedveért a Te kedveltjeidnek,
Hogy sorsuk újra jó legyen,
Jobboddal engem óh, segíts meg,
Emelj föl, Uram, Istenem!

És szólott Isten az Ő szentélyében:
- Hadd teljék kedvem végre itt!
Fölosztom ime és fölmérem
Szihemet s Szukkót földjeit!

Enyém Manassze s vajjon nem enyém-e
Gileád, a dús tartomány?
S Júda törvényem öröksége
És Efraim a koronám.

És tart Moáb elém mosdó medencét
S Edomra vetem sarumat.
S Filiszteán győzelmem zeng szét:
Örvendezz, Én vagyok urad! -

De óh mind e nagy, erős városokba
Ki vigye a Te népedet?
Edomig harcból harcba rontva
Mint menjen ő Tenélküled?

Óh Isten, aki néped megvetetted
S magára hagyta seregét,
E nép csak Tehozzád esenghet,
Hogy újra megsegítenéd.

Hivságos minden emberi segítség,
Óh csak Tebenned bízik ő...
Hogy ellenét megsemmisítsék
Villámaid, te szent, dicső!

Óh, szótlan ne maradj!...

- 109. zsoltár. -

Óh Isten, akit szivem egyre magasztal,
Uram Istenem, óh szótlan ne maradj!
Száját a gonoszság nagyra nyitotta,
Ezer álnok száj fecseg ellenem...
S mind hamis nyelvvel átkoz, ocsárol,
Mind gyűlölködve sziszeg körül.
Ok nélkül törnek ellenem egyre,
Szeretettel voltam irántuk én
S ők vádaskodva gyaláznak engem,
Jószándékom mind rossz nekik.
Óh, küldj az ilyenre zsarnok urat
S vádlóul a sátán álljon a jobbján,
Birája bűnösnek lássa őt
És védekezésén még bűnösebbnek.

Az élete kurta legyen s hagyatékát
Hadd kapdossák szét idegenek.
Árváit ölje az árvaságuk
És özvegyét az özvegyi sors.
Családjának bujdosnia kelljen
És rongyosan koldulnia.
Óh, hitelezője a követelését
Ugy hajtsa be rajta könyörtelenül!
S vegyék el tőle, akármije van.
Jóindulatot neki senki se osszon,
Árváit senki se szánja meg!
Nemzetségének magva szakadjon,
Már unokája se legyen,
Neve is hadd vesszen örök feledésbe!
De az Örökkévaló előtt
Minden büne és még őseié is
Maradjon emlékezetűl;
Maradjon örökké kitörületlen
Még anyjának minden büne is!
Az Úr előtt, óh, ott legyen egyre
Gazságuk, ámde a hírüket
A földről Ő hadd irtsa ki végkép!
Mert arra sohsem gondolt az ilyen,
Hogy jót, hogy szeretetet cselekedjék
Csak üldözött minden szegényt,
Minden busulót, minden töredelmest,
Hogy elpusztítsa életüket.
Ha úgy kedvelte mindig az átkot,
Hát szálljon az órá vissza most!
Ha sohasem kedvelte az áldást,
Maradjon távol tőle az!
Ha az átkot úgy öltötte magára
Akár a mindennapi ruhát,
És belsejének ez oly üdítő volt,
Akár szomszjasnak a vízital
S mint csontnak a balzsam, hadd legyen hát
Mindegyre, rajta mint a ruha,
Amelybe mindennap belebúvik
S mint öv, amely ott mindég derekán!
Óh, ellenségeim jutalma
Az Urtól, mindé ez legyen,
Mindazoké, akik életemről
Hajh annyi rosszat mondanak!
De énvelem, óh, Uram Istenem, te
Ugy bánj, ahogy áldom nevedet!
Óh ments meg nagy, szent szeretetteddel,
Mert én szegény s nyomorult vagyok
S fáj bensőm, szívem, jaj, csupa mély seb,
Megnyúlt árnyékká véznulok el,
Tépázódom mint szélben a sáska,

Éhkopp rogyasztja térdemet,
Husom megsorvadt zsirjavesztetten.
Jaj, gúnyjuk mulatsága vagyok!
Ha látnak, csóválják fejüket.
Segíts meg én Uram, Istenem, engem,
Te áldj, óh, törjenek ellenem ők,
És valljanak, óh, majd csúf kudarcot!
De szolgád örvendezzen, Uram.
Gyülölőimet borítsa gyalázat,
Borítsa szégyen, mint palást!
Én nagy-nagy hálát zengek az Úrnak,
Magasztalom Őt nagylelkiesen,
Mindenhol, minden gyülekezetben,
Mert Ő a túrók jobbához áll,
Hogy védje s megsegítse őket
Vádlóik és bíráik előtt.

És szólt az Úr az én uramnak...

- 110. zsoltár. -

És szólt az Úr az én uramnak:
- Jer, ülj mellém, jobbom felől,
Megdöntöm ellenségeidet,
Hogy zsámolyodul
Majd mind, mind lábad elébe dől!

Kormányzó pálcát küld az Úr majd
Sion ormáról teneked:
Kelj uralomra diadalmasan,
Hatalmasan
A te ellenségeid közepett.

Toborzó napján seregednek
Néped szent diszben, szabadon
Köréd áll s megszületik hadad,
A te ifjú hadad,
Mint harmat a fényes hajnalon!

Megesküdött az Úr és meg nem bánja
Az ő szava, óh, nem tétova szó:
Pap, főpap vagy te, örökre már!
Az én papom,
A Melkhizédek rendje szerint való.

Az Úrnak védő, szent hatalma
Jobbod felől lesz szüntelen
S haragja napján a királyokat
Elveszti majd
S ítél a hitetlen népeken.

Óh elborít sok tájat tetemekkel,
Nagy föld urának fejét zúzza szét
S aki most útszéli patakból iszik,
Majd épp azért
Épp annak óh, fölemeli majd fejét?

Magasztos az Isten.

- 111. zsoltár. -

Magasztalom Istent
Teljes szívemből.
Igazak tanácsán
Jók gyülekezetében.
Óh, mily hatalmas
Az Örökkévalónak
Minden műve, tette!
És mint felel meg
A céljainak mind
A leghelyesebben!
Csupa dísz, csupa fenség,
Amit cselekszik
S mind csupa igazság!
Megmarad örökké!
Csodatetteit Ő mind
Úgy szánta, úgy adta
Emlékezetessé
Minden szíveknek!
Könyörületes Isten,
Irgalmas Isten,
A mi Teremtőnk,
Minden hívének
Hű gondviselője!
Ugy gondol örökké
Minden frigyesére!
Óh népeivel rég
Megismertette
Jóvolta hatalmát!
Hisz önekik adta
Mind azt, amit elvett
Méltatlanoktól.
Az Ő kezének
Minden műve, tette
Csupa jog s igazság,
Rendelkezése
Mind biztosan üdvös,
Mind csupa szilárdság,
Mind igaz, örökre!
Mert igazsággal
S pártatlansággal
Készült valamennyi.

Óh, Ő a népét
Megváltani vágyott,
Frigyét rendelte
Örökre szóló,
Hű, szent kötelemmé!
Legyen neve áldott!
A bölcseségnek
Egy a kútfeje, nincs más:
Tiszteld az Istent!
Igaz értelem s ész
Csak így cselekszik!
Magasztos az Isten
S az marad örökké!

Óh, boldog a férfi...

- 112. zsoltár. -

Óh boldog a férfi,
Az Urat aki féli,
Akit az Úr parancsa boldogít.
Hatalmassá lesz magva e földön,
Megáldja az Úr a hűség fiait.

Bőségben gazdag
A háza annak
És igaza mindörökre megmarad.
Nem hűny az igaznak fénye sötétbe
Az Úr irgalma, kegyelme alatt.

Jó annak a szíve,
Könyörülve, segítve
Javából másnak is oszt örömet.
Nem ingadozik, helyt áll becsülettel.
Sohasem felejtí az Úr neki ezt.

Erős, gyanútlan,
Mert bízik az Úrban;
Gonosz hír sohsem ijesztheti meg.
Bátor szívvel várhatja nyugodtan
Elvesztét ellenségeinek.

Részvétre kelve
Csak oszt, csak ad egyre
S bármelyiknek ad is, dús marad ő
És igaza úgy marad meg örökre,
Fenkölt feje úgy lesz örökre dicső.

Ezt látva a rosszak
Beh lázadoznak,
Fogcsikorgatva, kegyetlenül!
Ám rossznak minden átka hiába...
Kívánságuk megsemmisül!

Óh, Hozzá ki hasonlatos?

- 113. zsoltár. -

Halleluja! Dicsőítsétek,
Urunk szolgálói, Urunk nevét!
Dicsérje s áldja ima, ének
Ma s mindörökké! Zengjen szent nevének
Hire napkelettől napnyugatig minden szívekbe szét
Óh minden nép ismerje legmagasztosabbnak
Urunkat, az Örökkévalót, a dicsőségeset,
Akinak útjai minden utaknál magasabbak
S ott ragyog dicsősége minden egek felett.

A mi Urunkhoz földön-égben
Óh, kicsoda hasonlatos?
A mennyben Ő magasan él, fenn,
De letekint s lelát a földre mélyen
S fölemeli mind a szegényt, aki porban, sárban roskadoz
S odaülteti főfő nagyjai mellé.
Mert Ő a mi Istenünk, ég, föld mindenható Ura,
Aki rég meddőket is áldhat anyai üdvvel teljessékké,
És gyermekrajjal boldogokká! - Halleluja!

Amikor Izrael...

- 114. zsoltár. -

Amikor Izrael
Egyiptomból kiment
S szabadultan, futva hagyta el
Ős Jákob népe az idegent, -
Az Úr Jehudát szentségessé avatta
És Izrael lett az Ő birodalma.
A tenger látta Őt
És megfutamodott.
A Jordán árja visszadőlt
S a hegyek úgy ugráltak ott,
Mint kosok nyája megriadva
S a halmok mint suta bárányfalka.
Óh tenger büszke vize,
Mi lelt, hogy futamodol?
Te, Jordán, mi lelt, hogy ime
Vized rettenve visszaomol?
S ti hegyek, hogy mint kosok ugráltok.
S ti halmok, mint riadt bárányok?!

Reszkess az Úr előtt,
Óh reszkess mind te föld!
Ő Jákob Istene, ismered őt,
Aki sziklát tóvízzé bűvölt,
A kovát is forrássá fakasztja
Örök hatalma, szent malasztja.

Ne minekünk...

- 115. zsoltár. -

Ne minekünk, óh Örökkévaló,
Ne minekünk, hanem a Te nevednek
Adj dicsőséget igazságodért
S irgalmadért, óh, csak a Te nevednek!
Miért mondhasák más népek nekünk:
- Ugyan hol a ti Örökkévalótok?
A mennyben lakik a mi Istenünk
És mindent, amit akart, megteremtett,
Csak bálvány mind más népek istene!
Aranyból való bálvány és ezüstből,
Csak emberkezek alkotása mind.
Van szájuk, ámde nem tudnak beszélni,
Van szemük, ámde nem látnak vele,
Van fülük, de nem hallanak, van orruk,
De nincs szaglásuk; van ugyan kezük,
De tapintásuk nincs; hiába lábuk,
Nem tudnak járni; torkukkal pedig
Dehogy adhatnak hangot. - Óh a sorsuk
Hadd érje sorra készítőiket
S mindazokat, kik bennök bízni tudnak!
Te, Izrael, csak Őt, csak Őt imádd,
Az Örökkévalót, csak Benne bízzál!
A megsegítő és a pajzs csak Ő!
Te, Áron népe, csak Őbenne bízzál!
Csak Őt imádd, az Örökkévalót,
Csak Ő a pajzs, csak Ő a megsegítő!
És ti is mind, a mi Egy-Istenünk
Bárhol élő idegen tisztelői,
Ti is csak Hozzá folyamodjatok,
Ti is csak Benne bízzatok szilárdan,
A megsegítő és a pajzs csak Ő!
Óh gondol Ő ránk, megáld keze minket,
Megáldja Ő Izrael fiait,
Megáldja Áron fiait, megáldja
Az Ő idegen tisztelőit is,
Óh, minden hívét, ha szegény, ha gazdag!
Meggyarapít majd Urunk titeket,
Lesz gondja rátok s minden sarjatokra,
Mindnyájatoknak áldást oszt az Úr.
Ő, földnek-égnek örök alkotója.
A magasságos ég csak az övé,
A földet adta emberek fiának;
Nem a halottak dicsőítik Őt,
Óh, nem akik a sír csöndjébe szállnak;
Mink áldjuk Őt, az Örökkévalót,
Mink dicsőítjük most és mindörökké:
Áldott az Úr, Urunk! Halleluja!

Óh, nyugodjál meg, lelkem...

- 116. zsoltár. -

Óh szeretem én az Örökkévalót.
Ő meghallgatja esdekléseimet,
Bajomban még bármikor hívtam is,
Felém hajtotta Ő mindig fülét.
Körülhurkoltak a halál kötelei
És poklok minden kínja fojtogatott
És kórság szállt meg engem s nyomorúság, -
Én csak Őt hívtam: Óh, Uram, segíts!
Óh mentsd meg lelkemet, Örökkévaló,
Te igazságos, könyörületes!
Hisz Te vagy a mi irgalmas Istenünk!
Jóságos az Úr, az Örökkévaló,
Óh, ügyel minden ügyefogyottra is;
Ha baj szakad rám, tudom, megszabadít.
Óh, nyugodjál meg, lelkem, őriz az Úr,
A haláltól szívemet Ő mentette meg
S könnyhullatástól szememet. Óh csak Ő
Óvhatja meg botlástól lábamat.
Itt járhatok im az Úr orcája előtt
Még most is az élők földje vidékein.
Óh, hittem Benne mindig, akkor is,
Amikor fölsírtam: Jaj, milyen átok ez!
Borzalmainban is azt vallottam én:
Hajh, minden emberi gyámolítás hazug!
Az Úrnak mint hálálhatnám meg én
Mindazt a temérdek jótéteményt,
Amivel engem egyre megsegített.
Óh, áldom is Őt s Feléje hadd emelem
A szabadulás hálájának poharát,
Hadd hirdetem nagyfenn az Úr nevét
S hadd teljesítem népe szeme előtt
Mind sorra az Úrnak fogadalmait.
Óh súlyos nagyon az Úrnak szeme előtt
Halált idézni az Ő cselédeire.
Cseléded én, óh Örökkévaló,
Csak szolga vagyok, szolgálódnak fia,
De levetted rólam rabbilincsemet!
Óh fogadd hálám áldozatát kegyesen,
Hogy az Örökkévalónak szent nevét
Úgy hirdethessem mindig, mindenütt.
Im teljesítem fogadalmaimat
Mind, sorra, amit csak esküdtem Neked,
Itt teljesítem a néped színe előtt,
Itt, a Te templomodnak udvarán,
Itt, Jeruzsálem kellős közepén,
Hogy mindenek láthassák. Halleluja!

Minden nép dicsérje az Urat!

- 117. zsoltár. -

Föl, minden népe e föld kerekének!
Ti pogányok is mind! Zengjen az ének!
A mi Urunkat dicsőítsétek!

Csak az Ő irgalma, igazságossága
Vigyáz miránk és mind az egész világra
Mindenki örökre dicsérje, imádja!

Hálát az Úrnak!

- 118. zsoltár. -

Hálát az Úrnak! Az Úr csoda jó!
S irgalma örökkévaló.
Valld Izrael: Örök az Úr kegyelme!
Valld Áron háza: Ő örökre jó!
S minden hívő ezt énekelje:
Az Úr irgalma örökkévaló!

A rettegetések vészes idején
Az Úrhoz esdekeltem én
S meghallgatott s rejt biztos menedékben,
Az Úr velem van s én nem rettegek!
Mint árthatnának ime nékem,
Mint árthatnának még az emberek?

Az Úr velem van, Ő oltalmazóm
S mosolygok minden zaklatón.
Az Úrban bízni jobb mint emberekben,
Jobb csüggni rajt', mint fejedelmeken!
Im, gazok körülvettek engem
S az Úr nevében őket szétverem!

Rámtörnek mindenünnen szüntelen,
De nevében mind szétverem.
Rám zúdúlnak bár rajjal mint a méhek,
De elhamvadnak mint bozót tüze!
Óh megtudják, az Úr nevének
Hatalma nem a veszünk-e!

Óh, meglökettem, hogy úgy essem el!
De az Úr engem fölemel.
Az Úr az én erőm, üdvöm, zsoltosmám.
S az igazak sátrában zeng a dal,
Győzelmet zengünk bizakodván:
Az Úrnak jobbja biztos diadal!

Az Úrnak jobbja győz fönségesen,
Szent jobbja örök győzelem.
Óh nem halok meg, hanem élek, élek
És hirdetem az Úrnak tetteit.

Vert ostorával büntetésnek,
Keményen vert, de im most megsegít.

Most énekem már nyissátok ki hát
Az Igazságnak kapuját!
Hogy bémenvén az Úr elé borúljak
És az Urat dicsérje énekem.
Ez hát kapuja im az Úrnak,
Amelyen minden igaz bémegyen!

Óh áldlak, Uram, aki lelkemet
Megaláztatván fölemeled!
A kő, mit az építők megvetének,
A szegelet fejévé lett ime.
Igy tesz az Úr s ember szemének
Csodául kell ezt néznie.

Ez nagy napunk. Az Úr jelölte ki,
Ujjongva örvendjünk neki!
Urunk segíts! Vigy, Urunk, diadalra,
Ki nevedben jön, legyen sorsa jó!
Mindenkit áldjunk ma vigadva,
Aki az Úrnak házából való.

Az Úr, Ő a mi erős Istenünk,
Az Ő fényében éledünk.
Koszorúzzátok csúcsáig az oltárt!
Urunk, erős vagy! Áldjon énekem!
Dicsérlek! Zengjünk hálazsoltárt!
Mert jó az Úr s jósága végtelen!

Az arany á-b-c.
- 119. zsoltár. -

Az ártatlannál lehet-e boldogabb,
az Úr törvényei útján lépkedőnél,
Az Úr bizonyosságainak megőrizőinél,
akik Őt teljes szívük szerint keresik?
Akik az Úr útján haladnak,
sohsem cselekedhetnek gonoszat!
A Te legfőbb parancsod az, óh Uram,
parancsaidat hogy buzgón cselekedjük.
Az én legforróbb vágyam: hiven élni
a Te akaratod szerint.
Akkor bizonynal meg nem szégyenülök,
ha mindig a Te parancsaidat figyelem.
Azért hát tiszta szívemből dicsérlek,
óh oktass igazságod szent törvényeire!
A Te parancsolataidat, óh Uram, megőrzöm,
ne hagyj el soha engem!

Büntetlenül mint járhatná útját az ifjú,
 ha Tenéked szót nem fogad?
 Bizony teljes szívemből csak Téged kereslek,
 ne engedj eltántorodnom parancsolataidtól!
 Belezárom im szívembe szavadat,
 hogy ne vétkezzem Ellened!
 Boldogan áldlak, Uram,
 taníts meg igazságaidra!
 Boldogan hirdetem im ajakammal
 a Te szájadnak szent szavait.
 Bizakodva örvendezek parancsolataidnak,
 akárcsak mindenféle kincsnek.
 Bölcs akaratodról gondolkodom, beszélek,
 nézvén ösvényeidre.
 Beh gyönyörködtet igazságod engem,
 ígédről meg nem feledkezem!
 Céloom, hogy Néked szót fogadjak;
 Tégy jót szolgáladdal, add, hogy Néked éljek!
 Csillanjon szemem tágra nyílván,
 óh engedd látnom törvényed csodáit!
 Csak vándor vendég vagyok én e földön,
 törvényeidet ne rejtsd el én előlem.
 Cikázó villámtűzként verdesi lelkemet egyre
 égő epedésem igazságodért.
 Cenk Teelötted a gőgös: megfenyítet;
 mind kárhozottak, akik parancsodat elvetik.
 Csúfságot, megvetést óh tilts tova tőlem;
 én megtartom törvényeidet.
 Cécós tanácsba ültek im fejedelmek is ellenem,
 de a Te hű szolgálád csak törvényedre gondol.
 Csodás öröömöm telik igazságaidban;
 a Te törvényed az én tanácsadóm.
 Dérlepte lombként lankad a porba lelkem,
 óh eleveníts meg szent ígéd szerint!
 Dalt mondok útjaimról; meghallgatsz-e vajjon;
 óh taníts engem parancsolataidra!
 Dicsőítőn hadd zengem örök csodáidat,
 óh igazíts parancsod útjaira!
 Dermesztő gond öl, szívem eleped,
 enyhíts meg a szavaddal!
 Dobbantsd a csalárdság csábjait tova tőlem;
 add szívesen törvényedet üdvömmül!
 Dicső igazság szent útjára vágyom:
 a te törvényed lebeg előttem.
 Dús hittel csüggök én törvényeden,
 óh ne engedj, Uram, megszégyenülnöm.
 Deríts szívemre vigasztalást, Uram,
 s a Te parancsod útját járom egyre!

Engedd, óh Uram, látnom akaratod útját,
 hogy rajta járjak mindhalálomig.
 Erősíts meg törvényed tiszteletére,
 hogy megtarthassam egész szívem szerint.
 Esengő lelkemet óh vezesd utadra,
 öröm lesz megfogadnom a parancsokat.
 Emeld igazadhoz az én szívemet,
 ne engedd tehetetlenségbe bukni!
 Elmémet fordítsd el hiú tanoktól,
 üdits meg a te útjaidon!
 Engedd, hogy szavaid megteljesedjenek
 s szolgádat szállja meg istenfélelem.
 Ezer gyalázat les rám, félek tőle, óvj meg;
 óh, mert jók a Te parancsolataid.
 Epedve várom intelmeidet,
 igazságoddal óh üdits meg engem!
 Fogadj, óh Uram, kegyelmedbe engem,
 segits meg szent igéd szerint!
 Felelni vágyom a rám agyarkodóknak,
 rábízta a Te szavadra magamat.
 Fakadjon egyre igazság szava szájamon, el ne némitsd;
 a te ítéleted az én minden reményem!
 Folyton törvényedet akarom én követni,
 mindenkor, mindenütt!
 Fényes jókedvvel járom útam,
 mert a Te parancsaidat követem.
 Fejedelmek előtt is hirdetem akaratodat
 és meg nem szégyenülök.
 Fülem gyönyörrel issza parancsod igéit,
 mind kedvesek, nekem.
 Fölnyújtom kezemet édes parancsolataidért
 és hirdetem igazságodat!
 Gondolj szolgádra, mint biztattad egykor;
 szavad ím minden reményem nekem.
 Gonosz keserűség napjain ez vigasztal,
 szavad megüdíti lelkemet.
 Gúnyt üznek gőgös garázdák belőlem,
 mégsem tágitok én törvényeidtől.
 Gondolok, eleitől fogva való ítéleteidre,
 óh Uram s menten megvigasztalódom.
 Gazok istenkáromlása rémületbe döbbent,
 mint vethetik meg törvényeidet?
 Göröngyös útján bújdosásaimnak
 törvényeid nekem csupa édes ének.
 Gondoknak éjein a Te nevedre gondolok
 s ráeszmélek tanácsaidra.
 Garmada kincsnél többet ér nekem,
 hogy teljesítem parancsaidat.

Hadd legyen minden örökségem, esengtem, óh Uram,
 csak az, hogy Neked szót fogadni tudjak!
 Hűséges szívvél esengek színed előtt:
 könyörülj rajtam ígéid szerint!
 Hova-merre, - óh meggondolom útjaimat
 s igazságod felé lendülnek lépteim.
 Halasztást nem tűr vágyam sietése,
 hogy teljesítsem törvényeidet.
 Harácsoló istentelenek hada fosztogat engem,
 de parancsodról én el nem feledkezem.
 Hálát rebegek neked éj közepén is
 igazságos ítéleteidért.
 Hű társa vagyok én a Neked hódolóknak:
 és parancsolataid megőrizőinek.
 Határtalan a Te jóságod, óh Uram, -
 taníts meg engem igazságaidra.
 Irgalmasan cselekszel jót hiveddel
 beszédeid szerint, Uram.
 Igaz tudományra tanítsz és üdvös okosságra engem,
 s tanításodat én óh hittel tanulom.
 Izgágán tévelyegtem mind megaláztatásomig,
 most már megőrizem beszédedet.
 Igen jó vagy Te, sok-nagy jót cselekszel,
 taníts meg engem parancsolataidra.
 Irigyek és kevélyek hazugságot koholnak ellenem,
 én pedig teljes szívvél őrzöm parancsodat.
 Irgalmatlan szívük mint háj megvastagodott,
 Én pedig im törvényeidnek örvendezek.
 Ítéleted, még az is, hogy megaláztassam, jó nekem
 mert megtanúlom így parancsodat.
 Ígéid kedvesebbek énnekem
 ezüst meg arany darabok ezreinél!
 Jóságos kezéd teremtett s erősített meg engem,
 adj értelmet nekem, hogy értsem ígéidet.
 Jó szívvél látnak a Téged félő emberek engem,
 mert csak a Te szavaidba vetem reményemet.
 Jól tudom, igazak, Uram, a Te ítéleteid,
 és igazságosan ostromozott szavad engem.
 Járasd velem a Te irgalmadat vigasztalásomúl
 a Te szolgáltnak mondott beszéded szerint.
 Juttass kegyelmed ölébe, hogy élve éljek,
 mert a Te törvényed nagy örömöm nekem.
 Járjon pórul a kevély, aki megháborgat engem,
 holott én a Te parancsolatod felől gondolkodom.
 Jámbor szolgálddal, Uram, hadd tartsanak velem.
 kik Téged félnek s tudják a Te parancsaidat,
 Jóvá igazúl szívem a Te parancsolataidban,
 hogy meg ne szégyenüljek.

Kegyelmet esdve Tőled im elfogyatkozott a lelkem,
 de bízva várom igéidet.
 Könyörülő igédre várva im elfogyatkozott a szemem,
 kérdezzén: mikor vigasztalsz meg engem?
 Kavargó füstben tömlő - olyan vagyok én,
 de a Te parancsolataidról nem feledkezem el.
 Küzdelmét szolgád meddig küzdje még?
 ítélőszéket mikor ülsz háborgatóimon?
 Kevélyek vermet ástak énnekem,
 ők, kik nem élnek a te törvényeid szerint.
 Kívánságod mind-mind merő igazság...
 Ok nélkül törnek ők rám, óh segíts
 Kis híja, hogy már meg nem öltek engem,
 de parancsaidat, lásd, mégsem hagytam el.
 Kegyes jószágod elevenítsen, óh, meg engem
 hadd őrizzem meg a szájad bizonyosságait.
 Lelkem mindegyre hallja igéidet, Istenem,
 örökre zeng a mennyek végtelenében.
 Lángolva száll a Te igazságod minden időkön át...
 megteremtetted a földet s megmarad.
 Legyőzhetetlen akaratod szerint van napról-napra minden,
 mert kell, hogy minden a Te szolgád legyen.
 Legédesebb gyönyöröm ha nem a Te parancsod,
 nyomorúságomban rég elvesztem volna már.
 Lehetetlen a Te parancsodat elfelednem,
 hisz lelkemet azzal üdítet Te meg.
 Légy énvelem, hisz a tied vagyok.
 Segíts, hisz a Te akaratod a vágyam.
 Lesnek rám a gonoszok, hogy elveszejtsenek,
 de én a Te bizonyosságaidat figyelem.
 Látom, mily véges minden-minden itt,
 csak a Te parancsolatod végtelen.
 Mily kedves is nekem a Te parancsod,
 törvényedet én mindennap hirdetem.
 Minden ellenségemnél bölcsebbé avattak igéid engem,
 örök kincs a Te Törvényed nekem;
 Minden tanítómtól óh sokat tanultam,
 de parancsod minden tudománynál nagyobb gyönyörűségem.
 Még a vének okosságánál is nagyobb okosság
 megőriznem parancsolatodat.
 Megtartóztatom a gonoszok minden útjától lábamat,
 hogy szót fogadjak Teneked.
 Mi birna igazságodtól félretántorítani?
 Hisz törvényedre megtanítottál!
 Mily édesek ím a te igéid az én ínyemnek,
 Méznél is édesebbek!
 Megokosít a Te szavad engem,
 azért gyűlölök minden csalfa utat.

Nekem minden szavad szövétnek, a lábam minden útján
 megvilágítja ösvényeimet.
 Nagy esküt mondtam s állom eskümet,
 hogy igazságod törvényeit meg fogom tartani.
 Nehéz nyomorúság nyűgöz engem, Uram,
 enyhítsd meg sorsomat a Te ígéd szerint,
 Ne vesd meg szájam szíves áldozatát
 s taníts, Uram, igazságodra engem.
 Nézd, lelkemet egyre kezemben hordozom
 és törvényedről soha el nem feledkezem,
 Noha tört vetnek a gonoszok nekem,
 nem botlom el, óvnak a Te intelmeid.
 Nincs bizonyosságaidnál nagyobb örömöm,
 azok az én kincses örökségem örökre!
 Nem szűnik szívem Hozzád hajlani,
 hogy lesse parancsodat egyre, mindhalálig.
 Óh, de gyűlölöm az állhatatlanokat!
 Óh, de szeretem a Te törvényeidet!
 Oltalmazó pajzsom vagy Te nekem,
 biztos reményem nékem a Te beszéded.
 Orv gonoszok, tőlem eltávozzatok!
 hogy teljesítsem az én Uram parancsát.
 Óvj meg szavaddal, óh Uram, hogy éljek
 s reménységemben oh szégyent ne vallass.
 Orvosold kínjaimat, óh gyógyíts meg engem,
 hadd örvendezzek egyre parancsaidnak.
 Ócsárló megtagadódát Te eltiprod valamennyit,
 mert az agyarkodásuk merő hazudozás.
 Olykép dobod e föld istentelenjeit el, mint salakot,
 szeretem hát a Te bizonyosságaidat,
 Óh reszketett a testem a Tőled való félelem miatt,
 ítéletedtől, óh, oly nagyon féltem én!
 Parancsaidat cselekszem, csak igazat cselekszem,
 ne vess oda engem azoknak, kik sanyargatni akarnak.
 Pártold a Te hű szolgádat kegyesen,
 hogy a gőgösök el ne tiporjanak engem.
 Pusztúlva eseng szemem: óh szabadíts meg,
 ments meg ígéid biztatása szerint!
 Pillants szolgádra, irgalmazz neki;
 parancsolataidra óh taníts meg engem.
 Próbámat váró szolgád vagyok én, adj értelmet nekem,
 hogy meg tudhassam bizonyosságidat.
 Példát mutató ítélet kell immár, Uram,
 mert megcsúfolták a Te törvényedet.
 Parancsod aranynál is hát kedvesebb nekem,
 szinaranynál is kedvesebb.
 Parancsodat úgy vallom valamennyit igaznak
 s a hamisság minden útját gyűlölöm.

Ragyogón csodások a Te bizonyágtételeid,
 mint feledhetné lelkem azokat!
 Ránk ha tárul igéd ajtaja,
 együgyű lelkekbe mily bölcsesség fénye árad.
 Remegve nyúlik tátongó tágra szájam,
 mert epedezem parancsolataidért.
 Részvétellel fordulj hozzám kegyesen,
 hisz kedvesek Neked, kik szeretik nevedet.
 Riaszthatatlan járjam útamat, a Te igéd vezessen!
 Ne engedd, hogy csalárdság nyugózza szívemet.
 Rontó álnokság vágyaitól óh szabadíts meg engem,
 hadd őrizzem meg parancsolataidat.
 Ragyogtasd a Te szolgádra arcodat
 taníts meg engem a Te parancsaidra.
 Rémulten ontja szemem a vizek árját,
 mért vannak, kik a Te törvényeidet megvetik!
 Segíts meg minket Urunk-Istenünk,
 igaz vagy Te és igaz a Te igéd!
 Serkentő bizonyságait igazságos akaratodnak
 s az igazságot Te szigorún veszed.
 Sóvárgó vágyam utánad csaknem halálra sorvaszt,
 míg ellenségeim elfeledkeznek szavaidról.
 Semmi se tisztább a Te beszédeidnél
 és a Te szolgád szereti szavadat.
 Semmiség vagyok én, törpe, megvetett,
 de parancsolataidról el nem feledkezem.
 Sohasem múló igazságosság a Te igazságosságod
 és a Te törvényed az igazság maga.
 Siralom és sanyarúság sujtottak engem,
 de énnekem örömöm lelt a Te parancsaidban.
 Sohasem múlnak el a Te igazságod bizonyágai;
 adj értelmet nekem, hadd élhessek Neked!
 Teljes szívemből ha Hozzád kiáltok,
 hallgass meg, Uram, hogy parancsodat cselekedjem
 Tarts meg, ha hívlak segítségemül,
 hogy megőrizzem bizonyságaidat.
 Tehozzád esdek hajnal jötte előtt,
 a Te szavadba vetem reményemet.
 Tanuim a virrasztók, hogy nem húny a szemem,
 mert a Te igéd felől gondolkodom.
 Türelmesen óh hallgasd meg szavamat,
 eleveníts meg törvényed szerint.
 Törvényeidtől elpártolt gonoszok
 tört vetni ime közelembe lopóztak.
 Te közelebb, a legközelebb vagy hozzám, óh Uram,
 és minden parancsolataid igazak.
 Tudom rég a Te bizonyságaidat
 s tudom, hogy örökkévalók.

Uram, lásd már, mily nyomorúságba estem;
 Óh, szabadíts meg, hű szolgád vagyok.
 Utamat ítéld meg s szabadíts meg engem,
 támassz föl a Te beszéded szerint.
 Úgy rendelted, hogy csak a gonoszt ne érje segítség,
 mert a Te parancsaidat nem keresi.
 Untalan nagyok a Te irgalmasságaid,
 támassz föl a Te törvényed szerint,
 Ugyancsak sokan vannak zaklatóim,
 de bizonyágodtól nem riaszthatnak el.
 Új s új sokadalmát látom a bűnösöknek
 és fáj, hogy megvetették szavadat.
 Uram, lásd meg, mint csüggök én parancsodon,
 segíts meg a Te jóságod szerint.
 Uralma igédnek az igazság uralma!
 Minden Te ítéleted igaz és örökkévaló.
 Vak dühű fejedelmek hiába üldöznék engem,
 én csak a Te szavadtól remegek.
 Van oly gyönyörűség beszéded énnekem,
 amilyen a kincset találók öröme.
 Van-e az álnokságnál gyűlöletesebb?
 Utálom a cselt s szeretem törvényedet.
 Védő kegyedért, igaz ítéletedért
 mindennap hétszer dicsérlek én.
 Vész sem bonthatja meg azok nagy békességét,
 kik szeretik a Te törvényedet.
 Várom szabadító parancsodat, óh Uram,
 s cselekszem a Te akaratod szerint.
 Valóm híven őrzi bizonyágaidat,
 lásd, mind valamennyit mily igen szeretem.
 Váltig megtartom, amit Te parancsolsz,
 előtted van ím minden én utam.
 Zengőn szállhasson színed elé szavam,
 tégy bölccsé, Uram, a Te igéd szerint.
 Zaklatott szívem hadd küldhesse eléd epedését,
 szabadíts meg engem a Te igéd szerint.
 Zengjen zsolozsmát Neked ajakam,
 ha megtanítottál igazságodra.
 Zendüljön nyelvem énekén beszéded,
 mert igaz minden Te parancsolatod.
 Zord utamon itt a Te kezed segítsen,
 mert a Te parancsaidat választottam én.
 Zaklatóimtól óh szabadíts meg engem,
 minden gyönyörűségem a Te törvényed.
 Zúgjon parancsod, az igazságos, a megsegítő,
 hadd élhessek, hadd dicsérhesselek!
 Züllötten bolygok, mint eltévedt, elveszelt juh; óh keress meg!
 hisz hű szolgád én, parancsolataidat nem feledtem el.

Im, balsorsomban...

- 120. zsoltár. -

Im, balsorsomban az Urhoz kiáltok
És Ő meghallgat engem.
Óh Uram, ments meg a hazudozóktól,
Oltalmaz meg a csalfa nyelvek ellen!

A csalfa nyelvű Teneked mit adhat?
Gazdagít-e beszéde?
Hisz szava olyan mint éles-hegyes nyíl,
Mint tűz, amely kap fenyők sűrűjébe.

Jaj énnekem, hogy itt kell ime élnem,
Itt Mésekhnél, idegenben,
Óh jaj, hogy Kédár sátrai között kell -
Ugy kell itt laknom ily számkivetetten!

Minden békesség gyűlölőinél, itt
Még meddig keseregjek?
Csak békességért epedez a lelkem,
De ha én szólok, ők harccal felelnek.

Föl, föl a hegyekre...

- 121. zsoltár. -

Föl, föl a hegyekre, az égbe tekints szemem
Onnan jön a segítség, onnan a kegyelem.

Az Úr, csak az Úr lesz az én segítőm,
Ki a mennyet, a földet alkotta dicsőn.

Nem engedi Ő elbotlani lábamat,
Nem szunnyad őrzőm, egyre támogat.

Nem szunnyad Ő, óh, sohasem alszik el,
Bízzál őrződben, bízzál Izrael!

Óh jobboldon Ő ott jár mindig veled,
Az Úr oltalmaz, árnyékol neked.

Hogy nappal a nap tüzeit ne panaszold
S hogy ne szédítsen éjjel a csalfa hold.

Minden gonosz ellen, minden vész közepett
Az Úr megőrzi a te lelkedet.

Kimeneteleden s bemeneteleden
Őrködik gondja örökre, szüntelen.

Mily édes öröm...

- 122. zsoltár. -

Mily édes öröm hallanom, ha mondják
Menjünk az Ur házába.

Óh Jeruzsálem, a te kapuidban
Mint enyhül néped roskadt léptű lába!
Mily szépen épült város Jeruzsálem,
Óh mennyiünket hí találkozásra!

Nemzetségek mint jönnek ide sorra,
Az Ur hány nemzetsége!
Mert hívja őket Izrael kötelme
Az Ur nevének hű tiszteletére,
Ahol az ítélet ős székei állnak:
Dávid házának székei elébe.

Óh Jeruzsálem, halljad im, köszöntünk
Örökkévalónk előtt esedezve:
Óh, mindeneknek, kik téged szeretnek,
Boldogság legyen sorsuk és szerencse!
Legyen békesség a te falaid közt
És tornyaidat lágy csend dédelgesse.

Hol édesatyámfiai lakoznak,
S oly sok a jóbarátom,
Kivánok neked békességet értök
S szívem legesdőbb vágyával kívánom,
Hogy házáért Urunknak, Istenünknek
Rád mindörökké üdvök üdve szálljon!

Gyalázatunkban

- 123. zsoltár. -

Aki fönn az égben lakozol,
Szememet Tehozzád emelem én!
Ekkép csügg szolgák hű szeme
Gazdájuk jótevő kezén.

S mint néz, vár mint a cselédleány
Szorgoskodó úrnője körül,
Ugy nézünk Istenünkre mink,
Mígnem rajtunk megkönyörül.

Óh könyörülj rajtunk mi Urunk,
Jaj, irgalmaz már minekünk!
Gyalázatunkban már nagyon
Megterhesült az életünk.

Már lelkünk oly alélva küzd
A gőgösöknek gúnyaival...
És a pökhendi dölyfösök
Utálatába belehal.

Óh, el nem pusztulunk.

- 124. zsoltár. -

Ha az Ur nem volna mivelünk,
Óh, monddjad, Izrael, -
Ha az Ur nem volna mivelünk,
Mikor ellenség dühe ront nekünk,
Jaj, elevenen mint nyelne ez el -
Ránk-vadúlt gyűlöletében!

Dühének árja előntene
Óh, elhihetitek!
Dühének árja előntene,
Lelkünk örvénybe fulna bele,
Tombolva ülnének tort a vizek
Fejünk felett sötéten.

Dicsőség s hála, Urunk, neked!
Hadd zengjen üdv dala már!
Dicsőség s hála, Urunk, neked,
Hogy el nem hagytad népedet!
Óh megmenekültünk mint a madár,
Madarász ha balul kap a törbe.

A bog, a fonál im elszakadt.
Óh, el nem pusztulunk!
A bog, a fonál im elszakadt,
Néped, mi Urunk, szabad, szabad!...
Győztünk nevedben, Urunk!
Ég s föld Ura, Teremtője!

Akik az Urban bízva bíznak

- 125. zsoltár. -

Akik az Urban bízva bíznak,
Mint Sion hegye, olyanok!
Mint Sion hegye, mely örökké
Megmarad, soha meg nem inog.

Im, Jeruzsálem körül ormok
Magaslanak védő övül...
Az Ur oltalma épp úgy ott van,
Ott mindörökké népe körül!

Óh, cenkek még kevés igaznak
Sem maradhatnak zsarnoka;
Támaszt igazak karja nem nyújt
Az álnoknak soha, soha!

Tégy óh, Uram, tégy jót a jókkal,
Kiket rossz vágy meg nem vehet.
Segítsd meg Uram, oh segítsd meg
A hű, az igaz szívűeket!

Kik pedig gonosz vágyaiknak
Utjára térnek esztelen,
Vesd együvé a gonoszakkal!
Legyen békeség Izraelen!

Olyanok voltunk mint az álmodók...

- 126. zsoltár. -

Óh, akkortájt, mikor az Úr kegye
Siont új fénybe hajnalozta,
Olyanok voltunk mint az álmodók;
Csupa mosoly volt ajkunk és zsoltosma,
Csupa magasztalás és csupa csók.

És szó kelt akkor más népek között:
- Nagy dolgot művelt Istenök ezekkel!
S nagy boldogan felelt a mi szavunk:
- Bizony nagy dolgot művelt, nem vetett el,
Nagy, nagy az Úr! Óh, vigadozhatunk!

Nagy, nagy az Úr! S mi vigadozhatunk!
Hozd vissza, Urunk, elfogottjainkat,
Ahogy az eltűnt, elszikkadt vizet
Aszályos délv pusztulásba tikkadt
Földjére újra s újra megviszed.

Akik vetettek nagy könnyhullatón,
Oh, mind majd nagyörvendezőn aratnak...
Aki elment és sírva vitte el
Legjobb magvát, víg legyen dala annak,
Amikor megjön dús kévéivel!

Ha az Úr nem építi a házat.

- 127. zsoltár. -

Ha az Úr nem építi a házat,
Építője mindhiába fárad,
Ha a várost az Úr meg nem őrzi,
Mindhiába vigyáznak őrzői!

Mire való hajnalban kelnetek?
Éjig gondban enni kenyereitek!
Az Úr az ő híveinek atyja,
Alvóknak is mindenük megadja.

Lásd, a gyermek Isten adománya,
Női szívnek gyümölcse, szép, drága!
S mint nyilakat hős férfi kezébe,
Ad fiakat az Úr kegyessége.

Boldog, kinek dús velők a tegze,
El nem hagyja azt már szerencse,
Nem vall szégyent, szóba állhat bátran
Ellenséggel is, a kapujában.

Az istenfélő férfi nagy-jó dolga.

- 128. zsoltár. -

Mily boldog, aki féli az Urat
S hiven jár az Úr útjain!
Kezed munkája étetőd, -
Óh te szerencse embere,
Már jó dolgod van ím!

Akárcsak termő szőlő dús töve -
Házadban édes feleség.
S terített asztalod körül
Mint olajfának ágai -
Jókedvű csemeték!

Ily áldás jut, lásd, osztályrészeül
Az istenfélő férfinak.
Megáld majd téged is az Úr,
A Sion ormán trónoló,
Hogy bánatok ne bántsanak!

S hogy Jeruzsálem dús, nagy javait
Mindig megelhesd, sorra leld
Éltnednek minden idején -
S láthatd fiaid fiait
S szent békességben Izraelt!

Olyanok lesznek, mint a fű...

- 129. zsoltár. -

Óh de gyakorta nyomorgattak engem, -
Sír föl a panasz Izraelen!
Óh de gyakorta, ifjúságom óta! -
Mégsem bánhattak el velem!

Óh mint szántottak hátamon a szántók!
Vassal, mely nagy, mély barázdát hasít!
De igazságos az Úr: szertevágta
A gonoszok istrángjait!

Megszégyenülnek és megsemmisülnek
Mind, mind, akik a Siont gyűlölik!
Olyanok lesznek, mint fű háztetőkön,
Ha gőgösen felütközik.

De elszárad, még mielőtt kitépnék,
Hiába nőtt és mindhiába nő...
Óh, arató nem tölti vele markát,
Sem ölet kévekötöző!

Nem, mondják majd rá, akik arra járnak:
Az Úr növesszen, óvjon kegyesen!
Megáldunk íme, az Urnak nevében! -
Nem mondja ezt majd senki sem!

A mélységből kiáltok...

- 130. zsoltár. -

A mélységből kiáltok esdekelve,
Ég Ura, Hozzád, halljad hangomat.
Esdésem szavát, óh, fogadd füledbe,
Szent figyelmedbe megszánón fogadd!

Ha felrónád a bűnöket, hibákat,
Előtted, Uram, ki állhatna meg?
De kegyelem is van nálad s bocsánat,
Hogy félve félvén is szeressenek.

Irgalmad szavát várom én epedve,
Lelkem csak Benned bizakodhatik.
Mint virrasztók a hajnalt, várlak egyre,
Mint ki hajnaltól virraszt hajnalig.

Várd, Izrael, az Urat esdve, bízva,
Az Úr kegyelme és áldása bő.
Óh népét végül is megszabadítja,
Minden bűnből kiszabadítja Ő!

Mint gyermek anyja kebelén.

- 131. zsoltár. -

Uram, nem döllyfös az én homlokom:
Nem nagyralátó a szemem.
Csodás magasba nem kapaszkodom,
Oly cél felé, mely nem való nekem.

Emlőjétől elválasztottam én,
Megcsitítottam lelkemet,
Olyan mint gyermek anyja kebelén,
Ha anyatejért többé nem eped.

Óh Izrael, az Úr jó és dicső,
Csak bizzál benne szüntelen!
Minden reményed, legyen mindig Ő,
Most és örökké Ő legyen!

Emlékezzél meg...

- 132. zsoltár. -

Emlékezzél meg, Örökkévaló,
Dávidról s az Ő minden nagy bajáról!
Mit esküdött Tenéked akkor ő,
Jákob hatalmas örök Istenének,
Szent fogadással akkor mit ígért:
„Nem lépek addig házam belsejébe,
Nem kell ágy, semmiféle nyoszolya,
Szememre addig ne szállhasson álom,
Pillámat addig le ne csukja szunnyadás,
Mígnem az Urnak hajlékot találok,
Jákob Urának méltó székhelyet.
Óh, hallottuk, hogy ott van Efratában
És rátaláltunk erdők mezején.
Hadd menjünk hát be az Ő otthonába,
Boruljunk lába zsámolyához ott,
Jer, Uram, jer megnyugvásod helyére
Neked s hatalmad szekrényének ott
Szent békességtek legyen valahára!
Papjaid üdvbe öltözködjének
És minden híved ujjongón örüljön.
Hű szolgád, Dávid, esd Hozzád, Uram!
Fölkented arcát ne sujtsd megvetéssel!”

S az Úr Dávidnak im megesküdt
S meg nem másítja soha fogadalmát:
„Trónodra véred vérét ültetem
S ha fiaid majd frigyemet megőrzik
És megtartják az én törvényemet,
Amelyre őket oktatásom inti,
Trónodban azok nemzedéke is
Követ majd téged egyre, mindörökké!
Mert Sion lesz az Úr lakóhelye,
Azt választotta, mivel megszerette,
Sion lesz már az én nyugvóhelyem!
Itt lakom én majd mindig mindörökké,
Mert megkedveltem, szeretem Siont!
Megáldom dússá az ő eleségét
És megsegítem majd szegényeit
Mindennap untig bőséges kenyérrel
S öltöztetem majd üdvbe papjait
És jámbor népe ujjongón örüljön.
Dávid hatalmát ott megnövelem,
Fölkentem úgy ragyogjon mint szövétnek.
A gáncsolóit, ellenségeit
Mind gyalázatba öltöztetem én majd!
De az Ő fején korona ragyog!”

Óh, nézd, mily, szép...

- 133. zsoltár. -

Óh, nézd mily szép, mily édes,
Óh mondd, nem gyönyörűség-e,
Ha atyafiak így együtt
Lakoznak egyetértve?
Mily örömeknek árja -
Akárcsak a drága balzsam,
Amely Áronnak fejéről
Omlatta illatát,
Le, végig a hullámos
Fehér szakállon át
A prémszegélyű köntös
Legaljáig, le lassan...
Mint a Hermon hegyének
Hullongó harmatozása,
Amely Sion ormaira
Csillogást hinteget!
Mert most és mindörökre
Áldást áldásra
Küld oda az Ur
És boldog életet.

Dicsőítsük az Urat

- 134. zsoltár. -

Dicsőítsük az Urat,
Minden Ő szolgái;
Ti, akik az Ur házában
Minden éjjel oly imásan
Őrt szoktatok állni.

Dicsőítsük az Urat
Az Ő szent helyén, itt!
Kézeteket emeljétek
Esdekelve, föl az égnek,
Várván szent ígéit.

Dicsőítsük az Urat!
Sion meg nem dőlhet...
Áldjon meg az Ur kegyelme,
Urunké, ki teremtette
A mennyet s a földet!

Magasztaljátok...

- 135. zsoltár. -

Magasztaljátok az Örökkévalót,
Magasztaljátok, hű szolgái, ti buzgók,
Kik templomában álltok s udvarán

Urunk házának. - Dicsérjétek áldón,
Mily jóságos, mily kedves! - Óh nevét
Zengjétek szerte s zengjétek világgá:
Mint választotta az Örökkévaló
Hivét, Jákobot magáénak egykor
És Izraelt! Óh tudva tudom én:
Nagy, nagy az Ur! Óh minden isteneknél
Nagyobb ő! Ő, az Örökkévaló,
Aki mindent, amit akar, megcselekszik -
Az égben, a földön, a tengereken,
Bármi mélységben, bármi magasban!
S a föld szélének messze határaitól
Felhőket hoz s a záporok vizében
Villámlobogást gyújt s égi táraiból
A szelet kibocsátja; Ő az, aki megölte,
Egyiptom, a te elsőszülötteidet,
Ember szülöttét és állat szülöttét
S Egyiptom népe közé Ő küldözött
Jeleket, csodákat, a Fáraóra
S a Fáraó nagy szolgahadaira.
Ő sújtott porba sok-sok büszke népet,
Megölt hatalmas, büszke királyokat,
Megölte Szihont, az emoriták fejedelmét
És Ógot, Básán nagy királyurát
S leigázta Kánaán egész birodalmát -
S országukat adta örök birtokul
Az ő hű egy-népének, Izraelnek.
Urunk, neved „Örökkévaló” marad!
Óh Örökkévalónak emlegetnek
Majd minden-minden nemzedékeken,
Mert igazságot oszt az Ur örökké
Az Ő népének s bizony könyörül
Az Ő hűséges szolgáin kegyelme.
Más népek istene bálvány, arany, ezüst;
Óh mind, mind emberkezek alkotása.
Van szájuk, de nem tudnak szólani,
Van szemük, ámde nem látnak vele,
Van fülük, de nem hallanak s lehellet
Soha nem lebben az ő ajkukon.
A készítőik mind-mind ugyanerre,
Az ő sorsukra jutnak s mindazok,
Akkik öbennök bíznak, bizakodnak!
Izrael háza, áldjad az Urat!
Áldjátok, Áron népe, Istenünket!
És áldjad, Lévi háza, az Urat!
Mind, akik híve, tisztelője vagytok,
Áldjátok Őt, az Örökkévalót!
Itt Ő Sionon, itt Jeruzsálemben,
Óh, áldott Ő! Halleluja!

Áldjátok az Urat!...

- 136. zsoltár. -

Áldjátok az Urat, a jót, aki egyre véd!
Mert irgalmassága örökkévaló.
Áldjátok a minden Istenek Istenét!
Mert irgalmassága örökkévaló.
Áldjátok a minden uraknak Urát!
Mert irgalmassága örökkévaló.
Ki úgy tesz, egyedül, ezernyi csudát...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Kinek bölcsesége teremtett örök eget...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Ki széjjel terjesztette a földet a vizek közepett...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Ki temérdek nagyfényt gyújtott fönn az egeken...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Napot, mely a nappaloknak ura legyen...
Mert irgalmassága örökkévaló.
És holdat s csillagokat, hogy az éjnek urai legyenek...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Ki Egyiptomot értünk elsőszülötteiben verte meg...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Ki Izraelnek láncát mind úgy tépte szét...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Ki értünk kinyújtotta hatalmas, szent kezét...
Mert irgalmassága örökkévaló.
És kettéválasztotta a tenger áradatát...
Mert irgalmassága örökkévaló.
És vizek két fala közt mentette Izraelt a tulsó partra át...
Mert irgalmassága örökkévaló.
És üldözőnket, Fáraót seregestül az árba ölte bele...
Mert irgalmassága örökkévaló.
S átvitte a maga népét, át a sivatagon kegye...
Mert irgalmassága örökkévaló.
S ki nagy királyokat is miérettünk vesztükbe rendített...
Mert irgalmassága örökkévaló.
S érettünk megfojtott hatalmas fejedelmeket...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Megölte Szihont, az emoreus zsarnokot...
Mert irgalmassága örökkévaló.
És Ógot, aki Básán földjén uralkodott...
Mert irgalmassága örökkévaló.
S országukat Izraelnek adta, örökül adta oda...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Hadd legyen az Ő népének, a hűnek, örökös birtoka...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Óh gondolt ránk rabságunk idejében is egyre Ő...
Mert irgalmassága örökkévaló.
És ellenségeinktől megszabadított, meg a dicső...
Mert irgalmassága örökkévaló.

Ki megadja minden testnek a maga eledelét...
Mert irgalmassága örökkévaló.
Áldjátok a mennyek Urát, óh áldja Őt minden beszéd...
Mert irgalmassága örökkévaló!

Babilóniai folyóvizek partján

- 137. zsoltár. -

Babilóniai folyóvizek partján
Ott ültünk, óh Sion, terád emlékezve.
Ott sírtunk, hárfánkat, jaj, félreakasztván
Félre, partmenti, csonk szomorúfüzekre.

Pedig akik minket rabigába törtek,
Dalt parancsoltak ott, zendüljön énekünk,
Nagy, rívó gyászunkban éneke örömmek:
Nosza, daloljatok Sionról minekünk!

Az Úrnak énekét ott, idegen mesgyén,
Ugyan miképen is énekeltük volna?
Jeruzsálem, rólad ha megfeledkezném,
Jobbomnak magamra se lehessen gondja!

Tapadjon, száradjon inyemhez a nyelvem,
Ha minduntalan én terád nem gondolnék!
Ha másutt valahol mint Jeruzsálemben
Valaha is énrám öröm hajnalodnék.

Jeruzsálem napját, Uram, ne feledd el
Edom fiainak, ne feledd el nékik!
Akik városodra úgy törnek sereggel,
Üvöltvén: Romboljuk, romboljuk földjéig!

Megdölsz, óh Babilon, te is!... Gonoszságod
Dönt meg, mellyel minket ölsz, téboly leánya!
S áldott lesz, ki neked megfizet, óh áldott,
Ki csecsemőidet szikláidhoz vágja!

Dícsérlek Téged...

- 138. zsoltár. -

Dícsérlek Téged én teljes szivemből,
Magasztaló dalt zengek Teneked,
Örök szentséged ékes templomában
Földig hajolva áldom nevedet.

Úgy zengem el, mily nagy a Te kegyelmed
És igazságot hogyan osztogatsz.
Zsoltosmát zengek a Te szent ígédre,
Mert mindenek fölött magasztos az!

Amely órában én Hozzád esengtem,
Abban hallgattad meg a lelkemet!
S lelkemben újra meggyarapítottad
Erőmet, mely már úgy elernyedett!

Dícsérnek Téged, óh, Uram, Teremtőm,
E földnek minden fejedelmei
S hallván ajkadnak szavát, úgy sietnek
Szent útaidról zsoltárt zengeni.

Bár dicsőséged oly nagy e világon
S állsz fölségedben mindenek felett,
Lehajlasz mégis az alázatoshoz
S nagy-távol látod a kevélyeket.

Bár nyomorúság pusztáin bolyongok,
Te váltig éltetsz, főlemel karod.
Jobboddal minden ellenségem ellen
A lelkemet Te úgy oltalmazod.

S úgy végzed el, óh én Uram, Teremtőm,
Mindazt, mit értem kezdtél valaha.
Irgalmasságod úgy él mindörökké,
Kezed művét el nem hagyod soha!

Próbára tettél...

- 139. zsoltár. -

Próbára tettél Te, Uram engem,
Óh ismered jól életemet.
Akármely titkos a célom, a tervem,
Belelát mindabba a Te szemed.

Óh megfigyelsz pihenőmben, utamban,
Vall neked minden mozdulatom
S még amire szót sem lelhet az ajkam,
Te tudod már, mire vágyakozom.

Mindenfelől körülfürkészed
Valómat s itt a kezed szívemen.
Csodálatosabb a Te bölcseséged,
Semhogy felfoghatná eszem.

A Te lelked elől rejtőzni ki tudna?
Hova szökhethném, hogy rám ne találj?
Ha a mennybe: ott vagy s ha sirodúba:
Látsz ott is, eléd visz, eléd a halál.

S ha szállnék hajnalszárnyon el innen
S jutnék túl minden tengeren,
Oda is Te segítenél, Uram Isten,
A Te jobbod tartana szent-kegyesen.

S gondolhatom: Óh tán elföd engem
A sötétség! Ámde az éjszaka
Még nappalnál is fényesebben
Körém s rám világítana.

Mert Neked nem sötét a sötétség,
Az éj világol, mint a nap.
Nincs fény, - akárha nap tüzeként ég -
Sötétségnél világosabb.

Belelátsz bensőmbe. Óh ez a benső
Mindenkor tárva-nyitva Neked.
Te élesztetted, örök Teremtő,
Anyám szíve vágyán életemet.

Örök Alkotó! Im áldva dicsérlek
Csodálatos alkotásod, én.
A Te tetteid, óh mily csodamesések,
Csak hirük is üdvöt ígéz belém.

Óh, nem volt rejtelem Teelőtted
Valóm legmélyebb titka sem:
Mint formálódtam s kaptam erőmet
Rejtetten, akár föld mélyeiben.

Óh, még testetlen semmi voltam
És Te már láttad a testemet.
A Te ős-örök könyvedbe irottan
Megvolt már mindaz, ami lett.

Mindazt bejegyezted rég, Uram Isten,
És be a nekem szánt napokat,
Amikor még nem virradt meg egyik sem
S hogy ölébe sirom mikor fogad.

Óh minden terved, amire méltatsz,
Mily drágalátos énnekem.
S óh mily csupa szép, csupa nagyszerű cél az,
Amit énnekem szánsz, Istenem.

Még megszámlálnom is, óh, lehetetlen
Akár a fővenyt, a Te terveidet.
Csak azt tudom: álmomban s imetten
Veled vagyok, Istenem, Veled!

Óh Isten, csak veszejtenéd el
A hitetleneket s vérszomjasakat!
Haduk Téged dicsérni merészel
S nevedben gyilkol, fosztogat.

Ilyenektől, óh, ne undorodnám?
Ne gyűlölném gyűlölőidet?
Hisz ellenségem mind ez az ocsmány,
Mert ellenséged az Teneked.

Vizsgáld meg, lásd, mint eped a lelkem,
Lásd, Téged milyen úton keres:
Van-e ellenedre bármi szívemben!
S vezess a Te szent utadra, vezess!

Oh, szabadíts meg...

- 140. zsoltár. -

Óh, szabadíts meg engem, Uram, Isten,
Rossz embertől, ments meg erőszakostól!
Csak gonoszságot kohol valamennyi
És mindennap csak harcot szítogatnak,
A nyelvüket, mint kigyó, élesítik
És áspiskigyó mérgét rejti ajkuk.
Oltalmaz engem álnokok kezétől,
Orvoktól óvj meg, - azon tanakodnak,
Mint üthetnének lábamról le engem,
Amerre járok, les rám száz kelepce,
Kevélyek nekem hálót feszítettek
S vetettek száz tört, hurkot útjaimba
S kiáltok im az Örökkévalóhoz:
- Én Istenem vagy, tekints óh le énrám,
Óh, figyelj az én esdeklő szavamra!
Segítöm, örök, szent Mindenható, Te,
Védj engem fegyverzörgés szörnyű napján!
Ne teljesítsd a rosszak sanda vágyát!
Ne engedd, hogy gaz cselük sikerüljön.
Óh, Uram Isten, azt mind semmisítsd meg!
Óh, akik engem úgy bekerítettek,
Saját szájuknak mérgén vesszenek majd,
Perzselje őket, mint az eleven szén
És úgy botlassa kelepcébe őket,
Hogy talpraállni soha egy se tudjon!
Rágalmazó az országban sehol se,
Egyetlen egy se legyen soha többé!
S az ármányost ármánya ejtse törbe!
Óh, Örök Isten, tudom, hogy Te végül
A megtiprottat jogához segíted
S a szegény embert az ő igazához
És minden igazlelkű s tisztaszívű
Eljut Tehozzád s úgy mond érte hálát.

Oh jer, siess felém!...

- 141. zsoltár. -

Im, hivlak, Örök Isten,
Óh jer, siess felém!
Figyelj szavamra, amikor
Oly esdve esdlek én!

Mint tömjén füstje lengjen
Feléd, Eléd imám...
Kezemnek lendülése, mint
Oltárról esti láng.

Szájam részére küldj őrt,
Vigyáztasd ajkamat!
Ne engedd óh, hogy szívemet
Megejtse kárhozat.

Részt gonoszak torában
Én sohase vegyek!
Óh az ő inyességeik
Nekem nem kellenek.

Ver igazlelkű engem,
De az, óh, szeretet!
Ha megfedd - mintha balzsamok
Hűsítnék fejemet.

Azt én fel nem panaszlom,
Ha százszor teszi is.
Csak gazok ellen esd imám,
Őellenük segíts!

Ha szírtől őket egyszer
Alátaszítanád,
Mást akkor egy sem hallana
Csak öröömöm szavát!

Mint ásó, kapa élén
A rög, az omlatag,
Pokol szájába csontjaik
Majd úgy szóródjanak!

Óh, Uram, Örök Isten,
Csak rajtad csügg szemem.
Csak Te menthetsz meg, - sorsom, óh,
A sír még ne legyen!

A törtől óvj meg! Abba
Ők magok essenek,
Míg én kelepceik között
Nyugodtan átmegyek.

Te, mindenségem az élők honában!

- 142. zsoltár. -

Óh, hadd kiáltok én nagy hangosan
Az Örökkévalóhoz.
Nagyhangosan sírj könyörgő szavam
Őhózzá, aki megköt és megoldoz.

Az én panaszos fájó szívemet
Hadd tárom Őeléje!
Hadd esdek Hozzá vész, gyász közepett,
Midőn elborít lelkem szörnyű éje.

Amerre járok, minden útam
- Hisz, mind-mind ösmered Te -
Vesztemet leső gonosz indulat
Rejtett törökkel végigtűzögette.

Óh jobb út merre? Nézek szerteszét...
Nincs, aki megmutatná.
Nincs menedékem... Híved végzetét
Nem bánja senki; gúnyosan kacag rá.

Óh, Hozzád, Hozzád, örökkévaló,
Csak Hozzád esd a vágyam!
Te vagy egyetlen hitem, Te, a jó!
Te, mindenségem az élők honában!

Óh, halld, óh hallgasd meg fohászomat!
Már nagyon eltörődtem...
Ments meg! Nyomomban, jaj, a sanda had
Már mindnagyobb s jön, jön mindvakmerőbben!

Vezesd ki a rabságból lelkemet!
Hadd áldjon, dicsőítsen.
Híved körém gyúl mind s ujjong neked:
Hogy jól cselekszel velem, Örök Isten!

Oh, engedj győznöm...

- 143. zsoltár. -

Uram, hallgasd meg könyörgésemet!
Imádságomra, óh Uram, figyelmezz!
Teljék be rajtam szent ígéreted,
Igazságoddal légy hozzám kegyelmes!
És meg ne szidd, hű szolgádat ne szidd...
Előtted igaz ki lehetne itt?

Vad ellenség hajszolta lelkemet
S döntötte porba üdvét életemnek
S vert sötétségbe, - éjek éje fed,
Miként halottat, kit rég eltemettek.
A lelkemen keservek kínja mar,
A szívem csupa háborgó zavar.

És mégis, óh, emlékszem szüntelen
Régmúlt időkre, minden Te szavadra!
És dolgaidról úgy elmélkedem,
Cselekvésednek titkait kutatva...
S karom kitárul, lelkem szárnyat ölt
És esdek Hozzád mint a szomju föld.

Jaj, meghallgatsz-e hamar, óh Uram?
Elsorvad lelkem, ha így váratod még!
Orcádat tőlem ne rejtsd bosszusan,
Hisz úgy vagyok már, mint halott ha volnék.
Irgalmazz immár, Uram, könyörülj!
Csak Benned bízom, Benned egyedül!

Mutasd meg nékem a Te utadat,
Hogy lelkemet csak Tehozzád emeljem.
Oltalmat csak a Te hatalmad ad,
Ellenségemtől szabadíts meg engem.
S taníts, taníts, óh Uram, Istenem,
Akaratodra, hogy csak azt tegyem!

Én Istenem vagy, óh vezess tehát!
Jóságod vigyen mindig igaz úton.
S igazságodért ezer vészen át
Te nevedért szíts új életre gyúlnom.
És mert Te vagy az örök kegyelem,
Óh engedj győznöm, győznöm Istenem!

Irgalmaidat Te úgy terjeszd ki rám,
Te szent kegyelmed óh úgy védjen, óvjon,
Hogy üldözőm elbukjék mindahány
És bosszút állj én minden zaklatómon.
Óh rontsd meg, aki énrám agyarog,
Amiérthogy a Te szolgád vagyok!

Kőváram, pajzsom, szabadítóm

- 144. zsoltár. -

Óh, áldott legyen az Úr, az Isten,
Megmenekülésem szirtje Ő.
Karomat tanította küzdelemre,
Kezemet viadalra a hős, a dicső.

Kőváram, pajzsom, szabadítóm Ő,
Engem csak Ő segíthetett.
Csak hozzá esdhetek én! A hívemmé
Csak Ő biztatja népemet.

Óh, Uram, micsoda vajjon az ember,
Hogy gondját viseled egyre Te?
S micsoda az embernek fia vajjon,
Hogy egyre törődöl vele?

Bizony csak semmiség a halandó,
Csak olyan, akár a lehelet
És napjai mint a röpke árnyék
Suhannak át a szíve felett.

Uristen, hajlasd egeidet meg
És szállj le, üsd meg a hegycsucsokat,
Füstöljenek és mennyköveid ezre
Csapjon le, amerre gonosz akad.

Óh ontsd, Uram, ellenségeidre,
Ontsd nyilaid irtó záporát,
Veszesd eszét minden gyűlölődnek
Hadd vesszen e földről mind a galád.

S nyujtsd kezedet értem, ments ki az árból
Fojt idegenek hatalma bele,
Akiknek szája csupa csalárd szó
S jobbjuk hamis eskü jobbkeze.

Uram, új dalt zengek tízhuru lanton
Neked, aki a diadalt kivivod,
A királyokét s megmented a kardtól
A te hű szolgádat, Dávidot.

Oltalmaz, védj minden gazok ellen,
Óh ne verhessenek sohse le,
Akiknek szája csupa csalárd szó
S jobbjuk hamis eskü jobbkeze.

Legyenek fiaink oly frissek, erősek,
Akár kikeletkor a zsenge ág
És lánykánk oly bájosak, mint
Templom márványán üde virág.

Csürein, tárházaink tele mindig,
Eleségünk mindig elég legyen.
Juhaink ezerszereződjenek meg,
Szaporodjanak tizezerszeresen.

A mi ökreink legyenek kövérek
S uccáink mind csupa béke helye.
Csöndjükbe se rablás, se hadilárma,
Se sirám ne rivalljon soha bele.

Óh, boldog nép az, melynek a dolga
Ilyen lehet, csupa szép, csupa jó!
Boldog nép, melynek Istene Te vagy,
Óh mi Urunk, szent, Örökkévaló!

Áldlak, magasztallak...

- 145. zsoltár. -

Áldlak, magasztallak, Istenem, Királyom.
Örök szent nevedet hadd áldom örökké!
Boldogan dicsérlek mindujra mindennap,
Mindörökké hálát mondok én Teneked,
Céлом, Sion Ura, örök dicsőségű!
Nálad hatalmasabb ugyan ki lehetne?

Dicsőít nemzedék nemzedéknek Téged,
 A Te hatalmadat világgá hirdeti.
 Elmém hadd csodálja dicsőséged fényét,
 Hadd beszéljek a Te csodás tetteidről.
 Félelmes tetteid hatalmadat vallják,
 A Te nagyságodról beszéljen mindenki.
 Gondos jószágodnak hire szálljon szerte,
 Tudja meg a világ, mily igazságos vagy.
 Hűséges, irgalmas, könyörülő Isten,
 Mily türelmes vagy Te s mily csupa szeretet.
 Irgalmas, jóságos, igazságos vagy Te
 Mindenek iránt, óh, ég, föld Teremtője!
 Jószágodat minden teremtményed áldja,
 Hűséges szolgálók hálásan dicsérnek.
 Korlátlan hatalmad uralkodásáról
 Mindenütt beszélnek, csodáit regélik,
 Legdicsőbbnek vallják, dicsérik világgá
 A Te uralmadat legfenségesebbnek!
 Meg is marad a Te országod örökre,
 Nincs azon hatalma idő múlásának.
 Nemzedékek jönnek, nemzedékek tűnnek,
 Uralmad megmarad végig, valamennyin.
 Oltalmaz jószágod minden roskadozót,
 Fölegyenesítesz minden görnyedezőt,
 Pillantását kiki bizva függeszti Rád
 S megadod idején mindnek a magáét.
 Rendelsz jóvoltodban jót minden hivednek,
 Megnyitod kezedet s kit-kit megelégsz.
 Segítség igazsággal minden Te utadban,
 A Te szándékod mind csupa kegyelmesség
 Távolról is közel vagy Te mindenekhez,
 Akik igaz szívvel hívnak-várnak Téged.
 Urunk, meghallgatsz Te bárkit, aki hived,
 Kérését megteszed, őt megszabadítod,
 Véded, oltalmazod, aki szeret Téged.
 Zengjen hát az Urnak magasztalást ajkam,
 Szent nevét mindenki dicsérje örökké!

Boldog csak az, kit az Ur véd...

- 146. zsoltár. -

Magasztald, áldjad, lelkem, az Örökkévalót!
 Hadd dicsőítsem egész életemben!
 Hadd énekeljek az én Istenemnek
 Amíg csak éltet engem!
 Főemberekben, óh, sohase bizakodjatok!
 Emberfia magán sem segíthet, egy sem.
 Porrá hull az mind, mihelyt lelke elszáll
 S oda minden terve menten.

Boldog csak az, kit az Úr véd, Jákob Istene
S ki csak Őbenne bízik nagy hűségesen,
Az Ég, a Föld, a Tenger s minden élet
Szent megteremtőjében.

Az Úrban, aki jogot letiportnak is szerez
És juttat kenyeret az éhezőknek,
Az Úr ártatlant megment a bilincstől,
Csak az Úr menti őt meg.

Az Úr, a mi Urunk látókká gyógyít vakokat,
Az Úr bukottak talpraállítója,
Vigyáz az Úr az igazlelkűekre
S a jövővényt is óvja.

S véd özvegyet, árvát, óh de gazembereket letör...
Óh áldjad Sion Urát, ősi népe!
Uralma örök s kegye nemzedékről
Megmarad nemzedékre!

Oh, nagy az Ur...

- 147. zsoltár. -

Dicsőítsd lelkem, dicsérd az Urat!
Hisz gyönyörűség Őt dicsőítened.
Ő építette s naggyá Ő teszi
Majd újra egykor Jeruzsálemet.

Megtört szivekre gyógyírt hullat Ő
S a vérző seb szavára beheged.
Ő megszámlálta mind a csillagot
S ad mindegyiknek nyájasan nevet.

Óh nagy az Úr s nagy az Ő ereje
És bölcsesége igazságot oszt.
A nyomorultat fölsegíti Ő
És megalázza földig a gonoszt.

Oh szálljon hála hozzá mindenütt!
Őt dicsőítse hárfá, hegedű, -
Őt, aki felhőt és záport teremt,
Hogy dús legyen a legelőn a fű...

Kitől élelmet kap minden barom
S a kis holló is, ha hozzá kiált,
Ki sohsem hajt rád, pusztá nyers erő,
Feszítsd bár ember avagy ló inát.

Óh, Jeruzsálem, dicsőítsd Urad!
Sion, magasztald Istent, a dicsőt,
Aki előtt csak azok kedvesek,
Akik irgalmában bíznak s félik őt.

Ő erősíti kapuid zárait,
Ő áldja meg a nemzetségedet,
Határaidnak békét Ő szerez
És dús kalászu gabonát neked.

Ég s föld között igéje áldva száll,
Óh sebesen száll a világon át,
Ő hint a földre gyapjas lágy havat,
És tar galyakra hamvas zuzmarát.

S övé a jég, mely a hó életet
Hideggé, holtta úgy dermeszti meg,
S hó, dér és jég elolvad, Ő ha int
S ha langy szellőt küld, folynak a vizek.

Igéje szent és szent ítélete,
Ő Jákob ura s Izrael Ura,
Egy néppel sem bánt ilyen kegyesen
S más nép nem érti Őt. Halleluja!

Dicsőítések az Urat...

- 148. zsoltár. -

Dicsőítések az Urat, Urunkat a mennyben,
Dicsőítések a magasságban Őt!
Óh, minden angyalainak éneke zengjen
Minden seregeivel egyetemben
Dicsőséget Neki színe előtt.

Dicsőítések, örökre dicsérje tündöklétek,
Te nap, te hold és mind ti csillagok!
Ti mennyek minden tájai Őt dicsőítetek
S ti fellegekben szálló nagy vizei az égnek,
Az Ő dicsőségéről zsolozsmázatok!

Mert Ő szólt és meglettetek szavára
És mindörökre megerősített
S hogy mindegyitek az útját bizton járja,
Rendet szabott tinétek bölcs tudása:
Változhatatlan, örök ösvényeket.

S dicsőítetek Őt ti, földi teremtmények,
Mélység bálnái a vizek mélységeiben
S tűz és jég, hó s gőz, mind dicsőítetek
S szélvész, ti szolgálai az Ő szent igéjének
S ti hegyek s minden halmok áldjátok lelkesen!

S áldjátok ti gyümölcsfák s erdői ciprusoknak!
És áldja minden állat, a szelidfajta s a vad!
S áldjátok csúszómászók s ti szárnnal megáldottak
S ti királyok és ti népek, egybe hadd toborzlat,
Föld fejedelmei, bírái áldjátok mind az Urat!

S Föld minden ifja, lánya és véne s csecsemője,
Mind, mind dicsőítsétek a nevét lelkesen,
Mert csak az Ő neve magasztos mindörökre
És az Ő dicsősége elárad tündökölve,
Az egész földön s minden mennyeken!

S fölmagasztalja népe erejének
Letörhetetlen sudarát, a dicső...
Magasztaljátok Őt, dicsőítsétek
Minden kedveltjei, Hozzá hű vitézek,
Izrael fiai, Uratok-Istenetek Ő.

Új dalt az Úrnak!

- 149. zsoltár. -

Új dalt az Úrnak! Óh dicsérje új ének,
Minden híve áldón hódoljon Neki.
Örvendjen Izrael az ő Teremtőjének,
Föl, föl ti Sionnak gyermekei,
Királyotokat köszönteni!

Dalolva lejtő ünnepi menetben
Magasztaljátok nevét lelkesen
És síp, dob, hárfa zenéje zengve zengjen!
Az Úr, mi Urunk, Örök Kegyelem,
Örömét hadd lelje híveiben!

Óh pazarul dús az ő nagy kegyelme,
Alázatosait diadallal segíti meg.
Kegyeltjei hálálkodjanak Neki lelkendezve
Még fekvésükben is áldást zengjenek,
Dicsőítését nagy tetteinek!

Az ajkukon Isten neve, magasztalása,
Markukban fényes, éles kard legyen!
Úgy csapjanak le a gazság fajzatára
S ítélőszéket ülve a népeken,
Büntessenek könyörtelen.

Bitorok királyait úgy verjék bilincsbe
S úgy békózzák meg főfőembereit,
Győzelmük igazság jogát teljesítse
A megírott ős szent törvény szerint
S örvendjen az Úr kedveltje mind!

Halleluja!

- 150. zsoltár. -

Halleluja!
Dicsőség Neked, Egek Ura!
Dicsőség templomodban, a szentben,
Dicsőség hatalmad erősségeiben!

Óh hadd dicsérjünk tetteidért, Te Egyetlen!
Dícsérjünk, óh Magasztos, örökre híven!
Dícsérjünk: óh köszöntsön harsona harsogása!
Dícsérjünk: pengjen a lant imánkba, zsongjon a hárfa!
Dícsérjünk: pergő dobbal s táncot járva!
Dícsérjünk: ujjongjon hegedű s fuvola!
Dícsérjünk: zengjen halkan a cimbalom szava
S cimbalmok harsány zendülése köszöntsön!
S óh, minden, ami csak lélekzik a földön,
Úgy dicsőítsen, Egek Ura!
Halleluja!